

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

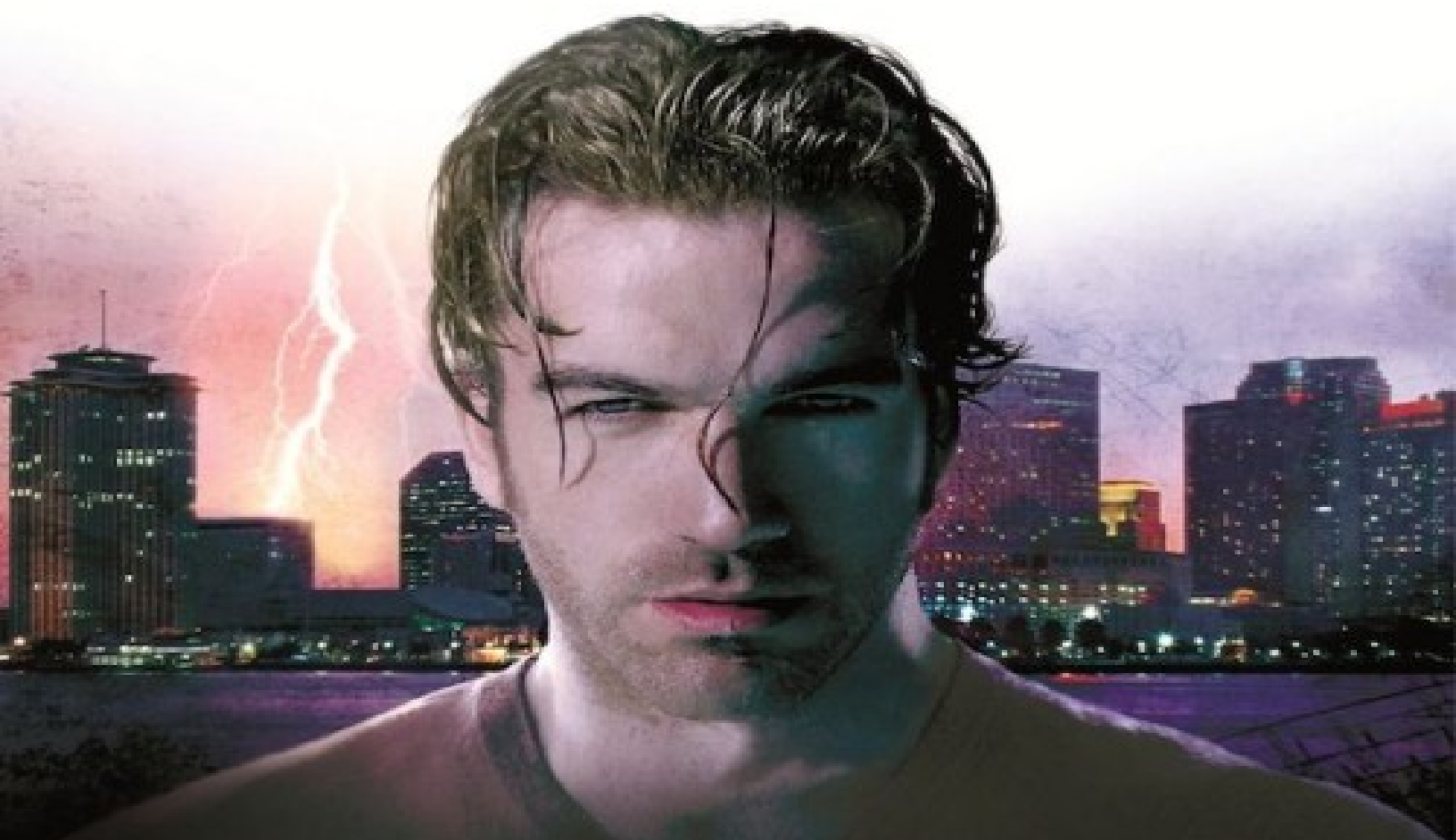
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

One step into the Dark-Hunter® world
and you'll never turn back...

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N
K E N Y O N
D R A G O N B A N E

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Sherrilyn Kenyon'a övgüler:

"Bir yayıncılık fenomeni... [Sherrilyn Kenyon] çılgınca başarılı paranormal sahnenin hüküm süren kraliçesi
Publishers Weekly

'Kenyon'ın yazıları hızlı, ironik ve durmaksızın yaratıcı.
Bunlar annenizin vampir romanları değil'
Boston Globe

"İster Sherrilyn Kenyon ister Kinley MacGregor olarak yazsın,
bu yazar harika bir romantik fantezi sunuyor! New York
Times çoksatan yazarı Elizabeth Lowell

Uluslararası çok satan yazar **Sherrilyn Kenyon**, 2004 yılından bu yana New York Times çok satanlar listesine altmıştan fazla roman soktu; sadece son üç yılda on yedi kez bir numaraya yerleşti. Bu olağanüstü çok satan yazar, yazdığı her türde zirvede yer almaya devam ediyor.

Eleştirmenler tarafından paranormal kurguda en önde gelen ses olarak ilan edilen Kenyon, dünyayı büyüleyen ve geleneksel tür çizgilerini bulanıklaştıran yeni yollar açmaya devam eden mevcut paranormal trendin öncülüğüne ve tanımlanmasına yardımcı oldu.

Kitapları 100'den fazla ülkede 25 milyondan fazla baskı yapan yazarın mevcut serileri arasında şunlar yer almaktadır: Karanlık Avcıları, Birlik, Avalon'un Lordları, Nick Günlükleri ve Belador Şifresi.

Sherrilyn Kenyon'u çevrimiçi ziyaret edin:

www.darkhunter.com

www.sherrilyntenkenyon.co.uk

www.facebook.com/AuthorSherrilynKenyon

www.twitter.com/KenyonSherrilyn

SHERRILYN KENYON TARAFINDAN

Sherrilyn Kenyon'ın Karanlık Avcısı Dünyası Serisi: (okuma
sırasına göre)

Fantezi Aşığı
Gece Zevkleri
Gece
Kucaklaşması
Şeytanla Dans
Gecenin Öpücüğü
Gece Oyunu
Geceyi Yakalayın
Gecenin
Günahları Geceyi
Serbest Bırakın
Ayın Karanlık Yüzü
Rüya Avcısı Devil May
Cry
Gece Yarısı Açıkken Rüya
Kovalayıcı
Acheron
Sessiz Bir Gece
Rüyası Savaşçısı
Bad Moon Rising
Merhametsiz
İntikam
The Guardian
Time Untime
Styxx
Hiç Kimsenin
Oğlu
Dragonbane

Karanlık Avcısı Yoldaşı

Karanlık Isırıklar

Sherrilyn Kenyon'dan da:

Lig Serisi

Gecenin

Doğuğu

Ateşin

Doğuğu

Buzun

Doğuğu

Gölgelerin

Doğuğu

Sessizliğin

Doğuğu Öfkenin

Doğuğu Meydan

Okumanın

Doğuğu

Belador Kodu

Kan Üçlüsü

Değıştirici

Lanet

Gryphon'un Yükselişı

Nick'in Günlükleri

Sonsuzluk

Yenilmez

Infamous

Inferno

İllüzyon

İçgüdüğü

Sherrilyn Kenyon tarafından Kinley MacGregor adıyla

yazılmıştır: Avalon'un Lordları Serisi

Karanlığın Kılıcı

Karanlığın Sövalyesi

TELİF HAKKI

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır 978-
1-4055-2823-8

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2015 Sherrilyn Kenyon

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

P I A T K U S

Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra, EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

Dragonbane

İçindekiler

Sherrilyn Kenyon için
övgüler: Yazar Hakkında
Yazan Sherrilyn Kenyon
TELİF HAKKI
İthaf Önsöz

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17

18

19

20

Sonsöz Yazarın

Notu

Vanessa Delagarza'nın ve bizi çok erken terk eden tüm sevdiklerimizin anısına. Sizi özlüyoruz ama sonsuza dek kalbimizde yaşayacaksınız.

Kalbimi sevgi ve neşe ile dolduran arkadaşlarım ve okuyucularım için. Hayatımın bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim... en iyi parçası.

Yayıncım, editörüm, menajerim ve Macmillan ve Trident çalışanları için benim adıma yaptığınız tüm sıkı çalışmalar için. Çok teşekkür ederim!

Ve her zaman olduğu gibi, son teslim tarihimde bana ve dalgın hallerime tahammül ettikleri için aileme özel bir teşekkür. Özellikle de bu kadar anlayışlı oldukları için.

"Aklıma bir şey geldi" diye sohbetin ortasında dalıp gittiğimde. Hepinizi seviyorum!

PROLOGUE

Arcadia, MÖ 2986

Bu ölü mü yoksa
cehennem mi?

Maxis, Illarion'u sayamayacağı kadar çok haftadır tutulduğu pis zindandan çıkarmak için mücadele ederken kardeşine homurdandı. Kahretsin, küçük kardeşi yemeklerini çoğunlukla tarla fareleri ve buğdaydan yapan bir yaratık için oldukça ağırdı.

Kapa çeneni, diye çıkıştı Max ona düşünceleriyle. Eğer yardım edemeyeceksen, o zaman ben senin pullu, değersiz postunu insan haşaratından kurtarmaya çalışırken dikkatimi dağıtma.

Neden bu kadar şikayet ediyorsun anlamıyorum. İnsanlar o kadar da kötü değil. Ben onları daha çok seviyorum... Tadı tavuk gibi.

Etraflarını saran tehlikeye, içinde bulundukları son "sevimli" çıkmaza ve onları buraya getiren ihanete duyduğu acı öfkeye rağmen Max kahkahalarını bastırmak zorunda kaldı. Hayal edilebilecek en kötü zamanda mizah bulmayı Illarion'a bırakın. Ama işte bu yüzden, sahip olduğu tüm ejderha sezgileri ona kardeşini bırakıp kendi lanetli kıcı için endişelenmesini söylerken, Illarion'u kurtarmak için hayatını, pullarını ve pençelerini riske atıyordu.

Bunu benim için hiç kolaylaştırmıyorsun, biliyorsun.

Özür dilerim. Illarion yürümek için insan bacaklarını kullanmaya çalıştı ama zayıf, alışılmadık uzantılar onun altında büküldü. Bu cılız şeylerin üzerinde nasıl dengede durabiliyorlardı ki? Max'e kaşlarını çattı. Sen nasıl yapıyorsun bunu?

Sırf sidik ve sirke... ve bunu onlara yapanlara ulaşip hepsini öldürecek kadar uzun yaşamak için kararlı bir ihtiyaç.

Ve o zavallı iblisler seni mağaradan çıkarmak için onca zahmete girdikten sonra. Çabalarının boşa gittiğini görmek onları hayal kırıklığına uğratacaktır.

Max sinirli bir nefes verdi. Tüm tanrılar üzerine yemin ederim Illy, eğer saçmalamayı kesmezsen seni burada bırakacağım.

İfadesi ağırlaşan Illarion elini Max'in uzun, keçeleşmiş sarı saçlarında dolaştırdı ve onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. Git kardeşim. Bu halimle senin ve özgürlüğün için bir çapadan başka bir şey değilim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Birlikte yakalanırsınız. Tek başına tekrar gün ışığına çıkma şansın var.

Kollarını kardeşinin zayıf insan bedenine dolayan Max, Illarion'la bakışlarını kilitledi. Kardeşinin normal sarı yılan gözleri yerine mavi insan gözlerinin kendisine baktığını görmek çok ürkütücüydü. Bir ejderhanın değil de bir insanın yüzüne bakmak. Onlara iradeleri dışında yapılan şey her türlü yanlıştı.

İzinleri olmadan büyülenmiş, yakalanmış ve hiçbirinin anlamadığı ya da rahatça giyemediği bir insan ruhuyla birleşmişlerdi.

Bir gün tamamen Drakos, ertesi gün ise insan olmuşlardı.

Ama şekil olarak aynı olmasalar da, kalp ve ruh olarak hâlâ aynıydılar. Ve bir şey asla ama asla değişmeyecekti.

Biz Drakomai'yiz! Ve kinikoi'lerimizi terk etmeyiz. Bunu biliyorsunuz!

Reşit olduklarında, yaşayan topluluklar halinde bir araya gelmeyebilir ya da evlerini paylaşmayabilirlerdi, ancak Bane-Cry çaldığında, buna kulak vermek ve tüm tehditleri yenene kadar birlikte savaşmak onurlarına bağlıydı...

Ya da ölüm onları ayırdı.

Illarion tökezleyip düşerken irkildi ve Max'i de kendisiyle birlikte aşağı sürükledi. Bunu bize neden yaptılar? Bizi spor olsun diye avlayıp öldürmeleri yetmiyor mu? Yüzyıllardır bizi köleleştirmeleri? İnsan haşaratlar türümüzden daha ne istiyor?

Max kardeşinin ayağa kalkmasına yardım ederken konuşmadı ve onunla birlikte, sığınacak bir yer bulabilecekleri ormana açılan dar açıklığa doğru sendeleyerek yürüdü. Cevap Illarion'u onu rahatlatığından daha fazla rahatlatmayacaktı. Aksine, onu sonuna kadar kızdırdı.

Kral Lycaon, Tanrı Apollo tarafından yirmi yedi yaşında ölmeleri için lanetlenmiş değersiz, mızımız oğullarını kurtarabilsin diye acımasız bir deney yapmışlardı. Max, kralın ailesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir lanet yüzünden çocuklarını kaybetmek istemediği için adama saygı duyabilirdi, ancak tanrının kraliçenin soyuna duyduğu eski bir kin yüzünden, Max, Lycaon'un tedaviyi gerçekleştirmeyi umduğu araç olmaktan hoşlanmıyordu.

Şimdi bile, Dagon'un onu esrarlı güçleriyle tuzağa düşürdüğü sırada, kararmış zırhının içindeki vahşi Akad tanrısı Dagon'un görüntüsünü hatırlıyordu.

Maxis ona karşı mücadele ederken ve onu defetmek için elinden geleni yaparken tanrı, "Sakin ol Drakos," diye nefes almıştı. "Yaptığım şey için bana teşekkür edeceksin. Seni daha iyi yapacağım. Daha güçlü."

Ama bu ikisi de değildi. Hiç bu kadar zayıf ya da savunmasız hissetmemişti.

Kayboldum.

Ve en kötüsü de "ikizinin" önünde uyanmaktı. Ruhu bir şekilde onunkıyla birleşmiş olan, bu bedene tıpatıp benzeyen bir erkek insan. Max'in aksine, insan Dagon'un üzerlerinde kullandığı büyüden kurtulacak kadar güçlü değildi. Muhtemelen Dagon büyüünü yapmadan önce Maxis'in ne tür bir drakomai olduğunu öğrenme zahmetine girmemişti.

Büyü, Max'in lanetli ırkıyla hiçbir zaman iyi geçinememişti. Başlangıçta bu yüzden tasarlanmış ve kutsal görevleriyle görevlendirilmişlerdi.

Zayıf insan, büyü yapıldıktan birkaç saat sonra acı içinde inleyerek ölmüştü.

ejderha formu. Max insana dönüşmekten pek hoşlanmasa da hayatta kalmayı başarmıştı.

Zar zor.

Sadece onu insandan ejderhaya ve tekrar ejderhaya döndüren dürtüyü kontrol edebilmeyi diledi. Bu korkunç geçişler rastgele aralıklarla, hiçbir uyarı vermeden gerçekleşiyordu. Bu onu şimdilik yerde tutan bir şeydi, çünkü istediği son şey kanatları kollara dönüşüp onu aşağıya gönderdiğinde havada olmaktı.

"İşte oradalar!"

Max arkalarındaki insanları duyunca tısladı. Güçlerini onlar üzerinde kullanmaya çalıştı ama bu şekilde...

İşe yaramaz.

Illarion'un gözleri panik içinde açıldı. Git! Bırakın beni.

Asla! Benimkini kurtarmak için senin hayatını feda edeceğime, senin yanında ölürüm daha iyi. Seni bırakmayacağım, küçük kardeşim.

İnsanlar tarafından istila edildiklerinde, geri alındıklarında ve hayvanlar gibi zincirlendiklerinde Illarion'un kanlı yanağından tek bir damla gözyaşı süzüldü. Max elinden geldiğince savaştı. Ama insan bedenini nasıl kullanacağını bilmediğinden, bu ona hiçbir fayda sağlamadı.

Birkaç dakika içinde, diğer türlerin de aynı korkunç kaderi beklediği karanlık, pis kafeslerine geri sürüklendiler.

Tanrılar ve insanlar için deneyler.

Tiksinti ve öfkeyle kardeşini kollarına aldı ve etraflarındaki zavallı yaratıklar merhamet ve ölüm için ulurken onu elinden geldiğince korudu.

Bize ne olacak, Maxis?

Gerçekten mi? Hiçbir fikri yoktu. Ama bir şey onun için kesinlikle açıktı. Biz drakomayız. Biz kinikoi'yiz. Ve eğer bu evrendeki, yukarıdaki ve aşağıdaki her insanı ve tanrıyı öldürmek zorunda kalırsam, sana yemin ederim küçük kardeşim, doğduğumuz gibi mavi göklerde tekrar uçacaksın ve ikimiz de onlardan ve onların sefil lanetlerinden özgür yaşayacağız. Kimse bizi durduramayacak.

Yine de bu sözleri söylerken bile Illarion'un ne yaptığını biliyordu. Bazı şeyleri söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

Ve niyet ya da içten duygular ne olursa olsun, tüm sözler tutulamazdı. Kendisi de kıskanç bir tanrıça olan Kader, insanları ve hayvanları sık sık yalancı çıkaran zalim ve acımasız bir orospuydu. Asla merhamet göstermeyen biri olarak, ne onlara ne de onun türüne hiç merhamet göstermemişti.

"Yaşıyor mu?"

Yaşlı adam paslı kafeslerine yaklaşırken, Max Arcadia Kralı'nın sesini duyunca donakaldı. Bu, Max'in en derin pişmanlığıyla tanımayı öğrendiği sert bir tondu.

"Evet, Majesteleri. Prenslerle birleşen hayvanların ikisi de hayatta kaldı ve bozulmadı. Onları şimdi öldürelim mi?"

Max bunun üzerine buz kesti.

"Hayır!" diye kükredi kral. "Onlar benim de oğullarım. Canavarlardan doğmuş olsalar bile, kalpleri ister oğullarımın, ister onlarla birleşmiş akılsız bir yaratığın kalbi olsun, yine de benim kraliyet soyumdandırlar. Onlar benim değerli Mysene'imden geriye kalanlar ve ona asla leke sürmeyeceğim. Onları bana getir ki kendi kanımı ve ölen kraliçemin kanını kucaklayabileyim. Kurt oğlum ve ejderhamla tanışmak ve onlara bu dünyada hoş geldin demek istiyorum."

Sanctuary
New Orleans, 2015

"Biliyor musunuz, gerçekten, birileri buranın etrafını jiletli tellerle çevirmeli ve burayı bir akıl hastanesi olarak ilan etmeli."

Max, Aimee Kattalakis'in temiz bardakları koymasý için plastik rafý paspasýn üzerine yerleřtirirken Dev Peltier'in kuru esprisine homurdandı. Sarý saçları Max'inkinden birkaç ton daha açık olan Dev, Sığınak'ta daha kaslı olan nadir erkeklerden biriydi.

Tezgâhın arkasında Dev'in yanında duraklayan Aimee, uzun ve zarif bir kolunu kardeşinin beline doladı ve ona burnunu kırıştırdı. "Doğru terim akıl sağlığı tesisi. Zamana ayak uydur, seni yaşı mağara ayısı."

Max dişi ayının hızlı mizahına güldü. Huysuz bar sahibinin bir özelliği de Aimee'nin kardeşlerini ve çalışanlarını her zaman diken üstünde tutmasıydı. Sandıktan iki bardak almak için geri çekildi ve onları barın altındaki rafa yerleştirirken müzik kutusundaki metal şarkıya eşlik etti. Bir ayıya göre melek gibi bir sesi vardı.

Ve o huysuz, uzun bacaklı sarışın, ailesinin New Orleans'ın göbeğinde kurduğu ünlü Sanctuary bar ve ızgarasına sığındığı günden beri Max'in Peltier ayı klanının en sevdiği üyelerinden biriydi.

Eski bir düşmanla kötü bir karşılaşmadan sonra yaralanan ve zar zor hayatta kalan Max, bu binanın üçüncü katında, Aimee'nin ayaklarının dibine yığılmıştı. Bir hafta sonra uyandığında, Aimee çatı katında onun yanında oturuyor, hiç korkmadan başının pullarını okşuyordu

ve yumuşak bir Fransız ninnisi mırıldanıyordu. Tek başına onu sağlığına kavuşturmuş ve hayatta kalmasını sağlamıştı. Başkalarına karşı duyduğu şefkat ve merhametin gerçek derinliği onu şaşırtmayı asla başaramamıştı.

Bu binada ya da bitişindeki binada onun hayatını kurtarmak için canını vermeyecek bir şekil değiştiren yoktu.

Ama hiçbiri ona benim diyen şanslı siyah saçlı piç kadar şanslı değildi.

Fang Kattalakis barın önüne geldi ve "benzersiz" şekil değiştiren metabolizmaları için özel olarak demlenmiş uzun boyunlu biralari elden ele dolaştırarak ön kapıyı kilitlediğini haber verdi. Bu ritüel, Sığınak'ın birkaç saatlik bir Arı-Avcısı molası için artık insanlara kapalı olduğunu gösteriyordu. Sertleştirilmiş birasını Max'e doğru çevirdi. "Çok fazla köy aptalı var kardeşim. Çok az ateş püskürten ejderha var."

Dev bir kahkaha patlattı.

Birasını alan Max, bu tuhaf söz karşısında kaşlarını kaldırdı ve buna neyin sebep olduğunu merak etti. "Pardon?"

Fang eşine bakarken uzun bir iç çekiş yaşadı. "Cody'ye ne kadar bağlısın? Onu Max'e kurban olarak sunabilir miyim? Lütfen?" Max'e baktı. "Dişi ya da bakire olmadığını biliyorum ama siz ejderhalar bu konularda ne kadar seçicisiniz?"

Çeşitli kişisel nedenlerden dolayı oraya gitmek istemeyen Max, Dev bira musluklarını hazırlarken soda dağıtıcılarını parçalayıp temizlemeye koyuldu. "Ejderhaya bağlı."

Aimee onlara baktı. "Lütfen küçük kardeşimi öldürüp yemeyin. Size vereceği hazımsızlıktan yakınmanızı dinlemek istemiyorum ve Carson'da o yanığı iyileştirmeye yetecek kadar Roloids olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen söndürmek için Orleans Parish'teki itfaiyecilerin yarısı gerekir."

"Lanet olsun." Fang tekrar iç çekti. Sonra umutla başını kaldırdı. "Hey, yanlışlıkla yüzüne biber üflesem ve sen de hapşırsan, Max'in üzerine ateş kuma ihtimalin nedir?"

Karbonatlı suyu metal bir kutuya dolduran Max, kurda doğru başını salladı. "Bu şekilde olmaz."

"O zaman elinizin altında ateş püskürten bir ejderha olmasının ne faydası var?"

"Her zaman Simi vardır," dedi Dev. "Yeterince barbekü sosuyla her şeyi yer. Hatta iğrenç ayı akrabalarını bile."

"Hepiniz çok kötüsünüz." Aimee kaşlarını çatarak elini şiş karnına götürdü ve nefesini sertçe içine çekti.

Fang hemen ona destek olmak için tezgâhın arka tarafına ışınlandı. "İyi misin?"

Ona yaslanarak kocasına gülümsedi. "Oğullarınız piknikteki yavru ballar gibi oynuyor."

Yüzüne gururlu bir gülümseme yayıldı. "Küçük dişi kurtlar gececidir... Tıpkı babaları gibi."

Bunun üzerine homurdandı. "Yemin ederim, eğer yavrularım olursa, seni yerim için bir kurt kilimine dönüştüreğim."

Fang güldü, sonra onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Neden yukarı çıkıp dinlenmiyorsun? Ben barı kapatıp hazırlamayı bitireceğim."

Aimee tereddüt etti.

"Merak etmeyin. Evrak işlerine kalkışmayacağım bile. Geçen sefer ortalığı karıştırdıktan sonra, pençelerimi uzak tutmak konusunda dersimi aldım." Fang yerleri süpüren uzun boylu, sarışın Amazon'a onlara katılmasını işaret etti. Eski bir Karanlık Avcısı olan Samia, Dev'in daha iyi, çok daha çekici olan yarısıydı. Samia'nın bir zamanlar kölesi olduğu ve Max'in tahammül edemediği Yunan tanrıçasına rağmen, Max Sam'den çok hoşlanıyordu, özellikle de fazla konuşmadığı için. Ve Samia, Max'e asla onun gizli geçmişiyle ilgili sorular sormuyordu - Max'in daha da takdir ettiği bir şeydi bu.

Aimee gibi Sam de başkaları söz konusu olduğunda, ister insan ister hayvan ya da ikisinin karışımı olsun, şefkatli ve nazikti.

Aimee'nin hamileliği kamuoyuna açıklanır açıklanmaz, Sam ve Dev, tek kız kardeşinin sağlığı ve iyiliği için yaşlı bir kadın gibi endişelenen Dev'in korkularını yatıştırmak için yan taraftaki Peltier House'da Dev'in eski odasına taşınmışlardı.

Aimee'nin buna ihtiyacı olduğundan değil. Kan bağı olan on bir erkek kardeşi ve daha da fazla sayıda kayınpederi ve yakın arkadaşı olduğu için, ortalıktaki her nesneyi kaldırmasına yardım etmek isteyen ve karmaşık bir melez hamilelikle hayatını riske attığı için kocasının vücut parçalarını kesmek isteyen erkeklerden payına düşenden çok daha fazlasına sahipti.

"Sam?" Amazon tezgâhta duraklayınca Fang sordu. "Lütfen Aimee'yi benim için yatağına götürür ve yattığından emin olur musun?"

"Elbette. Memnuniyetle." Sam eldivenli elini Aimee'ye uzattı. "Hadi tatlım, kendini fazla yormak istemezsin. Taşındığın Chow Chow'lara iyi bakmalısın."

Aimee, melez ayı-kurt çocuklarının neye benzeyebileceğine dair en büyük korkusuyla inledi. "Sen benim Noel listemden çıktın, Sam. Başka kimse var mı?"

Dev ellerini kaldırdı ve başını salladı.

Ayıvan ona ters ters baktı, sonra kocasına doğru döndü, Dev'in öz kardeşi Fang'den bir bira kapmak için yaklaşıyordu. Yüzündeki vahşi ve kana susamış ifade, küçük çocukların anneleri için çılgılık atmasına ve deneyimli gladyatörlerin dehşet içinde zırhlarını ıslatmasına neden olabilirdi.

Aimee onun yüz ifadesiyle alay etti. "Fang, ben yokken Dev'in Rémi'yi öldürmediğinden emin ol."

Biranın kapağını açan ayı sakini daha da sert bir kaş çatmayla ona baktı. "Rémi değil... Cherif. Kahretsin, Aims, genellikle bizi ayırt edebilen tek kişi sensin. Hamilelik beyin hücrelerini mi öldürdü?"

Aimee dudağını ısırды. "Üzgünüm, Boo. Bütün gece kaşlarını çatmıştın, Rémi olduğuna yemin edebilirdim."

Dev, Rémi ve Cherif tek yumurta ikizi dördüzlerin bir parçasıydı ve kardeşleri Quinn de onların sayısını tamamlıyordu. Ayılar tek başlarına belalıydı. Birlikte ise neredeyse yenilmezdi.

Ateş püskürten bir ejderha olmadığınız sürece. O zaman bu dünyada sağlığınıza ya da refahınıza tehdit eden pek bir şey yoktu.

Cherif homurdandı. "Evet, ne bekliyordunuz ki? Bütün gece beni Etienne'le üst kata attınız. Sanki yüz yıldır gördüğü tek dişiymiş gibi son sinirimi de kuru kuru beceriyor. Yemin ederim, annem hepimize bir iyilik yapmalı ve o yavruyu doğar doğmaz yemeliydi. En azından mizahımı ve akıl sağlığımı kurtarırdı. Şu anda beni cinayetten içeri atmadıkları için hepiniz şanslısınız."

"İşte, işte." Dev onunla birlikte şişeleri çingirdattı. "Nerede o küçük pislik?"

"Eros'la bir el poker oynuyoruz. Umarım o kazanır ve tanrı da öfkeyle onu duvara çarpar. Temizlemek için gönüllü olacağım bir pislik."

Aimee, Max'in eğlenen bakışlarıyla karşılaştı. "Aman Tanrım, korkunçlar! Kardeşini sevdiğine çok sevindim."

Max omuz silkerek soda memelerini duruladı ve tekrar yerlerine yerleştirdi. "Ne diyebilirim ki? Yokluk gerçekten de kalbin daha da büyümesini sağlıyor ve onu bin yıl boyunca bir cehennem diyarında kilitli tutmanın suçluluğu, Illarion'un sahip olduğu her türlü can sıkıcı alışkanlığa son derece sabırla tahammül etmem gerektiği anlamına geliyor."

Dev'i karnından vurdu. "Ejderhaların ne kadar harika olduğunu görüyor musun? Not almalısın."

"Tamam. Etienne ve Rémi'yi bin yıl boyunca bir cehennem diyarına kapatın ve dışarı çıktıklarında onlara iyi davranacağıma söz veriyorum."

Fang güldü. "Vazgeç artık, Aimee. Bunu kazanamayacaksın."

"Cidden onun tarafını mı tutuyorsun?"

Fang'in beti benzi attı. "Ah, hayır. Asla. Ben aptal bir kurt değilim ve bu gece köpek kulübesinde uyumak gibi bir niyetim yok."

Burnuna dokunup onu öpmeden önce şakacı bir şekilde parmağını ona doğru salladı.

Birdenbire üst katta, Cherif'in Eros'un kazandığı için Etienne'i öldürmesi dileğini yerine getirmiş olabileceğini söyleyen yüksek bir gürültü duyuldu. Ama Max'in ensesindeki tüyleri diken diken eden şey beklenmedik gürültü değildi. Bu bir

Havada yüzyıllardır hissetmediği bir çatlak. Bir parçalayıcı gibi omurgasından aşağı inen bir çatlak.

Sahip olduğu tüm duyular alarmdaydı.

Hayır. Bunun mümkün olmasına imkan yoktu.

Olamaz.

Merdivenlerden kanlar içinde inen Serre'nin, çoktan ölmüş bir ırkın eski savaş kıyafetlerini ve zırhlarını giymiş küçük bir grup kadına önderlik ettiğini görünce nefesi kesildi. Sığınak sabah dört buçukta insanlara kapansa da, savaştan sonra dinlenmek için güvenli bir sığınağa ihtiyaç duyan tüm doğaüstü yaratıklara günün her saati açıktı. Bunun gibi Limani'ler her zaman çok azdı ve yirmi birinci yüzyılda, sağlam ve faaliyette olan sadece bir avuç kalmıştı.

Peltier ayı ailesi, insanların yanlışlıkla doğaüstü ırklarını keşfedip çıldırmalarını önlemek için bir önlem olarak tüm binayı korumaya almıştı. Buraya büyü yoluyla gelen herkes sadece üçüncü kata hapsediliyordu ve burada her zaman şekil değiştiren bir fedai görev yapıyordu.

Bu gece, Serre Peltier bu görevi üstlenmişti. Kardeşleri kadar sarışın olan Peltier, dörtlünün biraz daha küçük bir versiyonuydu, yani yine de çoğu yaratıktan daha iriydi. Ama yine de bu durum, onu gruplarının önünde döven Arkadyalı yeni gelenlerden dayak yemesine engel olmamıştı.

Savitar ve Omegrion'un kendi türlerinin uyması için koyduğu eirini ya da sözde barış yasalarına uymak buraya kadarmış.

Sarışın ve cinayet için yaratılmış olan küçük kadın grubunun lideri, Serre'yi kısa saçlarından yakaladı ve hırpalanmış yüzünü gruplarına göstermek için başını yukarı kaldırdı. Boğazına eski moda bir Yunan kopisi dayadı. "Buranın sahibi kim?"

Aimee ilerlemeye başladığında, Max, kardeşleri ve kocası onu ve doğmamış bebekleri korumak için önünü kestiler

taşıdı. Bu preter grubunun barış ya da ateşkes yapmak için değil, savaş için burada olduğu açıktı.

Max Aimee'yi korurken Fang savaşçı kaltakla yüz yüze görüşmek için hareket etti. "Elinde tuttuğun benim kardeşim. Onu serbest bırakmanı ya da kelleni kaybetmeni öneririm."

Fang'in vücuduna sert bir bakış fırlattı. "Ben Drakaina Arcadia'yım ve aşağı türlerle işimiz olmaz. Kenara çekil, hayvan."

Sam Fang'in yanına gitti. Eldivenli elleri kalçalarında, kadınları savaşa hazır birinin açık düşmanlığıyla karşıladı. "Ve ben Samia, Thurian Süvarileri'nden Basilinna, Ares'in kızı olan Hippolyte'in torunuyum. Kendinizi tanıtın."

"Nala, Drakaina'dan Basilinna, Ares, Artemis ve Athena'nın en sevdiği."

Samia alay etti. "Hiç etkilenmedim. Şimdi en sevdiğim kardeşimi serbest bırakın ya da tüm gazabıma ve savaşta test edilmiş kılıcıma maruz kalın."

Nala onun saçlarını sıkıca kavradı. Bunun acısı şiddetli olmalı ki, bir an sonra Serre istemsizce doğal ayı formuna dönüştü. Bu sadece Katagaria şiddetli bir acı çektiğinde ya da elektrik şokuna maruz kaldığında olan bir şeydi.

Sam esasını gösterdi. Aimee, Serre'yi korumak için onun yanından geçerken, adamlar gruplarıyla çatışmak için ilerledi.

"Bekle!"

Tüm gözler merdivenlere yöneldi ve Max tam bir dakika boyunca tamamen hareketsiz durdu, elindeki işaret kızın ortaya çıkışına tepki olarak ısındı ve yandı. Vücudunun her parçası, hatırlayabildiğinden daha uzun yüzyıllar boyunca hiç olmadığı bir şekilde canlandı.

İçindeki ejderha salyalarını akıtıyor ve içindeki insanı o kadar hızlı yutuyordu ki, formunu zar zor koruyabiliyordu.

Nefes almakta zorlandı. Eğer şu anda ejderhayı kırırsa, barın yarısını yok ederdi. Kendi bedeninde şimdi ve burada yer değiştiremeyecek kadar büyüktü.

Ama insan kalmak kolay değildi...
İçindeki canavar bu seviyede harekete geçtiğinde değil.
Kan istediğinde değil.

Onun kanı.

Kırmızı, kahverengi ve altın tüylerden bir mantoya sarınmış büyük bir kraliçe gibi, gür, dolgun vücutlu, Titian saçlı bir güzellik merdivenlerden indi. Kırmızı başlığı yüzünün üzerine düşerek gözlerini gölgeleyen keskin bir gaga oluşturdu.

Ama renklerini biliyordu. Altınla tuzlanmış yakıcı, unutulmaz yeşil. Cesur bir zekayla doluydular. Ona top gibi küçümseyerek bakmanın bir yolunu bulmuşlardı.

Drakaina-İskit Süvarileri'nden Seraphina. Şehvetli.
Tutkulu.

Onun aldığı her nefesten nasıl da nefret ediyordu.

Amazonlar onun aralarından geçip kraliçelerine ulaşması için yol açmak üzere ayrıldılar. Baretos insanlarına zırhı boyalı, pullu bronz gibi görünürdü. Ama öyle değildi. Bunlar öldürdüğü Katagaria ejderhalarının tabaklanmış ve korunmuş pullarıydı ve onu kabilesinin en acımasız ejderha avcılarından biri olarak işaretliyordu.

Kraliçesinin şampiyon binicisi.

Seraphina göğsüne vurarak selam verdi ve başını eğdi. "Böldüğüm için başışlayın Basilinna, ama belki yardımcı olabilirim?"

Nala tereddüt etti. "O burada mı?"

"Hayır, basilinna'm. Korkarım muhbiriniz size yalan söylemiş. Eşim burada olsaydı bilirdim."

Nala küfretti ve Serre'nin kaburgalarına tekme attı. Canlı kırmızı pelerinine bir fiske vurarak Seraphina'yla yüzleşti. "O iblisin bağırsaklarını deşeceğim." Ve bununla birlikte savaşçılarını üst kata geri götürdü.

Onlar giderken Seraphina geride kaldı. Kraliçesine yalan söylemek çok aptalcaydı. Bunu biliyordu ama yine de...

Bakışlarını toplanan adamların üzerinde gezdirdi. Kuzgun saçlı olan kesinlikle aradığı Drakos değildi. Pis kokusundan onun kurt doğumlu Katagari olduğunu anladı. Diğerleri

hepsi sarışındı. Hepsi de son derece yakışıklı ve yapılıydı. İkisi ikizdi. Onun Maxi'leri olamazlardı. Onlar, tıpkı tekrar insana dönüşüp kendini ayağa kaldırırken hırıldayan gibi, ayıldılar.

Geriye sadece bir tane kaldı.

Diğerleri gibi o da tuhaf kıyafetler giyiyordu - bir savaşçı ya da geleneksel Drakos kıyafeti değildi. Koyu sarı saçları çok kısa kesilmişti ama gözleri buluştuğunda, o mükemmel yontulmuş erkeksi yüz hatlarını tanıdı. O güçlü, sert ve boyun eğmeyen çeneyi. Gururlu küstahlığıyla onu delip geçen o ateşli meydan okuma bakışı. Geleneklerine ve kültürlerine karşı onu her zaman cesaretlendiren bir gurur.

Eli o tanıdık yanıkla ısındı. Sadece iki dost uzun bir ayrılıktan sonra tekrar bir araya geldiğinde olan bir şeydi bu.

Kararlı bir şekilde ona doğru yöneldi, ancak yolu odadaki diğer Amazon tarafından kesildi.

Samia merdivenleri işaret etti. "Kabilenizle birlikte gitmeniz gerekiyor."

Seraphina başını salladı. "Sende bana ait olan bir şey var."

Samia hızlı ve sağlam durdu. "Burada senin için hiçbir şey yok."

"Evet, var." Samia'nın avucundaki ejderha işaretini görmesi için elini kaldırdı. "Eşim için buradayım."

Bu sözler odanın ani ve yankılanan sessizliğini yarıp geçerken Max küfretti. Çeneler komik bir şekilde düşerken tüm dikkatler doğrudan ona yöneldi.

Max gitmeyi düşünemedi Dev onun elini kendi elinin içine aldı ve eşleşen izi görmek için kontrol etti. Küçümseyerek başını salladı. "Maxy! Yapman gereken bazı açıklamalar var!"

Kötü Ricky Ricardo taklidi yüzünden Dev'i itti. Dev iyi huylu bir şekilde güldü. O koca piçi hiçbir şey korkutamazdı.

Aimee, Serre'nin kırılan burnunu ve kanayan dudağını kontrol ettiği yerden bir adım uzaklaştı. "Bu doğru mu Max? Gerçekten onunla çiftleşiyor musun?" Tereddüt edişinden, daha kibar bir terim kullanmak için mücadele etmek zorunda kaldığı belliydi.

Max yorgun bir iç çekişle yavaşça başını salladı. "Evet, tanrılar benden nefret ediyor. Ve hastalıklı bir mizah anlayışları var." Bu yüzden önlerindeki canlı kanıt.

Onu kızla çiftleştirmişler.

Arcadian doğumlu bir ejderha avcısına karşı doğuştan bir ejderha.

Cherif homurdandı. "Bu, bunca yıldır kadınlara ilgi duymamanla ilgili gizemi açıklıyor. Biz sadece eşcinsel olduğumu düşünmüştük."

Max ona alaycı ve sinirli bir sırıtışla karşılık verdi.

Aslında, istem dışı bekârlığa zorlanmaktansa eşcinsel olmayı tercih ederdi. Türlerinin en büyük laneti, çiftleşen erkeklerin fiziksel olarak çiftleştikleri dişilerden başkasıyla yatamamalarıydı. Kader onlara bir eş tayin ettiğinde, o eş yaşadığı sürece başka kimseyle birlikte olamazlardı. Nihai çift bağı.

Karısını terk ettiği gün, tam olarak nelerden vazgeçtiğini biliyordu. Ne kadar ağır bir bedel ödeyeceğini

Özgürlüğü ve akıl sağlığı için para ödüyordu... Bu da evliliklerinin ne kadar berbat ve cehennemden farksız olduğunu gösteriyordu.

İfadesini boş tutmaya dikkat ederek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Burada ne yapıyorsun Sera?"

"Konuşmamız gerek... Yalnız."

Evet, doğru. Savaşa evliliğim için eğitim almaya gittim... İkisi için de yalnızlık hiçbir zaman iki taraf için de iyi sonuç vermemişti.

Tabii çıplak değillerse ve kızgın değilse.

Ne yazık ki bu yılda sadece iki kez oluyordu ve kızın sinirli duruşundan bu gece şansının yaver gitmeyeceğini anlayabiliyordu.

Tabii onun karnını deşmediyse. Bu, şu anki bekarlık durumu için bir adım olarak yorumlanabilir.

Max başını salladı. "Sana söylemem gereken her şeyi uzun zaman önce söyledim."

"İşler değişti."

"Ben yapmadım ve senin de yaptığından şüpheliyim. Seni son gördüğümde giydiğin kıyafetleri bile giyiyorsun. Ve bu ne kadar oldu? Üç bin yıl mı? Aşağı yukarı?"

Ona ters ters baktı.

Acı acı güldü. "Ve işte çok iyi hatırladığım o nefret dolu bakışlar. Anlaşıldı. Hepsi aynı. Şimdi merdivenler var." Mutfağa açılan kapıya doğru ilerledi.

Seraphina odanın öbür ucuna ışınlanarak kolunu yakaladı ve onu yerinde tuttu. O altın yeşili gözler onu büyüledi ve iradesini istemediğinden daha fazla zayıflattı. "Hayır, Maxis. Bu çok farklı. Lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, bu senin için yeni bir kelime. Kelime dağarcığında olduğunu bile bilmiyordum." Geçmişte ona hep hakkında emir verilecek beyinsiz bir hayvan gibi davranmıştı. Halısına işememesi ya da mobilyalarını çiğnememesi için eğitmesi gereken bir hayvan.

Onu bu zaman dilimine getiren şeyin ne olduğunu biraz daha merak ederek Fang'e baktı. "Eğer şafak söktüğünde ölmüş olursam, kurt, onu avla ve boğazını parçala."

"Ejderhalar bu tür bir uyarıyla geliyorsa ne tür sapıkça seks yaptıklarını bilmek istediğimi sanmıyorum. İyi ki güzel bir kadınla çiftleşmiş bir ayıyım."

Max, Dev'in kuru yorumunu duymazdan geldi. Ayrıca Seraphina'yı, şu anda Max'in çatı katındaki dairesinde tam bir ejderha formunda uyumakta olan küçük kardeşinin yanına götürmemesi gerektiğini de iyi biliyordu. Yapacağı son şey Illarion'a daha fazla zarar vermek olurdu. Küçük kardeşi yeterince şey yaşamıştı.

Onun işi ailesini korumaktı.

Kendi eşine karşı bile. Onunla çiftleştiği ve onun ırkıyla birlikte yaşamaya zorlandığı için ejderha avcılarının ejderhalara ne yaptığını çok iyi biliyordu. Onlar hakkında ne düşündüklerini. Zırhı, halkının onun türü hakkında düşündüklerine kanlı bir övgü niteliğindeydi.

Ölmeleri ve kalıntılarının sadece dekorasyon ya da mum ve güzellik merhemleri için malzeme olarak kullanılması daha iyiydi.

Bunun yerine onu, Dev ve kardeşlerinin daha asi müşterileri için inşa ettikleri ikinci kattaki özel odaya ışınladı. Tamamen ses geçirmez olan bu oda onlara tam bir mahremiyet sağlayacaktı. Ayrıca kadının ona karşı büyü kullanmasını engellemek için de kalkanlıydı. En son onunla yalnız kalma hatasını yaptığında ona ne yaptığı düşünülürken, bu da uygun bir önlemdi.

Işığı yakmadan ve küçük, sade odanın kapısını kapatmadan önce onun içeri girmesini bekledi.

Hesaba katmadığı şey, hormonlarının onun yakınlığına verdiği istemsiz tepkiydi. Teninin tatlı gül kokusu kanını yaktı ve ağzını sulandırdı. Kendini durduramadan, odanın ortasında, zırhından ve esmer teninden görkemli bir hale gibi yansıyan ışığın altında duran kızın etrafında dönmeye başladı.

Lanet olsun Hades'e. Onu öldürmeye ve postunu çadırının duvarına asmaya çalışmadığı zamanlarda eşinin ne kadar güzel olabileceğini unutmuştu. Saatlerce süren maraton seksi için yaratılmış o gür, dolgun vücuda sahipti. Ve her erkeğin tatmak için can atacağı ateşli bir Amazon tutkusu.

Daha mı kötüydü? Kavga etmedikleri, birbirlerini ve miraslarını aşağılamadıkları zamanlarda birlikte geçirdikleri saatlerin tüm anıları gözünün önüne geldi. İkisinin onun çadırına kapanıp güldükleri ve takıldıkları saatler.

Aklına ve unutamama yeteneğine lanet olsun.

Seraphina neden burada olduğuna odaklanmaya çalıştı. Düşmanıyla konuşmak için neden bu kadar çaresiz olduğuna. Ama Maxis bunu onun için kolaylaştırmıyordu. Maxis'in ne kadar inanılmaz derecede yakışıklı ve şehvetli olduğunu nasıl hafızasından silebilmişti? Onun varlığının onu ne kadar etkilediğini?

Ne kadar vahşi ve ölümcül. Etkileyici. Baştan çıkarıcı. Yasak. Ezici bir şekilde erkeksi ve ilkel, herhangi bir dişinin karşı koyması imkansız olan ham bir Drakos manyetizmasına sahipti. Küçük kızlar bile onun huzurunda anlaşılmaz kıkırdama nöbetleri geçiriyordu.

Daha da kötüsü, başını eğmişti ve onu yutmak istediği bir av gibi etrafında dönüyordu. Bu da onu nefessiz bırakıyor ve iradesi dışında ateşlendiriyordu.

Kadın ona kaşlarını çattı. "Şunu keser misin?"

"Neyi durdurayım?" Gürleyen derin baritonu zorlayıcıydı. Kimsenin aksanı onunki gibi değildi. Kelimeler dilinden şiir gibi dökülüyordu.

Onun kendisini kandırmasına izin vermeyi reddederek, meydan okumasına aynı sertlikte cevap verdi. "Ne yaptığını biliyorsun."

Dudaklarına seksi, sinsi bir sırıtış yayıldı. "Seni rahatsız mı ediyor?"

Evet. Elbette öyleydi. Tüm Drakos erkekleri karşı konulmaz feromonlarını yaymak ve arzularını dişileri sarhoş etmek için böyle yapardı. O vahşi yırtıcının koşuşu

Büyüleyiciydi ve bunu o da biliyordu. Doğmuş hiçbir yaratık yetişkin bir erkek ejderhanınki kadar baştan çıkarıcı bir cazibeye sahip olmamıştı. Onları bu kadar tehlikeli yapan şeylerden biri de buydu. "Seninle konuşmam gerek."

Sonra ona yaklaştı. Kaslı vücudunun ön kısmını kadının sırtına bastırarak başını eğdi ve yanağını onunkine dayadı. Kendine özgü bir ön sevişme biçimi olan yavaş, ritmik Drakos sallanmasına başlarken, o dikenli bıyıklar etini okşadı. Adamın vücudundaki her bir kasın gerginliğini ve onu sarıp sarmalayarak kendisine yasladığını hissedebiliyordu.

Aman Tanrım.

Bunu nasıl yapıyorlardı? Bu ejderhaların doğuştan sahip olduğu bir şey miydi yoksa onları genç erkeklerken bir kenara çekip öğretiyorlar mıydı? Tüm vücudu sanki savaşın sıcaklığındaymiş gibi canlandı. Ya da onun yatağında çıplak yatarken. O kadar yoğundu ki miğferini çıkarıp yere bıraktığında itiraz bile edemedi. Ya da saçlarını serbest bırakıp omuzlarına döktüğünde. Tek yapabildiği ona yaslanmak ve ağırlığını onun hipnotik, ilkel dansına teslim etmektir.

Koluyla belini saran ve dudaklarını boynuna değdirmek için başını eğer adamın sertliğini nefessiz kalarak kalçasında hissetti. Boğazı kurudu ve ellerini vücudunda hissetmek için her yeri ağrıyordu. "Benim de ihtiyaçlarım var, Sera."

Gözlerini kapatarak titredi ve onu yavaşça okşayan adamın dokunuşuna içgüdüsel olarak tepki veren yanından nefret etti. Ama bu canavarın doğasında vardı. O ve Maxis farklı ejderha türleri olsalar da, yine de ejderhaydılar.

İnsan değil.

Tamamen farklı bir tür. Daha tutkulu.

Ateşli.

Her şeyde.

İlk karşılaştıklarında onun insan olmadığını anlaması gerekirdi. Normalde bilirdi ama türünün en büyük zayıflığı olan yumurtlama döneminin zirvesindeydi. İnsanlar gibi ejderhalar da istedikleri zaman seks yapabiliyordu ve birçoğu da yapıyordu, özellikle de eşlerini bulana kadar hamile kalamadıkları için.

Ancak her altı ayda bir dişiler doğurganlık dönemine giriyor ve tüm mantık ve akıl sağlığına rağmen çiftleşmeye zorlanıyorlardı. Bu dürtü o kadar güçlüydü ki başka bir şey düşünmeleri imkansızdı. Amazonlarla ilgili efsanelerin çoğuna yol açan şey buydu. Şehre, hayvani arzularını doyuracak erkekler bulmaktan başka bir amaçla gelmedikleri bir zaman. Klanlarında uygun, doğurgan erkeklerin olmaması onları bir çılgının öfkesiyle komşularına savaş açmaya itiyordu.

Kader bir çiftleşme bağı yaratmadan önce de bu durum onlar için kötüydü. Bu eş seçildikten ve belirlendikten sonra, doğurganlık dönemlerinde yumurtlama arzusu daha da kötüydü.

Bu gece, dayanılmazdı.

Ona karşı koyamayarak elini yumuşak saçlarına daldırdı ve dudaklarını daha da yaklaştırdı.

Ve adam elini indirip zırhının içinden onu kavradığında, kadın dayanılmaz bir çılgınlıkla ona ihtiyaç duyarak haykırdı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı kulağına.

Dudağını ısırarak adamın elini kavradı ve onu kendine doğru daha sert bastırdı. "Sana içimde ihtiyacım var."

Kulak memesini dişlerinin arasına alıp hafifçe ısırırken, şişmiş kasıklarını kızın kalçasına sürttü. Sonra yanağına değerli bir öpücük kondurdu... Nefesi sıcaklığıyla tenine eziyet ediyordu.

Sonra onu serbest bıraktı ve soğuk adımlarla uzaklaştı.

Altın sarısı gözleri buz gibi bir nefretle onu delip geçti. "Ben senin fahişen ya da malın değilim. En önemlisi de, senin emrine amade evcil köpeğin değilim."

Sersemlemiş ve nefesi kesilmiş bir halde ona baktı. "Affedersiniz?" Kendi nefesi de kesilince, aralarına biraz daha mesafe koydu. "Sana evlilik için şartlarımın ne olduğunu söyledim. Bir ortaklık. Senin kaprislerine ve mantıksız Amazon yasalarının keyfi kurallarına kölelik ve kulluk değil.

Peki sen ne yaptın? Acımasızca kabilenizi bana tercih ettiniz. Ve ben hala o yaraları taşıyorum."

Seraphina uzun zaman önceki o geceyi zihninde yeniden canlandırırken yüzünü buruşturdu. Nala neredeyse onu öldürüyordu. "Genç ve aptaldım ve bunu kabul edecek kadar da ejderhayım."

"Artık çok geç. Sizlerle bir gün daha acı çekmektense sonsuza kadar manastırda bekar yaşamayı tercih ederim. Şimdi gidin! Kız kardeşleriniz bekliyor."

Reddedilmesi onu tahmin edebileceğinden çok daha fazla yaralamıştı. Bunun bir önemi yoktu. Buraya ona yatağına dönmesi için yalvarmaya gelmemişti. Buraya onun yardımını istemek için gelmişti. "O kadar basit değil."

"Bu kadar basit. Sen ve ben bittik. Başka bir sevgili edinemeyeceğim gerçeğini kabul ediyorum, ama açlığını doyurmak için hangi aptalı bulabilirsen bulmakta özgürsün. Şimdi git. Beni daha fazla rahatsız etme."

Seraphina onun uzun zaman önce kendisine söylediği son sözleri hatırlayınca boğuldu, ihanet dolu gözlerle ona bakıyordu - Çiftleştiklerimizde sana kalbimi, hayatımı ve aşkımı seve seve vereceğimi söylemiştim ama bunu yaparken tek bir şartım vardı. Beni asla istismar etme. Aşk istismar değildir. Ve sen bana son kez zarar verdin leydim. Seninle işim bitti. Sonsuza kadar.

Ama kader onu tekrar ona dönmeye zorlamıştı.

Ve başka seçeneği yoktu. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

İhtiyacı olan şeyi ona söylemenin en iyi yolunu düşünürken boğazı düğümlendi. Sakladığı sır yüzünden ondan daha da nefret edecekti. Ve bunun için onu suçlayamazdı. Ona yaptıkları için çok hatalıydı.

Kişisel olarak ne yaptığını.

Arcadian. Katagari. Geriye dönüp baktığında, hepsi çok aptalca görünüyordu. Ve bu gece gözlerindeki acı ıstırap, ona zalimliklerinin ne kadar zarar verdiğini tam olarak anlatıyordu - sadık ruhuna kazınmış kalıcı yaralar.

Ona söylemek zorundasın.

Ama nasıl? İnsan ırkı daha onunla tanışmadan önce ona ve kardeşlerine çok şey yapmıştı ve kendi zalim elleriyle ona daha da fazla zarar vermişlerdi. Hepsini hor görmeye hakkı vardı.

Korkaklığı bırak. Bilmesine izin vermelisin. Bunu senin ağzından duymaya hakkı var.

Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmanın kolay bir yolu yoktu. Hızlı ya da kolay, hatta nazik bir yöntem bile yok.

Adam gitmek için kapıya yöneldiğinde, kadının bunu onun yerine söylemekten başka çaresi yoktu.

"Çocuklarının sana ihtiyacı var, Maxis. Eğer seni teslim etmezsem, ikisini de öldürecekler."

Seraphina'nın sözleri kafasına balyoz gibi inerken Max yavaşça gözlerini kırptırdı. Tam bir dakika boyunca nefes alamadı ve sözlerin tam anlamını kavradı. "Çocuklar mı?"

"Oğul ve kız."

Oda eğildi. Evet, demek istediği gerçekten de buydu. Onu yanlış anlamamıştı.

Max uzandı ve kızın anlattıklarını anlamaya çalışırken elini duvara dayadı.

O bir babaydı.

"Anlamıyorum."

"İsyanınızdan önceki geceydi..."

Onun isyanı. Güzel kelime seçimi. Gerçeği ve gerçekte ne olduğunu boş ver. Her şeyi çarpıt. Tabii. Bırakalım bu olayda kötü adam o olsun.

Neden olmasın?

Hiçbir şey değişmez. İşte bu yüzden çekip gitmiş ve bildiği tek gerçek evi geride bırakmıştı. Neden başka seçeneği yoktu. Onlar için, onun için, kontrol edilmesi ve tasmalanması gereken akılsız bir hayvandan başka bir şey değildi. Bir kafese konulacak ve masa artıklarıyla beslenecek bir şey.

Ya da acımasızca yere serilir.

Parçalanmış gururundan geriye kalanlarla birlikte akıl sağlığının son kırıntısını da almadan önce ayrılmak zorunda kalmıştı.

Bunca zaman aptalca bir şekilde onun zaten her şeyini elinden aldığını düşünmüştü.

Şimdi de bu. Çocuklarını ondan saklamıştı. Ondan ve mirasından o kadar nefret ediyordu ki, bilerek onu

Kendi ejderhalarının yetiştirilmesine katılmak için bile orada olamayacağı hayatlarının dışında.

Max acı içinde kıvranırken dişlerini sıktı. "Neden bana söylemedin?"

"Ben gidiyordum... o gece... bilirsin... Sonra, sen çoktan gitmiştin. Seni takip etmemin hiçbir yolu yoktu."

Çünkü hamile bir ejderha kvanı zaman yolculuğu yapamazdı ve Amazon köyünü çok geride bırakmış, bir daha asla ona ya da dünyasına dönmemeye yemin etmişti. Antik Yunanistan'da kalmasının tek sebebi oydu.

Ve oraya sadece kardeşinin onu kendi evinden ve zaman diliminden savaşa çağıran Bane-Cry'ı yüzünden gitmişti.

Hadyn'in acımasız ölümünden sonra niyeti o dönemi ve ülkeyi çok gerilerde bırakmaktı... ama Max'in en karanlık saatinde onu bulmuştu. Orada kısa bir süre için, yanlışlıkla onun acısını dindirmek için ilahi olarak gönderildiğini düşünmüştü...

Daha fazla yanılmış olamazdı. Seraphina hiçbir zaman onun kişisel cehenneminden başka bir şey olmamıştı.

"Kız kardeşlerinden birini," diye o nefret ettiği kelimeyi tükürdü, "peşimden gönderebilirdin."

"Evet. İzini takdire şayan bir şekilde gizledin. Hiç kimse senin izini bulamadı."

İyi de oldu. O zamanlar ne kadar kızmış olursa olsun, büyük olasılıkla daha konuşmadan onları katledecekti. Sadece zaman ve mesafe -ve mutlak şok- bu gece buraya geldiklerinde onları bağışlamasına izin vermişti.

Tekrar konuşmadan önce sertçe yutkundu. "Çocuklarıyla gurur duyardın Maxis. Onlar ikimiz için de bir onurdur."

Bu sözler kalbine saplanmış bir hançer gibiydi. "İsimleri?"

"Hadyn ve Edena."

İsimleri kafasının içinde sessizce tekrarladı ve neye benzeyeceklerini hayal etmeye çalışırken baba sevgisinin sıcaklığının üzerine yayılmasına izin verdi. Nasıl olacaklarını.

Kendi babasından nefret ettiği kadar ondan da nefret etselerdi. Ama Max'in savunmasına göre, onun yokluğu bilgi eksikliğiydi. Babasının ona karşı beslediği nefret ve tiksinti değil.

"Adını annenden mi aldın?" diye fısıldadı.

Başını salladı. "Ve tanışmamızdan bir gün önce ölen kardeşinin anısına Hadyn."

Onun kardeşinin adını hatırladığına inanamıyordu. Ona Hadyn'den sadece bir kez, Hadyn'in ölümünün birinci yıldönümünde, aşırı zayıf olduğu bir saatte bahsetmişti. Ne daha önce ne de o zamandan beri.

"Şimdi neredeler?"

"Nala onları saklıyor. Ejderboğan'ın kendisine teslim edilmesini isteyen bir iblisle işbirliği yapıyor. Eğer seni onlara götürmeyi başaramazsam, çocukları öldürecekler."

Max nefesinin altından küfretti. Nala'nın onun sefil mirasına ve lanetine ihanet eden ejderboğan işaretini bilmesinin tek nedeni, Sera'nın onu kamu disiplini ve alay için kraliçesine teslim ettiği geceydi.

Hiç düşünmemek için elinden geleni yaptığı bir şeyin acı ayrıntılarını hatırlayınca istemsizce irkildi. "Buradayken ona kim olduğumu neden söylemedin?"

"O gidene kadar sen olduğunu fark etmemiştim. Önemli değil. Yine de seni ona teslim etmezdim. Geçen seferden sonra olmaz."

Evet, doğru. O sürtüklere olan sadakati mutlaktı. Hayal edilebilecek en zor yoldan öğrenilmiş bir ders. "Buna inanmakta güçlük çektiğim için beni bağışlayın."

En azından başka tarafa bakma nezaketini gösterdi. "Yasalarımıza karşı isyan etmeyi bırakmazsanız neler olacağı konusunda defalarca uyarıldınız. Onlara boyun eğmeniz için size yalvardım."

"Ben Drakomai'yim!" diye hırladı. "Tanrıların kutsal yuvasında doğdum ve iblislerin sütüyle beslendim! Tasma takılacak ve diz çöktürülecek bir köpek değilim. Bir kraliçe için bile."

"Hayır, kesinlikle değilsin." Kız onun kollarına doğru yürüdü ve adam kararlılığının zayıfladığını hissetti.

Daha mı kötü? Kendini koruma güdüsü daha da hızlı çöktü. Lanet olsun.

Parmak uçlarında ayağa kalkarak göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve zarif elini adamın saçlarına daldırdı. O uzun, ince şekilli tırnaklar tenine sürtünerek onu daha da sertleştirdi ve onunla yapabileceği son şey için daha da çaresiz hale getirdi.

Onu lanetlemek ve geri çekmek istedi ama kadın onu sirenin cazibesine kaptırmıştı.

Ve onun kollarında çaresizdi. Onun hileleri karşısında her zaman çaresizdi.

"Sana zarar gelmesini hiç istemedim, Maxis. Yaptıklarımı geri alabilseydim, kabilemden ayrılmamı istediğinde seninle gelirdim. Ve haklısın. Senin için savaşmalıyım. Sen de benim için savaşırdın."

Evet, yapardı. Sahip olduğu tüm canlılığıyla.

Keşke ona bu kadar sadık olsaydı.

Şimdi bile ona dokunmamak için mücadele ediyordu. Kıpırdamadan durmak ve onun kendisini daha fazla incitmesine izin vermemek için hissetmesi gereken nefrete sarılmak için. Kalbini oymakla kalmamış, ona elleriyle yedirmişti. "Senin için ölebilirdim."

Parmaklarını ensesindeki saçların arasından geçirirken kaşları hüznle çatıldı. Tüm vücudunu ürpertti ve sahip olduğu tüm hormonları harekete geçirdi. "Örgülerini ve tüylerini özledim. Bu kısa saçlar ve garip kıyafetlerle çok yabancı görünüyorsun. Ama daha az vahşi ya da yakışıklı değilsin."

Birlikte bir gelecekleri olabileceğini aptalca düşündüğü günleri özlüyordu. Aptalca onun kendisini sevdiğine ve çiftleşme birlikteliklerine kendisi kadar bağlı olduğuna inandığı günleri. "Bana ejderhalarımı tutan şu iblisten bahset. Neden benim peşimde?"

"Sen drakomai olduğun için, iblisin Stryker adında bir Daimon'dan intikam almak için ihtiyaç duyduğu bir nesneyi koruduğuna inanıyorlar. İblis Smaragdine Tableti denen bir şey çaldı ve -"

"Zümrüt Tablet'i mi kastediyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Yeşil. Bu önemli mi?"

Önemli miydi? Bunu sorduğuna inanamıyordu.

Ona alaycı bir bakış attı. "Dünyanın yaratılışını geri alacak kelimeleri içerdği için... Birazcık."

Yüzünün rengi soldu. "Ciddi misin?"

"Tüm varoluşun sonu ya da kutsal kapıları açıp bu dünyaya her türlü cehennemi salabilecek bir şey hakkında asla şaka yapmazdım... O tablet kardeşimin koruduğu şeydi. Hadyn'in uğruna canını verdiği şey."

Elini bıraktı. "Yani bu nesneyi tanıyor musun?"

"Bunu biliyorum. Hadyn onu görmeme asla izin vermezdi. Bu benim ırkımın laneti. Sırlarımızı herkesten saklarız. Kan bağımız olanlardan bile."

Seraphina bu sözler kendisine ona karşı yaptığı ihaneti hatırlattığında sessizce irkildi. Ne yazık ki bu onun türünün doğasında yoktu. Ama o haklıydı. Drakomai'ler tanrılar ve feyler için kutsal nesnelerin nöbetçileri ve koruyucuları olmak üzere yetiştirilmişlerdi. Korumaları altındaki her şeyi vahşice savunmak DNA'larına işlenmişti. Bedenlerinde nefes aldıkları sürece kimsenin onları ellerinden almasına izin vermemek. Bu anlaşmayı sürdürme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki, yüklerini onlardan almaya çalışan herhangi bir düşmana karşı savaşmaya devam etmek için uzuvlarını ve hatta kafalarını yeniledikleri biliniyordu.

Hayatta kalma ve koruma istekleri gibisi yoktu. Onlar gerçekten de doğmuş en acımasız ve sadık yaratıklardı.

Ve bunu, gerçek sadakat anlayışından yoksun bir grup kaltak için duygusuzca bir kenara atmıştı.

Ben her türlü aptalım.

Aralarında olanları değiştirebilmeyi dileyerek, elini genç bir Drakomas olarak damgalandığı uyluk bölgesine götürdü.

Kendisine dokunmasını engellemek için bileğini yakaladı. O altın sarısı ela gözler, her zaman onun Maxis'i olan ateşli güzelliğiyle onu yaktı. Nasıl olur da onun yerine başka birini seçebilirdi?

"Ejderhalarım nerede?" Ses tonundan, onların peşinden gitmeye niyetli olduğunu anladı. Tek başına. Ama canavarın doğası böyleydi.

"Seni öldürecekler."

Alay etti. "Bırak denesinler."

Her zaman cesur.

Hiç aptal değilim.

"Sen birsin. Onlar çoktur."

Ve hâlâ o eski ışık, korkusuzca vahşileşen gözlerinin derinliklerinde yanıyordu. Rotasını belirlemiş bir ejderhacıyı hiçbir şey caydıramazdı.

İntihar bile.

"Drakiler beni korkutmuyor. Onlar yaratılmadan ya da doğmadan çok önce ben doğuştan bir drakomaydım. Melez değilim. İblis annemin yumurtasından doğmuş, tam kanlı ve güçlü biriyim. Eğer beni durdurabileceklerini sanıyorlarsa, onlara meydan okuyorum; en iyilerini getirsinler ve ben de onları kendi kibirli aptallıklarından oluşan bir çukurun üzerinde kızartayım."

Uzanarak onun yanağını avucunun içine aldı. "Ve sen bir Apollite prensiyle birleştin. Bu kan ve form seni zayıflatıyor. Değişimini nasıl zorlayacaklarını ve seni tam drakomas gücünle savaştırmayacağın bu zayıf bedene nasıl hapsedeceklerini biliyorlar." Geçmiş geri gelirken gözyaşları onu boğdu

ve gururlu eşine ne yaptıklarını hatırladı. "Bunu sana tekrar yapmalarını izleyemem. Son üzüntünüzden zar zor kurtuldum."

Gözlerine öfke geri döndüğünde ve yanakları karardığında kaskatı kesildi ve insan formuna zar zor tutunduğu konusunda onu uyardı. "Bu ikimiz için de geçerli."

Anıları yeniden canlanırken gözünden bir damla yaş süzüldü. Bir an için onu tanıştıkları zamanki haliyle gördü. Onu aptalca öldürmeye çalışan Arkadya'lı Varlık-Avcılarının kürklerine ve postlarına sarınmış, küçük kapeleia'nın arka tarafında oturmuş, tek başına içiyordu. Uzun, koyu sarı saçlarının önünde birçok Trakyalı gibi küçük örgüler vardı ve Gerakian tüyleri saçlarına örülmüştü. Güzel yüzü diğer binlerce barbarınki gibi spiral şeklinde Kelt ya da Pikt desenleriyle boyanmıştı.

O zamanlar bu konuda hiçbir şey düşünmemişti çünkü onun cinsi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Saçındaki tüylerin, bir zamanlar onu spor olsun diye avlayan ve onu gelişmiş dövüş yeteneklerinin başa çıkabileceğinden çok daha değerli bir düşman olarak gören Were-Hunter Sentinel'lerden kalma hatıralar olduğunu fark etmemişti. Daha ziyade, onun İskit topraklarından geçen göçebe bir bozkır insan kabilesinden olduğunu düşünmüştü.

Amazon kız kardeşleri kalabalık içki salonuna dağılmış, onları sarhoş bir eğlenceyle karşılayan eşler bulmaya çalışıyorlardı.

Kederli Maxis yaklaştıklarında başını kaldırıp bakmamıştı bile. Altın rengi bakışlarıyla parmaklarının arasından gümüş bir zincir geçiriyordu. Hâlâ katledilen kardeşinin kan izlerini taşıyan bir zincir.

Kadın onun küçük masasına yaklaştığında, adam ona yalnız kalmak istediğini belirten bir uyarı bakışı atmıştı. Onu dinlemeliydi.

Aksine, bu soğuk kibir tüm sağduyusuna rağmen onu kendisine doğru çekmişti. Ve tabii ki, en iyi vücuda ve en yakışıklı yüze sahip olmasının da bir zararı olmamıştı.

herhangi bir erkek. Daha da iyisi, bu uzun bacaklar ve kollar ona ortalama bir erkekten çok daha uzun olduğunu söylemişti. Bu her zaman çekici ve seksi bulduğu bir şeydi. Karşı konulmaz.

Hepsinden iyisi, vahşi, kana susamış bir savaşçının aurasına sahipti. Bir barbar savaş lordu. Elinin yanındaki masanın üzerinde duran ejderha kılıcı da bunu kanıtlıyordu. Yumurtlama döngüsünün sancıları içinde olmasaydı, ona karşı koyabilirdi.

Bunun yerine, tüm Amazon cüretiyle yaklaşmış, onu sandalyesinde geriye itmiş ve o uzun, kaslı vücuda cesurca binmişti.

Kendini adamın kalçalarından kucağına doğru kaydırduğunda, adam sesli bir şekilde nefesini tutmuş ve kadın da bundan yararlanarak adamın açık ağzını harap etmişti. Ellerini onun gür, yumuşak, tüylerle kaplı saçlarına daldırmış ve o muhteşem dudakların ve yetenekli dilin her bir parçasını tatmıştı. Şimdi tamamen onun kucaklamasına ve ilgisine kendini kaptırmış olan Maxis, öpücüğüne sadece kapeleia sahibine içkisinin parasını ödeyecek ve mahremiyet için oikemata'larından -küçük odalar- birini kiralayacak kadar ara vermişti.

O gece hayatının en muhteşem gecesi idi. Onun dayanıklılığından, el becerisinden, yeteneklerinden ve yara izlerinden insan olmadığını anlaması gerekirdi. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, içindeki acıyı nihayet doyurabilecek bir erkek bulduğu için bunu sorgulamayacak kadar minnettardı.

Çıplak, düzensiz nefes alan ve hâlâ sarmaş dolaş bir halde, nihayet şafaktan hemen sonra küçük bir yemek için durmuşlardı. Oda aydınlanmaya başladığında, avuç içilerindeki yanma başladığında ve çiftleşme izleri ortaya çıktığında ikisi de geri çekilmişti.

Şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde, en büyük korkusunu doğrulamak için eliyle onun eline baktı. "Sen bir Were-Hunter mısın?"

Cevap vermeden önce tereddüt etmişti. "Tam olarak değil."

Kaşlarını çattı ve en azından kendi türünün aynı kolu

olmaları ve adamın şifreli cevabıyla bunu kastetmiş olması için sessizce dua etti. Çünkü onlar doğuştan

Ergenlik döneminde şekil değiştirmeyi öğrenen insanlar, onun türünün çoğu hayvan doğalarını reddetti. "Arkadyalı mı?"

"Hayır."

Bu basit inkârla korkusu üç katına çıkmıştı. Yüce tanrılar, bunun doğru olmasına izin vermeyin. Bir sonraki, acı bir şekilde hor gördüğü kelimedede neredeyse boğulacaktı. "Katagaria?"

"Hayır."

Hayır mı? Midesi daha da bulanırken, aklına sadece bir başka korkunç olasılık geliyordu. "İnsan mı?" diye tekrar denerdi.

Başını sallamıştı.

Geriye ne kalmıştı ki? Dişleri yoktu, bu yüzden bir Daimon ya da Apollite olmasının imkânı yoktu.

Bildiği kadarıyla hiçbir Arı-Avcısı bir tanrı ya da iblisle çiftleşmemişti...

Daha da dehşete kapılarak ona baktı. "Anlamıyorum." İzlerini tekrar karşılaştırdı ve aynı olduklarını gördü. İkisi de daha önce orada değildi. Bunlar kesinlikle Draki'nin eşsiz çiftleşme işaretleriydi. "Eğer Arkadyalı, Katagari ya da insan değilsen, nesin sen? Nasıl çiftleştik biz?"

"İkimizden de nefret eden ve soluduğumuz havayı bile çok gören üç kötü kaltak tarafından."

O zaman, eski bir tanrı tarafından yakalanıp deforme edilen nadir, gerçek doğumlu bir ejderha olduğunu ve kralın, oğullarını kurtarmak için onun yarışını başlattığını ve böylece karısının yaptığı gibi korkunç bir şekilde ölmeyeceklerini açıklamıştı.

İnsan ve hayvanlardan oluşan ilk ejderha Varlık Avcısı olduğunu. Ve işaretin tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu.

Ya söz sahibi olmadıkları bu çiftleşmeyi kabul edeceklerdi ya da adam iktidarsız kalacak ve her ikisi de hayatlarının geri kalanında kısır olacaktı.

Bir iblis ve bir arelin yasak ve lanetli birleşiminden doğan ölümsüz bir drakomas olduğu için başka seçeneği yoktu.

Şimdi burada, yüzyıllar sonra, ezeli ve ebedi düşmanlar olarak duruyorlardı.

O doğuştan Drakomas.

O, bulabildiği tüm Katagaria Draki'lerini avlayıp öldürmeye ant içmiş, doğuştan Arcadian ejderhasıdır.

Bu aralarındaki farklılıkların sadece başlangıcıydı - en büyüğü de onun ırkını kuran ejderha olmasıydı. Dragonbane - her Were-Hunter'ın öldürmek için ruhunu satacağı tek yaratık.

Vücudunda, çiftleşmelerini tamamlayana kadar görmediği bir başka işaret daha vardı ve Maxis giyiniyordu. Gözleri Maxis'in sol kalçasındaki tüylerin altına gizlenmiş, yumurtasından çıkmış bir ejderhanın damgalı şekline takıldığı anda, bunun önemini hemen anlamıştı.

Maxis damgalı bir Drako'ydu - türünün ilk örneğiydi ve soğukkanlı bir vahşilikle başka bir Varlık Avcısı'nı öldürmüştü. Söylentilere göre sebepsiz yere öldürülmüştü.

Tüm Arı-Avcıların canlı canlı derisini yüzmek ve ödülünü almak istediği tek canavar. Omegrion'un - halkını yöneten konseyin - kınamak ve ölüm cezası talep etmek için bir araya geldiği ilk kişi onun hayatıydı.

Ve o onun eşiydi.

Çocuklarının babası.

İrkinin yaratıcısı.

Kendisine ciddi bir şekilde kazık atan Kader'in acımasızlığı karşısında irkilen Seraphina, tekrar konuşmadan önce yutkundu. "Benim türümün doğasında bir araya gelmek ve birlikte kalmak, grup olarak savaşmak varken, sizin türünüzün yalnız olduğunu biliyorum. Ama -"

Kapının aniden çalınması onu böldü.

Maxis cevap vermek için harekete geçtiğinde hayal kırıklığı içinde homurdandı.

Ona alt kattaki kurdu göstermek için kapıyı açtı. "Daha önce eşinle birlikte inzivaya çekilmek için ayrıldığında söylediklerine bakılırsa

sen hala hayattaydın ve..." Kızın görmeyi düşündüğü son şeyi göstermek için kenara çekildi.

Hayalet gibi soluk ve nadir bir adamotu.

Max, Blaise'in odanın dışında, Fang'in arkasında durduğunu görünce sinirli bir iç geçirdi. Uzun, örgülü saçları kar gibi beyaz olsa da, Blaise'in Albinizm'ine rağmen teni Max'inki kadar koyu zeytindi. İlk bakışta aile olduklarını gösteren çok az şey vardı - bu da düşmanlarının onları birbirlerine karşı kullanmasını engellediği için hepsinin işine yaramıştı. "Kardeşim, zamanlaman her zaman çok baktandı."

Blaise'in insan bedeninde neredeyse kör olması gerekiyordu ama yüzüne yayılan yavaş gülümseme Max'in yalnız olmadığını bildiğini gösteriyordu. "Bu aldığım koku, ilk kez yumurtlayan bir ejderhavanın kokusu mu? Seni şanslı ejderha seni. Yalnız kalmak istemene şaşmamalı."

Bu kaba ima karşısında daha da tedirgin olan Max, ırklarına özgü alçak bir hırıltı çıkardı. Ebeveynlerin hatalı çocuklarını düzeltmek için kullandıkları bir uyarı işareti olan bu hırıltı, genellikle sesli bir dayaktan önce gelirdi. "Hakaret ettiğin kişi benim eşim. Özür dile."

Doğasında olmamasına rağmen, Blaise hemen geri adım attı. Ama sadece aile oldukları ve Max en büyükleri olduğu için.

Yoksa şu anda kavga ediyor olurlardı.

"Bağışla beni, Strah Draga." Blaise bir ejderha tayfasının eşi için kullanılan resmi terimi kullandı. "Anlaşılan kardeşim iyi haberlerini benimle paylaşmamış." Blaise Max'e doğru baktı. "Bilseydim bir düşün hediyesi gönderirdim."

"Sen doğmadan yüzyıllar önce çiftleştığımızden, bunu yaptığını görmek için para verirdim."

Blaise'in çenesi düştü. "Ve sen bundan bana bahsetmedin mi? Cidden mi?"

Fang onu sırtından alkışladı. "Sana bir sürprizle karşılaşacağını söylemiştim. Değil mi?"

"Güzel." Blaise Fang'e doğru intikamcı bir bakış fırlattı. "Unutma kurt. İntikam kötüdür."

Fang homurdandı. "Ne diyebilirim ki? Karım her zaman çocukları arasında en kötü davrananın ben olduğumdan şikayet eder. Dev'in de onun asi çocuklarından biri olduğu düşünülürse, bu her şeyi açıklıyor." Sırtışı rahatsız edici bir seviyeye ulaştı. "Bu arada, bu yeni cehennemi çözmeniz için size biraz zaman vermek üzere aşağıya iniyorum. Daha sonra saklanması gereken ceset ya da temizlemem gereken kan sıçraması olursa bana haber verin... Hemoglobini leke bırakacak herhangi bir şeye bulaştırmamaya çalışın. Quinn'in yeniden boyama konusundaki sızlanmalarını dinlemek istemiyorum."

Seraphina yavaşça Blaise'e yaklaşp onu koklamadan önce iki farklı ejderha türü arasında gidip geldi. Garipti. Ejderhadan çok insan kokuyordu.

"Hey! Ben banyo yaptım," dedi Blaise şakacı ve kırgın bir ses tonuyla ondan uzaklaşırken.

"Gerçekten akrabasınız."

Max onun şaşkın şaşkın bakışı karşısında sırtıttı. "Annemiz kızgınlık dönemindeki bir Amazon kadar seçiciydi ve bir Amazon kadar da ahlaklıydı."

Ona ters ters baktı. "Ancak bu şekilde bizden birine layık görülebilirdin."

Blaise nefesini sertçe içine çekti. "Ah, Max, çok hızlı. Ondan hoşlanıyorum."

Bu yorumu görmezden geldi. "Neden buradasın, Blaise?"

"Sizi oldukça önemli bir konuda uyarmaya geliyordum... şimdi çok geç kalmış olabileceğimi düşünüyorum."

"Ne için?"

"Birisi Zümrüt Tablet'in gücüne erişti. Merlin'in Terre Derrière le Voile etrafındaki büyüünün bir kısmını kırdı ve neredeyse büyük kötülüğü Myddangeard'a geri salıyordu."

Seraphina kaşlarını çatarken Max ölümcül olabilecek bir iskalamadan dolayı nefesinin altından küfretti. "Neye geri dönmek?"

"Midden-guard," diye tekrarladı Max Eski İngilizce kelimeyi yavaşça. "Sen onu Oecumene olarak bilirsin... insanoğlunun yaşadığı dünya. Bu diyar."

"Ya Merlin?"

"Avalon'daki patronum," diye açıkladı Blaise.

Max bunun onun için de anlamsız olacağını biliyordu, çünkü Arthur'dan ve ortaçağ fey kralı ile sarayını çevreleyen tüm efsanelerden çok daha önce yaşamıştı. "Bu alternatif bir boyut, senin sürgün edildiğin boyuta benziyor."

Öfke yanaklarını karartırken çenesi düştü. Gözleri, bir zamanlar onu ruhunun derinliklerine kadar kesmiş olan o tanıdık küçümsemeyi telkin ediyordu. "Seni piç kurusu! Kapana kısıldığımı biliyordun ve yine de beni orada sonsuza dek çürümeye mi terk ettin?"

Kadının haklı öfkesindeki ironi onu eğlendirdi. "Sana yollarımızı nasıl ayırdığımızı bir kez daha hatırlatıyorum. Yanlış olduğunu bildiğin ve kabul ettiğin kabilenin yozlaşmış politikalarından uzakta, barış içinde, birlikte ailemizi kurmak için benimle gelmen için sana yalvardım ve sen ne yaptın? Beni kraliçen için yakaladın ve onun şefkatli bakımına teslim ettin. Peki söyleyin bana, bana yaptıklarınızdan sonra neden onun isyanı yüzünden sizi cezalandıran tanrılarınıza karşı gelip sizi kurtarmak için hayatımı riske atmalıyım?"

Seraphina ona eşi olduğunu hatırlatmak istiyordu ama bu her iki taraf için de geçerliydi. Kendisinden çok daha az güce sahip olan kendi basilinna'sına karşı gelmeyi reddetmişken, onun kendisini korumak için tanrılara karşı gelmesini nasıl bekleyebilirdi?

O haklıydı. O zaman bile yanlış olduğunu bildiği bir şey için onu teslim etmek yerine onun yanında durmalıydı.

Ve bu onu daha da öfkelendirdi. Ona değil, kendisine... Kendisini böyle hissettirdiği için, haksız yargılama ve cezalandırma rezaletinde kendi payına düşen utancı hatırlattığı için ondan intikam alıyordu.

"Senden nefret ediyorum! Çocuklarım olmasaydı, burada olmazdım."

Max ona soğuk, kuru bir alaycı bakış attı. "Eğer ejderhalarım olmasaydı, seni çoktan öldürmüştüm."

İşin en üzücü yanı da bundan şüphe duymamasıydı. Ne de olsa o bir hayvandı. Sürüngen bir yılan. Soğukkanlı ve acımasız doğası onun Ejderboğan olarak damgalanmasına neden olmuştu.

Onu insan sanması, bu karmaşanın içine düşmesine neden olmuştu. Günün sonunda onun içinde gerçek bir insan olmadığını bir daha asla unutmasına izin veremezdi. Bir insan derisi giyse de, kalbi kanatlı bir ejderha yılanının kalbiydi ve sonsuza dek öyle kalacaktı.

Bir annenin sıcak, besleyici rahminden değil, soğuk, boş bir yumurtadan doğan biri.

Bebekken kucağa alınmamış ve emzirilmemişti. Hiç korunmamış ya da sevilmemişti. Tek başına doğduktan birkaç dakika sonra, yumurtasından pençeleriyle çıkmış ve yaşayabilmek için ilk avını yapmıştı. Avının iç organlarını kemirirken biraz ısınabilmek için cesedinin içine sürünmüştü.

Maxis sevgi, merhamet ya da dürüstlük anlayışından yoksun olarak doğmuştu. Yalnızca gagalama düzeni ve yaratıkların onun besin zincirinde nereye düştüğü - kendisinin hüküm sürdüğü bir besin zinciri. Bu gezegende yürüyen her yaratık onun menüsündeydi ve yenilmez dövüş yeteneklerine tabiydi. Hiçbir şey ve hiç kimse onun için kutsal değildi. Ve ardında insan ve Arkadyalı cesetlerinden oluşan kanlı bir iz bırakmıştı.

Bunu düşünmemeye çalışarak, yoksa hasta olacaktı, Maxis'ten biraz daha insancıl görünen yeni gelen kişiye baktı. Dracokyn türü ona tanıdık gelse de, mandraklar hakkında pek bir şey bilmiyordu. Yine de komuta edebildiği büyü aurası açıktı. O da Maxis gibi üstün yeteneklere sahip bir büyücüydü. "Bahsettiğin bu büyük kötülük nedir?"

"Morgen le Fey. Onu tanıyor musun?" Kadın başını salladı.

"Şanslısın," dedi Blaise nefesinin altında, sonra daha yüksek sesle, "Tuatha Dé Danann'la akraba ve bir karanlık sidhe kraliçesi."

"Yolun onunla kesişirse, ondan uzak durmak isteyeceksin." Maxis'in sesi düz ve kuruydu. "Arkadyalı olsanız bile, kalbinizi bizimki gibi alacak ve büyüleri için kullanacaktır."

"Konu açılmışken... Illarion nerede?"

Maxis, Blaise'in sorusunu yanıtlamadan önce ona ürpertici bir yan bakış attı. "Dinleniyorum. Ve madem buradasın, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Ben ejderha svanımla bir meseleyi hallederken ona göz kulak olur musun?"

Blaise kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Kardeşlerimi dahil etmek istemediğim kişisel bir mesele."

Seraphina, Max'in son derece tehlikeli bir şey yapmak üzere olduğunu anlayan Blaise'in lavanta rengi bakışlarında ejderha ışığının parladığını gördü. Tek başına.

"Max -"

"Dudak yok. Bu, ikiniz de yoluma çıkıp beni rahatsız etmeden yapmam gereken bir şey. Illarion hâlâ bu dünyaya ve zamana alışmaya çalışıyor. Şu anda tek başına bırakılmaya ihtiyacı yok."

Blaise yüzünü buruşturdu. "Monty Python ve birkaç film serisi dışında, ben de bu zaman diliminden pek hoşlanmıyorum, biliyorsun."

"Biliyorum."

Maxis ona doğru döndüğünde tereddüt etti. Yapma bunu. Seni affetmeyecektir.

Zaten benden nefret ediyor. Ne fark eder ki?

Ve zihninde, onu köyünde son kez gördüğünde bıraktığı gibi çukurun içinde gördü. Neredeyse ölmüştü. Kendisi ve yaptıkları yüzünden kan kaybediyordu.

Evet, ölümsüzdü ama öldürülebilirdi.

O zaman ona neredeyse yapacakları şey buydu ve şimdi de yapmak istedikleri buydu. Güçlerini ve ejderhanın kalbini almak ve onları Stryker'a karşı kullanmak.

O bir hayvan. Çocuklarınız için onu feda edin ve bu işi bitirin.

Soğukkanlı. Acımasız. Tıpkı onun ve türünün tüm üyeleri gibi.

Yine de zihninde eşiyle ilgili hatırladığı şey bu değildi. Rüyalarına musallat olan ve birlikte geçirdikleri geçmişi her hatırladığında gözlerini yaşartan ejderha canavar değildi. Onun dünyası hakkında çok meraklı olan utangaç erkekti. Soğuk başlangıcına rağmen ona karşı çok nazik ve düşünceliydi. Kabilesine uyum sağlamaya ve onu memnun etmeye çalışmıştı. Bu amaçla, kıyafetlerini ve ejderha geleneklerini bir kenara bırakmış, onların giyim tarzını ve iş yapış biçimlerini benimsemişti. Üç yıl boyunca pençelerini ve vahşi yöntemlerini bir kenara bırakmış ve kız kardeş kabile kadınlarını kızdırmamak için bildiği ve olduğu her şeyi bastırmak için elinden geleni yapmıştı.

Ve ona karşı acımasız davranmışlardı. Kışkırtıyor ve aşağılıyorlardı. Aşağılayıcı. Adamları bile onu reddetmiş ve yaptıkları hiçbir şeye dahil olmadığından emin olmuşlardı.

Anlamaktan acizsin. Sen sadece aptal bir hayvansın. Hatta ne zaman yanlarına gelse onu uzaklaştırmak için taş ya da sopa fırlatıyorlardı, sanki bir karga ya da etrafta istemedikleri başka bir baş belasıymış gibi.

Bir kez bile bu konuda ona şikâyet etmedi. Sadece sessizce uzaklaştı, başı dik. Gözleri perili.

Bu yüzden onlara gerçek halini asla göstermemek için elinden geleni yapmıştı. Bunun yerine, fiziksel olarak bunu yapabildiği sürece insan bedeninde kalmıştı. Ta ki artık dayanamayacak kadar zayıf ve hasta olana kadar. Sonra kısa bir soluklanmak ve uyumak için yer değiştirmek için mahremiyet arardı. Kabilesinden kimsenin gerçek bedenini görmemesi için karanlık ve تنها bir yer,

Sanki yaptığı şey, gerçekte olduğu şey, doğuştan yanlış ve groteskmiş gibi.

Yasak.

Tüm varlığı boyunca, Maxis onun için bu kadar fedakarlık yapan tek kişiydi. Onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının üstünde tutan tek kişiydi.

Ve ona hayatının en büyük iki nimetini vermişti. Hadyn babasına çok benziyordu, sadece şekil ve tavır olarak değil. Aynı sadakat ve onura sahipti. Sevdiği her şeyi, sanki kutsal nesnelermiş gibi, her şeyden önce koruma ihtiyacı duyuyordu.

Maxis ve kardeşlerinin aksine, çocuklarının ikisi de Arkadyalıydı. İnsan olarak doğmuşlar ve kendisi ve halkı gibi ejderha avcısı olmak üzere eğitilmişlerdi. Nala ve diğerleri, her ikisinin de kabileleri arasındaki en iyi avcılardan biri olduğu gerçeğinden hastalıklı bir heyecan duymuşlardı.

Edena ilk cinayetini işlediğinde, Seraphina'nın ruhunun bir parçasını hâlâ rahatsız eden aşırı hevesli bir sevinçle kutlamışlardı.

Şimdi düşününce, Max ona çocuklarının temel formlarını bile sormamıştı. Umursamamıştı. Onlar onun çocuklarıydı ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Arkadyalı ya da Katagaria olup olmadıkları değil.

Doğum şekilleri ne olursa olsun, onlar onundu ve bu nedenle onun hayatına değerdi. Yabancı olsalar ve onlarla hiç tanışmamış olsa bile.

Ve halkı ona hayvan demeye cüret ediyordu. Kendi tarzında, sevgi ve dürüstlük hakkında şimdiye kadar tanıştığı tüm erkeklerden daha fazla şey biliyordu.

O anda, onu öfkelendireceğini bildiği bir karar verdi. Ama onun aptallığı yüzünden zaten yeterince acı çekmişti. Onun sebepsiz yere katledilmesini izleyecek değildi. Hem de ona yardım edebileceğini bildiği halde.

"Blaise? Eğer kardeşini önemsiyorsan, gitmesine engel ol. Onu katletmeyi ve Sümer iblislerinin hükümdarlığını geri getirmeyi planlayan bir iblisle yüzleşmeye gidiyor."

Blaise kapıyı engellemek için hamle yaparken Max nefesinin altından küfretti.

"Küçük-büyük bir ayrıntıdan bahsetmeyi unutmuş olabilir misin, kardeşim?"

Maxis derin bir iç çekti. "Unutmadım. Kasıtlı olarak unuttum."

Blaise tükürdü. "Cehennem . a detay için
Atla. Bakım şimdi detaylandırmak için?"

"Pek sayılmaz. İzin verirsiniz..."

Blaise kapıyı tamamen kapattı. "Beni Kerrigan'ı çağırmak zorunda bırakma. Ben senin kışını tekmeleyemeyebilirim ama onun tekmeleme şansı yüksek."

"Eğlenmiyorum. Kaybedecek zamanım da yok. Şimdi kenara çekil yoksa seni çekerim ve bunun neden olduğu morluklardan hoşlanmayacaksın."

"Neden? Ölmeyi gerçekten bu kadar çok mu istiyorsun?"

Max alçak sesle ve şeytanca güldü. "Ben mandrake değilim, Blaise. Gerçek halimle öldürmeyeli ne kadar uzun zaman oldu biliyor musun? Ne kadar özlediğimi? Çok uzun zamandır bir kafeste yaşamaya zorlandım. Savaş mı istiyorlar? Getirin. Ben bunun için doğdum. Eğer istedikleri gerçek doğumlu bir ejderhaysa, o zaman savaştıkları korkak melezlerden biriyle değil, gerçekten biriyle karşılaşsınlar derim. Hepsini doğrudan kendi cehennemlerine gönderirken ateşli gazabımı tatmalarına izin verin."

Seraphina bu hırıltılı sözler karşısında ürperdi. Adam haklıydı. Onun gerçek halini sadece bir kez görmüştü ve bu onu o kadar korkutmuştu ki, bir daha onun yanında asla dönüşmeyeceğine söz vermişti. Düzinelerce Katagaria ve diğer ejderha türlerini öldürmüş olsa da, hiçbirisi onun gibi değildi. Drakomai, türlerinin en eskisi ve en ölümcül olanıydı. O kadar güçlüydüler ki Nala onu dönüşmeye zorlamak için elinden geleni yaptığında bile insan bedenini koruyabilmişti. Ona ne kadar acı çektirirlerse çeksinler. Ondandır istemsizce aldıkları en fazla şey kanatlarının sırtından çıkmasıydı.

Daha fazlası değil.

Onunla savaşta karşı karşıya gelmeyi hayal bile edemiyordu. Dehşet verici olmalıydı.

Ama Blaise onun yolunu kesmeye devam etmekten kaçınmadı. Gerçekten de komikti. "İyi o zaman. Her tarafını kanatacağım ve Quinn odayı yeniden boyamak zorunda kaldığında onu kızdıracağım."

Max sinirli bir nefes verdi. "Tanrılara yemin ederim ki..." Blaise'i kaldırdı ve geçebilmesi için onu fiziksel olarak diğer tarafa bıraktı. O kapıdan çıkarken, Blaise tiz ve unutulmaz bir çığlık attı.

Max sert bir hırıltıyla ona döndü ve eliyle Blaise'in ağzını kapattı. "Kes şunu!"

Blaise onu ısırđı.

Maxis kardeşine küfrederek ve ortak annelerine hakaret ederek elini çekti. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Kapı başka bir erkek ejderhayı göstermek için açılana kadar bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Maxis'ten biraz daha uzun olan bu adamın uzun kahverengi saçlarına bolca kumral tonlar serpiştirilmişti. Saçları uyku yüzünden dağılmıştı. Tamamen büyümüş ve kaslı olmasına rağmen, uyandırıldığı için kızgın olan küçük, asabi bir çocuk gibi kaşlarını çatmıştı.

Yakın bir tehdit olmadığını anlayınca gözlerini ovuşturdu... bu hareket ona sabahki Hadyn'i hatırlattı.

Siz iki yavru ne halt ediyorsunuz? Saldırı altında olduğunuzu sanıyordum. Kalın ve erkeksi kelimeler, sanki onları oraya yansıtmış gibi zihninde fısıldadı. Yanağındaki bıyıkları kaşıdı.

Blaise Maxis'i itti. "Bizi geride bırakıp ejderhaservanı için iblislerle tek başına savaşmayı planlıyor. Git ve ona ne kadar aptal olduğunu söyle. Ben denedim ama o dinlemeyecek kadar aptal."

Ejderhabaşı bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Keskin, çelik bakışları ona yöneldi ve korkutan bir kana susamışlıkla daraldı.

onu. Başını sallayarak, Maxis'e öfkeli bir bakış fırlatırken hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. şimdi onu öldürebilir miyim?

Gözleri irileşen Seraphina geri adım attı.

"Affedersiniz?" "Hayır!" Maxis tersledi. "Ve bana bunu sormayı kes."

Onu tamamen görmezden gelen yeni gelen tavana baktı. Bu hiç adil değil. Ben Edilyn'imi kaybettim ama bu kaltak yaşıyor ve geri mi dönüyor? Neden, tanrılar? Neden mi?

Çenesi titreyerek Blaise'e baktı. Yapabileceğimiz bir ruh dönüşümü yok mu? Eşimin ruhunu onun bedenine yerleştiremez miyiz?

"Belki."

Max onlara hırladı. "Kesin şunu! İkiniz de kesin! Onun ruhunu değiştirmeyeceksiniz."

Dudağını kıvrarak, sadece düşünceleri aracılığıyla konuşmaya devam eden ejderhasürücü Seraphina'ya doğru eliyle işaret etti. Onu neden korumaya devam ettiğini anlamıyorum. Kapınıza cehennem ve sefaletten başka bir şey getirmedi. Birlikte yaşarken sana zar zor bakabildiğini bana kendin söyledin. Öyleyse neden şimdi onun emriyle ölmek için bu kadar heveslisin? Bırak ne pislik ördüyse içinde çürüsün. Bu onun hakkı ve hak ettiği tek şey.

Seraphina, Maxis'in fark ettiğini bile fark etmediği bir gerçek karşısında yüzünü buruşturdu. Her zaman utanç duyduğu Illarion haklıydı, bir evi paylaştıklarında eşine bakmakta zorlanıyordu.

"Yeter Illarion! O benim yavrularımın annesi ve ona karşı tek bir kelime daha etmene izin vermeyeceğim."

Illarion'un çenesi gevşedi. Onunla birlikte mi yumurtladın? Sonsuz derecede aptal mısın? Bakışları Maxis'ten ayrılıp onunkilere kilitlendi ve kadının tüylerini ürperten bir soğuklukla baktı. Irklarını kurtarmak yerine, Max, o nankör fahişenin boğazını kesmeli ve fırsatın varken doğmamış yavrularını yemeliydin. O zamandan beri bize yaşattıkları tüm acı ve kalp kırıklıklarından kurtulurduk. Hazımsızlık ve ülserden bahsetmiyorum bile.

Seraphina'ya soğuk bir alay daha gönderdi. Onun eşi olduğun için minnettar ol. Sadece bu bile elimi kalbini söküp ziyafet çekmekten alıkoyuyor... Arcadian. Adamın bu kelimeyi zihninde telaffuz ediş şekli, kulağa en kötü türden bir hakaret gibi geliyordu.

"Eğer onlar olmasaydı, Illarion, Edilyn'inle asla tanışamazdın."

Illarion yüzünü buruşturdu ve başka tarafa baktı. Davana yardımcı olmuyorsun kardeşim. Bana sadece onlardan neden nefret ettiğimi ve benden acımasızca aldıkları şeyleri hatırlatıyorsun... Şimdi, bahsettiğin bu şeytani çılgınlık nedir?

Max ona ters ters baktı. "Benimle bu şekilde konuşup da yere serilmeyecek tek canlı sensin."

"Evet," dedi Blaise sinirli bir ses tonuyla. "Neden bu kadar kayırılıyor? Bunun için beni yere sererdin."

Illarion, Blaise'in sorusuna cevap vermeden önce Seraphina'ya kötü niyetli bir bakış daha attı. Sen doğmadan önce, Blaise, Max'i kabilesi onu canlı canlı iğdiş edip derisini yüzdükten sonra bulan bendim. Büyüsünü herhangi bir şekilde kullanma yeteneğini kısıtlayan bir metriazo tasmasıyla ağzını bağladılar. Kendini iyileştirmek için bile dönüşemiyordu. Onu bulmamış olsaydım, ölmüş olacaktı. Bu durumda üç saat daha dayanabileceğinden şüpheliyim.

Seraphina acı ve dehşet içinde gözlerini kapatırken, Blaise bunun ne anlama geldiğini anlamak için nefesini sertçe içine çekti. Illarion'un bilmediği şey, Seraphina'nın bu olayda oynadığı rol yüzünden kendisinden, onun nefret edebileceğinden çok daha fazla nefret ettiğiydi. Gece gündüz aklından çıkmayan bir andı bu. Özellikle de çocuklarının yüzüne her baktığında ve onlara babalarının neden yanlarında olmadığını açıklamak zorunda kaldığında.

Neden hepsinin onun suçu olduğunu ve neden bunun için onu asla suçlamamaları gerektiğini. Onu suçlamadığını biliyorlardı. Nasıl suçlayabilirdi ki?

Dudağı kıvrılan Illarion onun etrafında döndü. Eğer bir düşman onu bulsaydı, bağırsakları değil ve daha fazla işkence görürdü. Daha kötüsü demiyorum, çünkü kimse ona senin ve kabilenin yaptığından daha kötü bir zarar veremezdi.

"Yeter," diye nefes aldı, dayanamıyordu.

Ama ona hiç merhamet etmedi. Onu yere indirmek için kanatlarını bile kesmişlerdi.

"Dur!" Max hırladı.

Şimdi Blaise bile ona ters ters bakıyordu. Ne diyebilirdi ki? Bunu yapmamaları gerektiğini mi? Eşine işkence etmelerini engellemek için kardeşleriyle savaştığını ve çocuklarını düşürmekten korktuğu için onlarla savaşmaktan vazgeçtiğini mi? Maxis'e karşı yaptıklarından en az kardeşleri kadar dehşete düşmüştü.

Ama bunu durduracak gücü yoktu. Gerçekten mi? O gün yaşadığı umutsuzluk hissini asla atlatamamıştı. Kontrolünün ne kadar az olduğunu hissetmişti. Bu hayatının en zor dersi idi.

Maxis ona yaklaşmak için kardeşlerinin arasından ayrıldı. Onun şaşkın bakışlarıyla karşılaşana kadar çenesini nazikçe kaldırdı. "Kanatlarım tekrar birlikte büyüdü."

İki yüz yıl sonra. Sizi tekrar uçana kadar kaçamayacağınız düşmanların merhametine bırakarak.

Omzunun üzerinden Illarion'a doğru baktı. "Bana daha güçlü bir savaşçı olmayı öğretti. Şimdi bırak onu. Bu benimle ya da geçmişle ilgili değil. Bu ejderhalarım ve onların bugün hayatta kalmalarıyla ilgili."

Illarion Maxis'in arkasında durmak için hareket etti. Elini kardeşinin omzuna koydu. Tanıdığım tek ebeveyn sensin. Ve sen de benim en iyi arkadaşımsın. Yalnız savaşmana izin vermeyeceğim.

Blaise başını salladı. "Üç ejderha bir ejderhadan iyidir."

Max alay ederek elini Seraphina'nın yüzünden çekti.

"İki ejderha ve bir adamotu."

"Adamotu tam olarak nedir?" diye sordu, aralarındaki farktan tam olarak emin değildi.

"Onlar, kendilerini evcilleştirmek isteyen Adoni tarafından baştan çıkarılan ejderhaların çocukları. Adoni bir annenin rahminden doğdular, ilk başta iki ırkın meleziydiler... ta ki kendi başlarına ayrı bir tür olana kadar."

Blaise başını salladı. "Babam Kral Uther Pendragon'un emrindeki mandrakların lideriydi. Ben böyle doğduğumda -" Yüzünü göstermek için ellerini uzattı. "- şeytani annem özel mandrake oğlunu kullanamayacağına karar verdi. Beni babama teslim etti, o da beni ormana götürdü ve ölüme terk etti."

"Özür dilerim."

Omuz silkti. "Olma. Bunu aştım. Annemin harika kişiliği ve babamın çok nazik mizacı göz önüne alındığında, ikisinden biri tarafından saklanmış olmayı tercih ederim. Normalde insanlara ailem hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyler ve öylece bırakırım. Beni gerçekten etkilemeyen bir şey için onların acımasıyla uğraşmaktan daha kolay."

Maxis gibi. Annesinin yuvasını terk etmesi ve onu ya ölüme ya da kendi başına hayatta kalmaya bırakması da onu hiç rahatsız etmemişti. Kabilesindeki kadınlardan birini bebeğini emzirirken görene kadar Seraphina'nın onun hakkında bilmediği bir şeydi bu.

Meraklı bir kaş çatmayla onlara bakmak için olduğu yerde durdu. "O zavallı çocuğa ne yapıyor?"

Seraphina onun şaşkın sorusuna gülmüştü. "Onu emziriyorum."

Şaşkınlıkla Seraphina'ya bakarken kaşlarını daha da çatmıştı. "Neden? Hasta mı?"

Seraphina onun ciddi olduğunu anlayınca durup ona baktı. "Bir annenin yavrularını beslemek için yaptığı şeydir bu. Sen emzirilmedin mi?"

"Hayır. Asla. Sadece hasta olduğumda iblisler tarafından beslendim ve annemle sadece bir kez karşılaştım, derimi gömmek için yuvama döndüğümde, o da orada daha fazla yumurta bırakıyordu. İlk başta onun bir davetsiz misafir olduğunu düşündüm. Onu uzaklaştırmaya gittiğimde,

Ceza olarak kanatlarımı kırptı ve bana kim olduğunu söyledi."

İfşaat karşısında tamamen afallama sırası ona gelmişti. Adamın tarif ettiği şeyi kavrayamıyordu. "Seni neden terk etti?"

O da en az onun kadar şaşırmişti. "Neden kalsın ki?"

Adamın temel insani terbiyeyi ve bir ebeveynin çocuklarının gelişiminde oynadığı rolü kavrayamamasına dehşetle gülmüştü. "Seni beslemek. Giydirmek. Seni korumak için."

"O zamanlar tamamen drakomaydım. Giysiye ihtiyacım yoktu. Yiyecek olarak da kendim buluyordum ve beni takip eden her şeyden kaçıp saklanabiliyor ya da onlarla savaşılabiliyordum." Ses tonunda ailesine karşı bir kin ya da kınama yoktu. Basit bir kabulleniş vardı. Ona göre bir anne bunu yapardı.

Çocuklarını doğurdu ve onları kendi başlarının çaresine bakmaları için geride bıraktı. Yaşamaları ya da ölmeleri tamamen onlara bağlıydı.

Seraphina bunu anlamakta zorlanmıştı. Ama bir hayvan olarak, onun neden bu kadar şaşkın olduğunu anlayamıyordu.

Çadırına doğru giderlerken, son bir kez emziren anneye baktı. "Çocuğumuz olursa, yusufçuğumu bu şekilde emzirir misin?"

Ne tuhaf bir soru. "Tabii ki."

Yakışıklı yüzüne yavaş bir gülümseme yayılmıştı.

Merakla başını eğdi. "Ne?" "Ejderhalarım için bir Arkadyalı anneye sahip olduğum için mutluyum.

Belki de tanrılar sonunda beni affetmiştir."

"Ne için?"

"Beni öldürmesi gereken şeyden kurtulduğum için."

Onun ne demek istediğini hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı ve o da bunu daha fazla açıklamayı reddetmişti.

Seraphina şimdi, bir annenin şefkatli dokunuşunu hiç tatmamış üç ejderha kardeşe bakıyordu. Gerçek bir ailenin ne olduğunu hiç bilmemişlerdi. O kadar da değil.

kendisi yaşıadı. Kendi ailesi, o on dört yaşına geldiğinde bir ejderha baskını tarafından vahşice katledilmişti. Annesinin son hareketi, ejderha pelerinini Seraphina'nın etrafına sarmak ve onu ejderhaların ulaşamayacağı küçük bir tepciğe itmek olmuştu. Annesinin öldürdüğü ejderhaların pullarından yapılan bu pelerin, ejderhalar köyünü yerle bir ederken genç bedenini ejderha ateşinden korumuştı.

Ama bu hareket annesini onların öfkesine ve saldırısına maruz bırakmıştı.

Kızlarını ve kabilesini kurtarmak için elinden geleni yaparken acılar içinde ölmüştü.

Seraphina bu yüzden Katagaria'dan bu kadar nefret ediyordu ve onları mezarlarında görmeye yemin etmişti.

Biriyle çiftleştğini öğrendiğinde.

"Öldür beni." Maxis ona kendi ejderha başlı hançerini uzattı ve yatağına uzandı, kollarını iki yana açtı, boğazını kurban olarak sundu. "Eğer bu birlikteliğe katlanamıyorsan, o zaman ikimizi de bundan kurtar. Hiçbir şekilde rahat edememektense ölmeyi tercih ederim."

Öfkeyle hırlayarak, tamamen teklifini kabul etme niyetiyle onun üzerine atlamıştı. Ama öldürücü darbesini bekleyen o sakin, anlayışlı, insan gözlerine baktığında, bunu yapamamıştı. Kendisinden önceki annesi gibi o da savaşta sayısız ejderha öldürmüş olsa da, hiç adam öldürmemişti.

Soğukkanlılıkla değil.

Sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, korkusuzca elini kendi eliyle kapattı ve bıçağı boğazına dayadı. O kadar yaklaşmıştı ki, kendi kanını çekmişti.

"Bitir işini ejderha avcısı. Kendini Kader'in lanetinden kurtar."

Bakışları adamın gözlerinden, halkına karşı verdiği savaşlardan kalan vücudundaki yara izlerine kaydı. Zihnindeki her düşünce onun canını alması, onu hemen o anda ve orada öldürmesi için haykırıyordu.

O bir hayvan. Bir düşman.

Bıçağı boynunun daha da derinlerine bastırırken kasları gerilmişti.

Savaş çılgılığıyla hançeri adamın boğazından çekip aldı ve bir kenara fırlattı. Sonra ellerini adamın saçlarına gömerek onu öpmüş, adam üstüne çıkana kadar yatakta yuvarlanmıştı.

Vücudu kadının bacaklarının arasına sıkışmış olan adam, gözlerini ona dikmiş, fikrini değiştirmesini beklerken kendini tamamen hareketsiz tutmuştu.

Onu lanetlemek istemişti. Ondand nefret etmek. Ama kalbini o azap dolu, acı dolu gözlere kaptırmıştı. Dudaklarının tatlılığına ve bal renginde, küçük örgülerle ve tüylerle örülmüş saçlarına. Ona bir hayvan gibi dokunmamıştı. Sadece onu gören, başka kimseyi görmeyen şefkatli bir adam gibi dokunmuştu ona.

İkisini de belirsiz bir geleceğe mahkûm ettiğini bildiğinden, kesik kesik bir nefes almıştı. "Çiftleşmeyi bitir ejderha. Tanrılar ikimize de merhamet etsin."

Ama hiç olmadı.

Aksine, Maxis sonunda ondan ve halkından bıkana ve kalbi onunki gibi ihanetle paramparça olana kadar her gün aralarını açmaktan sapıkça bir zevk almışlardı.

Annesinin ölümü hayatının en kötü anı olarak kayıtlara geçmişti.

Kabilesinden kaçtığını öğrenene kadar, aptalca bir şekilde onun ölümünün ya da yokluğunun bir rahatlama olacağını düşünmüştü. Hayatını onu bulmadan önceki haline geri döndüreceğini ve her şeyi yeniden yoluna koyacağını düşünmüştü.

Olmamıştı. Aksine, neredeyse onu yok ediyordu.

Ellerinde tutup da göremediği şeyi çok geç fark etmişti. Ejderha lordunun aslında onun için ne anlama geldiğini. Hayatına kattığı her şey harikaydı.

Bir ejderha avcı grubu, acımasız bir gecede ailesini ve çocukluk masumiyetini elinden almıştı. Ama bir

Tek, vahŖi ejderha lordu ona bir ruh ve kalp vermiŖti. Ona yeniden glmsemei ve sevmeyi ğretmiŖti.

Güvenmek için.

Hepsinden önemlisi, ona gülmeyi ve var olduğunu bilmediği Ŗekillerde yaŖamayı ğretmiŖti.

Sonra, kendini kurtarmak için tek bir hareketle onu karanlığa geri srmŖ ve orada kalbi kırık bir Ŗekilde bırakmıŖtı.

Ve bunun için onu suçlayamazdı bile. Bir yaratığın katlanması gerekenden çok daha fazlasına katlanmıŖtı.

Ona tekrar bakarken gözlerinde yaŖlar birikti ve bu anılar onu yeniden rahatsız etti. O zaman olduğu gibi Ŗimdi de çok güzeldi. "Tanrım, bunu yapmanın daha kolay olacağını dŖnmŖtm."

"Ne?"

"Seni ölüme mahkum ediyorum. Yine." Seraphina aralarında bakıŖırken dudağını ısırđı. "Ne yapacağımı bilmiyorum Maxis. Ellerindeki büyü için çocuklarımızı kullanamasalar da, Ejderboğan'ın kalbini ona teslim edemezsem Nala onları parçalayacak."

Neden o? Illarion sordu.

Omuz silkti. "Sahip oldukları büyü, ırkımızın babasının kalbini gerektiriyor. İlk kanı akıtan ilk doğan Apollite ejderhasının."

Dragonbane.

Max, Illarion'un bakıŖlarıyla karŖılaŖtı ve ikisinin beŖ bin yıldır paylaŖtıėı sırrı öğrendi. Sadece annelerinin kanıyla bağlı değillerdi. Bir prensin ve panteonun vahŖi zalimliğiyle de bağlıydılar.

Blaise boğazını temizledi. "Biliyorsun... fey halkının kraliçe kaltağının etrafında büyüdüm ve onun herkese yaptığı pislikleri izledim. Arkadan bıçaklama. Yalanlar. Yarı gerçekler, vesaire, sadece basit bir soru sormak zorundayım... Bu büyü yapıldıktan sonra gerçekte ne yapacağını öğrenmek için kimse zahmet etti mi?"

Max acı acı güldü. "Hadyn'in Zümrüt Tableti ellerinde olduğuna göre gerçekten iyi bir fikrim var."

Bu söz üzerine Blaise'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu koruduğunuz şeyle birleştirin -"

Ve kalbin, diye bitirdi Illarion.

"Bishhhh!" Blaise ellerini havaya kaldırırken bir patlama sesi çıkardı.

Seraphina kaşlarını çattı. "Ne dediğinizi tam olarak anlamıyorum."

Max onunla bakışlarını kilitledi. "Sadece bu Stryker'ı yok etmeyi planlamıyorlar. Yok Edici'yi serbest bırakmayı, Kaos tanrılarını yeniden bir araya getirmeyi ve eski düzeni yeniden kurmayı planlıyorlar."

Blaise başını salladı. "Eğer bunu başarırlarsa, tatlım, öldürecekleri sadece senin çocukların değil. İçinde zerre kadar ışık enerjisi olan her yarattığı öldürecekler."

Illarion sessiz bir iç geçirdi. Bu da hepimiz, sevdiğimiz herkes ve pek de hoşlanmadığımız birkaç kişi anlamına geliyor.

"Biz yokken çocukları iblislerine mi yedirdin? Aklını mı kaçırdın sen?" Nala tamamen ağzı açık bir halde loş odanın ortasında durmuş, Kessar'a bakıyordu. Kırmızı gözlü iblis onun üzerinde yükselse de, onun tarafından korkutulmayı reddetti. Özellikle de şu anda bu kadar öfkeliyken.

Çocukları iblislerine yem etmişti. Bunu zihninde tekrarlayıp duruyordu, çünkü onu yalnız bıraktığı beş dakika içinde bu kadar aptalca bir şey yaptığına inanamıyordu.

Bu mesele tahmin edebileceğinden çok daha ciddiydi. Biri Seraphina'nın boğazına öylece saldırmadı.

Bunu ancak büyük bir orduyla yapabilirdi.

Ve o birkaç bin iblis utangaç oldu.

Onun öfkesiyle alay etti. "Başka bir ton seçsen iyi olur, yoksa seni de menümüze eklerim. Unutma, benim iyi niyetim olmasaydı, hala tanrılarının seni çürümeye terk ettiği açık bir alanda kuş boku topluyor olurdun."

"Ve Seraphina bunu öğrendiğinde kendini büyük bir bok fırtınasının ortasında bulacaksın! Artık seni asla eşine götüremeyecek. Onu bulmayı unutabilirsin."

"Buna gerek kalmayacak. Yumurtalarını kontrol ettiğimizde, bizim için sperm donörlerinin kokusunu alabilecekler. Bu sizinkinden çok daha kolay ve hızlı bir çözüm." Yavaş, şeytani bir sırıtış dudaklarını büktü. "Ayrıca, henüz dönmedi. Bize çoktan ihanet ettiğini düşünüyorum."

Nala piç kurusuna gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu ama kabilesinin bu hatayı yapan son üyesine yaptıklarını düşününce iblisin sabrını sınamak istemedi. Basilinna ve vahşi bir savaşçı olsa da

Kendi başına, kadim iblis ve onun korkunç yetenekleriyle boy ölçüşemezdi. Ve bu onu daha da sinirlendiriyordu.

O ve kabilesi bir zamanlar tanrıların dehşet içinde kaçmasına neden olmuştu. Ama gallu tamamen başka bir varlıktı. Ve panteonları sona erdirmek ve tanrıları paramparça etmekten başka bir amaç için doğmamışlardı.

Bu da onları İskit Amazonları için bile son derece ölümcül kılıyordu. Kabilesinin onlara karşı durabilen tek üyesi Seraphina'ydı. Kimse bunun nedeninden tam olarak emin değildi. Seraphina her zaman son derece yetenekli olsa da, ejderhasıyla çiftleştikten sonra yeteneklerini tamamen yeni bir seviyeye çıkaran bir şey olmuştu.

O zamandan beri.

Zeus'un onları taşa dondurmasının nedeni buydu. Savaşıkları Yunan tanrılarını yenmelerini engellemenin tek yolu buydu.

"Lordum?"

İkisi de döndüklerinde Kessar'ın ikinci adamı Namtar'ın pek de hayra alamet olmayan bir gerginlikle yaklaştığını gördüler.

Özellikle de Namtar için. Kessar'ın öfkesini üzerinden attığı için minnettar olan Nala, iblisin zamanlaması karşısında rahat bir nefes aldı.

Kessar'ı selamlarken, koyu karamel teninden aşağıya doğru bir ter damlası yuvarlanırken sesli bir şekilde yutkundü. Şu anda burada olmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde olmayı tercih edeceği çok açıktı.

Boğazını temizledi ve sonunda Kessar'la konuştu. "Küçük bir sorunumuz var lordum."

Kessar'ın yüzündeki ifade zorlukla dizginlenen bir cinayet ifadesiydi. "Nasıl yani?"

"Çocuklar..."

"Gallu'ya
dönüştü."

Namtar başını yavaşça salladı. "Hayır lordum. Gallu ısırtıklarına karşı bağıışıklıkları var gibi görünüyor."

Nala bu açıklama karşısında hangisinin daha çok şaşırdığından emin değildi. "Pardon?" diyemeden nefesi kesildi.

daha iyi düşün.

Namtar yakışıklı bakışlarını ona doğru çevirdi. "Tamamen Yunan değiller. Tamamen vrykolakas-kynigos da olamazlar. Başka bir şey gibi görünüyorlar. Ne olduklarından emin değiliz."

Şimdi uzun zamandır duymadığı bir kelime vardı. Bu, Yunanlıların kendi türü için kullandığı orijinal terimdi.

Sorusunu duymazdan gelen Kessar bir adım öne çıktı. Gözlerindeki kırmızılık daha da artarken kıza alaycı bir bakış fırlattı. "Şampiyonun hakkında bizden hangi bilgileri sakladın?"

Sertçe yutkundu. "Yok... Yemin ederim!"

Kessar reddedildi için inanmak onu
İnkar. Bu oldu çok uygun. Nasıl bilmez?

Bunlar onun kabilesinin üyeleri, onun içinde
doğmuşlardı. Babaları kaçtıktan sonra yıllarca onunla
yaşamışlardı. Anneleri onun başlıca savunucusuydu.

Nala, halkı arasında kimi ve neyi barındırdığını biliyor
muydu?

Kessar kızgın bir halde, onu ve Amazon kabilesini
çürümeye terk etmesi gerektiğine dair içinden lanetler
yağdırarak, küçük taht odasından Seraphina'nın çocuklarını
attığı hücreye yöneldi. Gallular, kendilerini avlayan ve
Daimonların gün ışığında yürüebilmesi için kanlarını ve
ruhlarını kullanan Daimonlar tarafından avlandıklarından
beri yeraltına sürülmüş ve neredeyse yok olmuşlardı.

Son birkaç yıldır Kessar ve bir avuç sadık iblisi eski
müttefikleriyle ölümcül bir saklambaç oyunu oynuyordu. Ve
tüm bunların nedeni Stryker'la kimi ne zaman ve nasıl
öldürecekleri konusunda yaşadıkları "küçük" bir
anlaşmazlıktı. Ve Stryker'ın Kessar'ın karısının, kızının... ve
kendisinin peşine düşmesini sorun etmesi.

Gerçi Kessar bunun Daimon'u neden rahatsız ettiğini
anlayamıyordu. Savaşta olan buydu. Hedefler değişir.
Sınırlar değişti. Savaşlar kazanılır ve kaybedilir, yeni
topraklar kazanılırken bazıları da kaybedilirdi.

Bu oldu ve beklenmeliydi. Bir komutan olarak Stryker bunu herkes kadar iyi bilmeli.

Sonunda, dostlar ve müttefikler önemli değildi. Sadece davanız önemliydi.

Senin bağlılığın.

Ancak ne yazık ki, Olimposlulara karşı kurdukları ittifak, Stryker'ın Yunan tanrısı Savaş'ı uyandırmasının ardından dağılmış ve kadim sorun yaratan varlık onları birbirlerine düşürmüştü. Artık birleşik değillerdi ve aynı şeylerin peşinde değillerdi. Özellikle kötü bir gecede birbirlerine düşman oldular ve parçalandılar.

Arkadaşlarla ilgili sorun buydu.

Dostluğun bitme zamanı geldiğinde, ki her zaman öyle olmuştur, o dostlar düşmana dönüşür. Ve sizi sakat bırakmak için saldıracakları en iyi yeri biliyorlardı.

Ama şimdi işler tersine dönüyordu. Stryker, Kara Avcıların Sümer tılsımını Apollo'nun boynuna takıp tanrının güçlerini geçici olarak boşaltmasına izin verdiğinde, farkında olmadan Kessar'ın içeri sızması için bir kapı açmıştı.

Ve Kessar'a oynaması ve ziyafet çekmesi için yepyeni bir müttefik grubu getirdi.

Tıpkı Stryker gibi Kessar da gallu kardeşlerine sırt çeviren Daimonlara karşı darbeyi nasıl ve nerede indireceğini çok iyi biliyordu. Ve bunu yapmakta tereddüt etmeyecekti. Göze göz. Boğazına karşılık boğaz.

Testise karşı testis.

Türünün doğası gereği, hiçbir şeyi hafife almazdı. Gallular, dünyanın onları yok etmesi durumunda, eski tanrılarının dünyayı yok etmek için son "siktir git "leri olarak yetiştirilmişlerdi. Bunu bilen Stryker asla onlara sırtını dönmemeli ve onları halkı için bir besin kaynağı ilan etmemeliydi.

Daimon'un üzerine gömüleceği toprak buydu.

En azından genç Arı-Avcılarının bulunduğu hücrenin kapısını açarken Kessar'ın aklından geçen buydu

zincirlenmişti. İkisini de bıraktığı yerde bulmayı umuyordu.

Onun yerine, üç başsız gallu'nun dumanı tüten kalıntıları onu karşıladı. Gördüğü manzara karşısında sersemlemiş bir halde tek kaşını kaldırdı. Genç ejderhaları tutan zincirler duvarlardan sökülmüştü ve büyülerini engellemek ve onları evcilleştirmek için boyunlarına kendisinin taktığı metriazo tasmaları ayaklarının dibinde yerde parçalanmış halde yatıyordu.

"Bu da ne?" diye sordu yavaşça.

Genç yetişkin ejderhadan da hiçbir iz yoktu. Dişlerini gösterecek şekilde ağzını açarak Amazon kraliçesine doğru döndü.

Gözlerini kocaman açarak verdikleri hasara baktı. "Ne oldu?"

Namtar başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Neti ve ben kapıyı açtığımızda bulduğumuz şey buydu. Bunu nasıl yapabildiler?"

Kessar kendisine en yakın olan gallu kalıntısına parmaklarını geçirdi. Bunu yapabilen çok az yaratık vardı. Ve bunu yapabilen sadece bir tanesine karşı savaşmıştı. O kılıcı piçle tekrar karşılaşma ihtimalini düşününce tüyleri diken diken oldu. "Babalarının adı ne?"

Nala kaşlarını çattı. "Hatırlamaya çalışıyorum. Onu hiç kullanmadık. Um..."

Benimle dalga mı geçiyorsun? Gerçekten bu kadar sıradan bir şeyi hatırlayamıyor muydu?

Ya da bu kadar hayati bir şey?

Onun boş bakışlarıyla karşılaştı. "Acaba Maxis Drago muydu?"

"Evet!" Ama ejderhanın adını bilmesinin iyi bir şey olmadığını anlayınca bakışlarındaki neşe hızla kayboldu. "Nereden biliyorsun?"

Nereden biliyordu.

Midesi bulanarak Namtar'a ters ters baktı. "Lilitu'nun oğlu."

Anladım.

Yine de bilmeden içinde barındırdığı canavar hakkında hiçbir fikri yoktu. "Bu da ne?"

Onun aptallığına güldü. Ama dişi olduğu için bir lilit iblisin dikkatini çekmesi mümkün değildi. Onlar sadece erkekleri, özellikle de erkek iblisleri ve tanrıları avlardı. "Kısacası, annelerimiz. Gallular aslında lilituların yumurtalarından çıkarlar."

"Bana onun kardeşin olduğunu mu söylüyorsun?"

Bu kadar basit olmasını ne kadar isterdi. "Hayır. Bizler tanrılarımız tarafından farklı yetiştirildik. Belirli bir amaç için tasarlandık. O gerçekten de lilit bir anne ile arel bir babanın yasak çiftleşmesinden doğdu ve kadim tanrılar için bir araç olmak üzere yetiştirildi." Kessar ne tür bir yaratıkla karşı karşıya olduklarını tam olarak anlamadan önce ona sert bir bakış fırlattı. "Ve bir öfke nöbetinde kendi annesine saldırdığı ve boğazını kendi dişleriyle parçaladığı söylenir."

"Ciddi misin?"

Yan tarafındaki hiç iyileşmemiş yarayı ortaya çıkarmak için gömleğini kaldırırken başını salladı. Meme ucundan kalçasına kadar uzanan ve sonsuza dek ejderha zehriyle sızan vahşi bir ısırık izi. "O sadece senin Ejderboğan'ın değil. O benim kişisel vebam ve bu evrende son bir kez savaşmak için her şeyimi verebileceğim tek yaratık."

"Bir şey var mı?"

"Her şey... Dahası, elinde koruduğu ve Zümrüt Tablet'ten çok daha güçlü bir şey var." Gömleğini indirdi. "Bir zamanlar bildiğimiz eski dünyayı geri getirmeyi unuttun. Onun sahip olduğu şeyle, kendimiz tanrılar olarak hüküm sürebiliriz. Sadece yaşam alma değil, onu yaratma gücüne de sahip olurduk. Tüm dünyaları ve panteonları yaratabilir ve yok edebiliriz."

Tamamen şoke olmuş bir halde ona bakakaldı. "Bana köyümde yaşayan o aptal ejderhayı mı anlatıyorsun?"

"Bu gezegende gelmiş geçmiş en güçlü ve kadim yaratıklardan biri." Kessar acı acı güldü. "O

asla aptal bir hayvan olmadı, seni aptal sürtük. Ama annesinin üzerindeki lanet olmasaydı, bir Naşru olarak doğacaktı."

En saf ışıktan bir varlık olan onlar, düzenin koruyucuları ve ilkel tanrıların savunucularıydı. En yüksek onura ve en asil kalplere sahip kararlı savaşçılar. Onların yeri, kötülük tarafından bozulmamaları için dünyadan ve içinde yaşayanlardan uzak durmaktı.

Ancak bir kez dünyaya açıldıklarında, tüm yaratıkların en lmcl haline geldiler.

Ve hiçbiri Maxis'ten daha fazla değil. "Ne laneti?" Nala sordu.

Kessar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Lilit bir tanrıyı baştan çıkarma ve onun çocuğuna hamile kalma hatasını yaptıktan sonra, tanrıçanın karısı onu ve tüm türünü asla canlı bir ocuk doğurmamaları ya da rahimlerinde bir cenin taşımamaları için lanetledi. Bunun yerine hepsi yumurtlayacak ve sadece yılan çocukları olacaktı. Ve böylece ilk ejderha ırkı lanetli lilitudan doğdu. Bu ocuklar yüzünden anneleri onları sakladı ve mağaralarda ölüme terk etti. Zamanla tanrılar bu çocukların hayatta kalmayı çok iyi başardıklarını ve yalnız doğalarının onları en kutsal nesnelerini korumak için mükemmel hizmetkrlar haline getirdiğini öğrendiler."

"Peki koruduğu bu nesne nedir?"

"Sa'l Sanguo Realle."

Kaşlarını attı. "Hiç duymadım."

Kessar onun cehaletiyle alay etti. "Annesinin babasından çaldığı bir kse, ondan içen herkese ölümsüzlük bahşedebilir. Ve ona sahip olanlardan ölümsüzlüğü alabilir. İçindeki sıvıya batırılan herhangi bir silah, deldiği her şeyi öldürebilir. Dahası, her şeye kadir olma ve her şeyi bilme gücü verir."

"Onda olduğuna emin misin?"

Kessar onu tersledi. "Aradığım yaratığı tanıyorum." Yerdeki cesetleri işaret etti. "Ve ne kadar nadir bir

Üç Gallu'yu bu kadar kolay öldürebilecek bir tür, özellikle de ergenlik çağında." Onu boğazından yakaladı ve daha yakına çekti. "Onların orospu annelerini bul. Onları ve babalarını tasmalamalı ve o kâseyi bulmalıyız. Eğer başaramazsan, sonsuzluğun geri kalanını seni kendi kişisel fahişem yaparak geçirmekten büyük zevk alırım."

Kendini hazırla, Deenie. Daha ileri gidemem."

Edena kardeşinin boynuna sıkıca sarılırken Hadyn irtifa kaybetti ve kaçtıkları iblislerin ulaşamayacağı bir yere doğru uçarken çok altlarındaki yanmış toprağa doğru yöneldi. Kendisi de yaralandığı için ejderha formunu alamamıştı. Yere çakıldıklarında ve adam sertçe yere çarptığında, onun için üzüldü. Ama doğasına sadık kalarak, onu elinden geldiğince korumak için etrafına sarıldı.

Sonunda düşmeyi ve yuvarlanmayı bıraktıklarında, sırtüstü yatıyordu, kanatları genişçe açılmıştı ve kız kocaman pençelerinin arasına sıkıca sokulmuş ve göğsüne yaslanmıştı. Kalbinin, morarmış yanağının altında çarptığını duydu. Parlak yıldızlarla dolu uçsuz bucaksız, karanlık bir gökyüzünün altında bir tür vadideydiler. Hiç tanımadığı bir gökyüzü.

"Hadyn?"

İnledi.

"Yaşıyor musun, küçük kardeşim?"

"Hayır," diye homurdandı hafif, acı dolu bir kahkahayla. Kızın devasa pençelerinin arasından sıyrılıp yaralarını kontrol edebilmesi için tutuşunu gevşetti. Nefes nefese ve halsiz bir halde, devasa dikenli başını yana eğdi ve o ürkütücü altın yılan gözleriyle ona baktı. "Seni ısırıyorlar mı?"

Başını iki yana salladı. "Gallu'ya mı dönüşüyorsun?"

"Hiç sanmıyorum." Kocaman dilini ölü taklidi yapan bir köpek gibi ağzının kenarından dışarı sarkıttı. "Ama bu noktada, acımayı bıraktığı sürece umurumda olmazdı. Ugh! Braaaiiinsss. İhtiyacım var..." Ona bakmak için durakladı.

"Ah,

Saçmalık. Burada seninleyim. Eğer beslenmek için beyne ihtiyacım varsa, açlıktan öleceğim."

Gözlerini devirerek onun pençesini itti. Adamın çarpık bir mizah anlayışı vardı ama içinde bulundukları kötü durumun ortasında onu neşelendirmeye çalışmasını takdir ediyordu. Bu konuda her zaman iyiydi. Doğasında kesinlikle böyle bir şey olmadığı halde onun olayların iyi tarafını görmesini sağlamaya çalışmak her zaman çok değerliydi.

Kardeşini bu kadar çok sevmesinin nedeni buydu. Onun için ölür ya da öldürürdü.

Tanrılara şükürler olsun ki Hadyn iyiydi ve hâlâ Hadyn'di, korkunç bir gallu kölesi değildi.

İşin tuhafı, gallu ondan beslenmeye gittiğinde, onlardan biri olmak yerine, beslenme onu taktığı tasmaya rağmen gerçek bedenine fırlatmıştı. Uzun süredir insan olarak kapana kısılmış olmak onu yavaş yavaş öldürdüğü için buna çok ihtiyacı vardı.

Kardeşinin de tıpkı babaları gibi bir Katagari Drakos olduğunu ve ejderha formuna insan formundan daha çok ihtiyaç duyduğunu bilmiyorlardı. Gerçeği öğrenmeleri halinde kabilelerinin Hadyn'e yapabileceklerinden korktukları için bu sırrı herkesten, hatta kendi annelerinden bile saklamışlardı. Her ikisi de babalarının hayvan olarak doğduğu için kabilelerinden nasıl sürüldüğüne dair korku dolu hikâyelerle büyümüştü.

Kardeşini uzaklaştırmalarına izin vermeden önce öldürecekti. Ya da ona herhangi bir şekilde zarar vermelerine.

Ve orada yatarlarken, adamın nefes alışının ne kadar düzensiz ve hırıltılı hale geldiğini fark etti. Düzelmek yerine daha da kötüleşiyordu.

Edena onun ejderha yanağını avuçladı. "Hiperventilasyon geçirmeden önce nefes alışını yavaşlat."

"Deniyorum."

"Hade? Bana bak." Onu yatıştırmak için burnunun pullarını okşadı. "Odaklan ve nefes al. İçeri... dışarı... içeri... dışarı." Hade'in düzensiz nefes alış verişini normale dönene kadar sabit ve yavaş ritmi tekrarladı.

Doğduğu saatten beri ciğerleriyle hep sorun yaşamıştı. Kimse nedeninden tam olarak emin değildi. Ergenlik çağında bir ejderha olduğunda bu durum daha da kötüleşmişti. Sesi çok derin ve hırıltılıydı. Fısıltıdan öteye geçmeyen bu ses, ne zaman konuşsa başkalarının onu duyabilmek için çok dikkatli dinlemesini gerektiriyordu.

Nala annelerinin onu doğaya terk etmesini ve değerli kaynaklarını böyle zayıf bir çocuğu yetiştirmek için harcamamasını istemişti. Ama anneleri bunu reddetmiş ve onu yanlarında tutmak için büyük bir mücadele vermişti. O onun oğluydu ve kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyi reddetmişti.

Seraphina yıllar boyunca Hadyn'in peşinden giden ya da ona herhangi bir şekilde hakaret eden herkesin kellesini almıştı.

En azından ne zaman duysa.

Kardeşinin her gün çektiğı gerçek kalp acısını sadece Edena biliyordu. Annelerinin yapabileceğı bir şey olmadığından, bunların çoğunu ondan sakladı ve Edena'ya da aynısını yapması için yalvardı. O herkesin bildiğinden çok daha güçlüydü.

Kendisinden bile daha güçlüydü. O olmasaydı, yaşadıkları sefaletin üstesinden gelebileceğinden şüpheliydi.

Öksürerek, daha rahat nefes alabilmek için yan tarafına yuvarlandı.

İblislerin geride bıraktığı kesiklerden kaçınmaya özen göstererek onun sırtını sıvazladı. "Nerede olduğumuzu sanıyorsun?"

"Bilmiyorum."

Burası çok karanlıktı. Ve soğuktu. Ama en azından artık taştan donmuş değillerdi. Sonunda tekrar hareket edebildiler.

"Matera'yı aramayı deneyeyim mi?"

Hırıldadı ve başını salladı. "Diğerlerine nerede olduğumuzu haber verebilir." Kuyruğunu ona doladı ve içinden ona doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi.

Yanağını onun pullarına bastırarak gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Deriden bir battaniye yapmak için kanatlarını onun

etrafına doladı. "Şimdi ısındın mı?"

"Evet. Üşüdüğümü nereden anladın?"

"Her zaman üşüyorsun. Üzerinde seni sıcak tutacak kadar yağ yok."

Güldü. "Seni kırbaçlayacak kadar büyüğüm."

Kaba bir inkâr sesiyle homurdandı. "Sadece kazanmana izin verdiğim için."

Birden başlarının üzerinde yüksek ve şiddetli bir ses duyuldu. Şiddetli bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu. Parlak ışıklar manzara boyunca dans etti.

"Bu da ne?"

Hadyn, bunu yapmak onun için son derece zor olsa da hemen insan olmaya geri döndü. "Bilmiyorum. Ama iyi olduğundan şüpheliyim."

Gölgelere doğru geri adım atıp başlarının üzerinde gökyüzünde uçan garip şeyleri izlerken onun elini kendi elinin içine aldı. Daha da kötüsü? Diğerleri onları ararken sesler duyabiliyorlardı.

Askeri tesis nedir? diye sessizce kardeşine sordu.

Bilmiyorum. Ama burada olmamamız gerektiğini düşünüyorum ve bizi yakalarlarsa başka bir kafese koyacaklarından eminim.

Ve o da buna karşı çıkamadı.

Gölgelerde kalarak, anlamadıkları seslerden ve makinelerden uzakta, bir tür duvar boyunca koştular. Bitki örtüsüne bakarak bir çölde olduklarını tahmin etti. Ama nerede oldukları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ya da hangi zaman diliminde.

Duvarın sonuna ulaştıklarında, kadın aniden doğruldu. O kadar ani durdu ki, Hadyn onun yeni paniğine neyin sebep olduğunu göremeden ona çarptı.

Karanlıkta onları yeniden yakalamak için bekleyen başka bir iblis grubu vardı.

"Al bakalım. Bunu kullanabilirsin gibi görünüyor. Romlu sıcak elma şarabı. Savaş öncesi sinirlere iyi gelir."

Seraphina, Aimee'ye teşekkür etmek için çocuklarını kurtarmak üzere toplanan gruptan uzaklaştı. Oldukça lezzetli kokan tuhaf fincanı aldı. Bakışları Aimee'nin şişmiş midesine kaydığında, daha önce dikkatinden kaçmış olan bir gerçeği fark etti.

Ayı kanı Arkadyalıydı. Öyle olmak zorundaydı. Aimee hamileyken şekil değiştiremezdi. Dişi bir Varlık Avcısı olmanın en kötü dezavantajlarından biri buydu - hamilelik süresince temel formunuza kilitleniyordunuz. Herhangi bir şey onları başka bir can taşıırken şekil değiştirmeye zorlarsa, hem anne hem de çocuk ya da çocuklar ölürdü.

Tanrım, çocuklarını taşıırken kendi korkuları ne kadar kötüyse, Aimee'nin başa çıkması gereken belirsiz dehşeti hayal bile edemezdi. En azından o ve Maxis aynı türdendi. Bir Arkadyalı ayı, bir Katagari kurduyla birlikte olmaya nasıl dayanabilirdi?

Nasıl kur yapmışlardı ki? Ya da gebe kalmışlardı? Genel kanı böyle çiftlerin kısır olduğu yönündeydi. Ama sonra, varlıkları tüm doğal düzene meydan okuyordu. Lycaon ve tanrıların onlara yaptıkları göz önüne alındığında, bir Varlık Avcısı'nın ne yapıp ne yapamayacağı belli değildi.

"Bir Katagari'yle mi çiftleşiyorsun?" Soru, o daha durduramadan ağzından çıkmıştı.

Aimee'nin yüz hatları taşa döndü ve gözlerindeki tüm samimiyet buharlaştı. "Bir sonraki sözlerinle nereye gittiğine dikkat et. Annem Katagari'ydi. Babam Arkadyalı. Ve birbirlerine bağlı eşler olarak öldüler."

Bu onu hayrete düşürdü. Bağlanmak, türleri için en yüksek sevgi beyanıydı. Bu, çiftleşen çiftin ölümün onları ayırmasına izin vermek yerine, yaşam güçlerini tek bir kordonda birleştirmeyi seçtiklerine dair karşılıklı ve bilinçli bir karar verdikleri anlamına geliyordu. Eşlerden biri öldüğünde, diğeri de onları sonsuzluğa kadar takip edecekti.

Arkadyalılar çok nadiren böyle bozulmaz bir anlaşma yaparlardı. Bu pek pratik değildi. Maxis bunu ondan istemiş ve o da korkusundan reddetmiş olsa da, Katagaria'nın bu kadar güçlü bir bağlılık göstermesinin daha da nadir olacağını düşünmüştü. Çoğu Arcadialı onların bunu anlamaktan aciz olduğuna inanıyordu. Sonsuz utancına rağmen Maxis'le bağ kurmayı reddetmiş ve bir gün ölümün ikisinden birini kendi cinsinden bir eş bulması için özgür bırakabileceğini ummuştı.

Ama bu onun çocuklarına sahip olmadan önceydi. Onlar ve onun yokluğu ona eşine karşı, o gitmeden önce sahip olmayı dilediği bir minnettarlık öğretmişti.

"Aralarındaki farklılıklar sizi hiç rahatsız etti mi?"

Aimee'nin yüz hatları yumuşadı ve elini karnının üzerine koyarak henüz doğmamış çocuklarını sevgiyle okşadı. "Beni rahatsız eden şey, başkalarının sahip olduğu önyargılar nedeniyle gerçek formum hakkında saklanmak ve yalan söylemek zorunda kalmaktı. Bir limani için ruhsat verilmeden önce ailem ve kardeşlerimle birlikte saklanmak ve kaçmak zorunda kalmak. Ailemin kendi ailelerinden bile gizlilik içinde yaşamak zorunda kalması ya da kendilerine veya bize zarar verme riskini göze almaları."

Seraphina sadece hayal edebilirdi. Tanrılar biliyordu ki kabilesi Maxis'e karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı. Çocuklarını kurtaran tek şey onların Arkadyalı doğmuş olmasıydı ve kılıç kullanma becerisi alayları sona erdirmişti. Kimse onun savaş becerilerine karşı çıkmak ya da annelik bağlılığıyla yüzleşmek istemiyordu.

Yine de Hadyn bunun yükünü çekmişti. Bu onu olması gerekenden çok daha hızlı ve sert bir şekilde büyümeye zorlamıştı. Ve gözlerinde derinlere yerleşmiş bir acı vardı.

onun savunmasız ifadelerini her yakaladığında kalbine saplanıyordu. Halkı arasında ona hiç adil davranılmamıştı ve bunu biliyordu.

Tıpkı babası gibi.

Sırf bu yüzden bile Seraphina kabilesinden neredeyse nefret edebilirdi.

Yine de Aimee'nin sözleri, belki Hadyn'in bir gün onu hak ettiği gibi sevebilecek bir kadın bulabileceği konusunda onu rahatlattı. "Teşekkür ederim, Aimee."

Başını eğdi. "Her zaman." "Başka bir soru sorabilir miyim?" "Elbette."

"Yaptı..." Seraphina sorusunu daha nazik bir şekilde ifade etmek için düşünürken durakladı. "Fang'in bir kurt olması seni hiç rahatsız ediyor mu?"

"Bir ayı olduğum için mi yoksa bir Arkadyalı olduğum için mi?" "Her ikisi de."

Aimee başını salladı. "Hayır. Onun Lykos Katagaria olması benim için hiç önemli değildi. Kabul etmek istemesem de onu ilk gördüğüm gün kendimi o yüze kaptırmıştım. Ama başkalarının -özellikle de annemin- birlikteliğimize nasıl tepki vereceği beni korkutuyordu. Ve buraya geldiklerinde yavrularımıza yapabilecekleri beni dehşete düşürüyor. Eşim bazı korkunç düşmanlarla birlikte geliyor. Üstelik sadece bizim toplumumuzda da değil." Bakışlarını devasa büyüklükteki kardeşlerine çevirdi. "Ama iyi haber şu ki, ben de korkutucu ve zorba bir aileden geliyorum."

Kötü kelime oyununa güldü. Sonra Katagaria'ya karşı neden bu kadar sert olduğunu hatırlayınca ciddileşti. O anılar hâlâ geceleri onu hiç geçmeyen korkularla uyandırıyor. "Ama sen de Katagaria'nın aileni parçalamasına hiç izin vermedin."

Aimee'nin gözlerindeki öfke geri döndü. "Hayır. Ağabeylerimin ve anne babamın yalancı Arkadyalı piçler ve onların Katagaria'lı kardeşlerine karşı duydukları gereksiz nefret ve hoşgörüsüzlük yüzünden acımasızca katledilmelerini izledim... ve katlettikleri kardeşlerim de Arkadyalıydı. Ama buna inanmak istemediler... Dürüstçe mi? Geceleri hayvanlarla birlikte yatmayı tercih ederim. Kimden

Tecrübelerime göre, boğazıma saldırma olasılıkları insan meslektaşlarına göre çok daha düşük."

Seraphina bakışlarını Sığınak'ın üçüncü katında çocukları için kurtarma hazırlığı yaparken toplanan küçük grubun üzerinde gezdirdi.

Farklı türler.

Katagaria ve Arcadian.

Hepsi hiç tanımadıkları ve hakkında hiçbir şey bilmedikleri iki genci kurtarmak için birlikte çalışıyordu. Her biri onlar için kanını akıtmaya ve ölmeye hazırды.

Bunu anlayamıyordu ve kabilesinin yabancıları, özellikle de Katagaria çocuklarını kurtarmak için asla böyle bir şey yapmayacağını tüm kalbiyle biliyordu.

Aimee kötü bir noktaya değindi.

Bunu düşünmek istemediğinden, tam bir içki içmek üzereydi ki, üç kurt daha merdivenlerden yukarı çıkıp baskın partilerine katıldı, başlarında da çekici bir insan dişisi vardı... her birinin kucağında küçük bir çocuk vardı. Yaşları bir yaşından altı yaşına kadar değişen üç erkek ve bir kız çocuğu. Ama avcı oldukları düşünülürse, çocuklar bundan daha büyük de olabilirdi. Apollit kuzenlerinin ve insanların aksine, Arı-Avcılar çok daha yavaş yaşlanırdı ve altı yaşındaki bir Arkadyalı Arı gibi görünen bir çocuk kolaylıkla on, hatta on bir ya da on iki yaşında olabilirdi.

Mışıl mışıl uyuyan bebekler yetişkinlerin kolları arasındaydı.

Fang kızı tek insandan almak için hemen yanına geldi. "Siz burada ne yapıyorsunuz?"

İnsan onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Sanki ağabeyin bununla tek başına yüzleşmene izin verecekmiş gibi. Ya da mahallemdeki ve etrafımdaki her eve iki kurt sürüsü yerleştirmiş olmama rağmen, herhangi bir yakın tehditle beni evde tek başıma bırakır mı? Gerçekçi ol. Bu bir kan alarmı, bu yüzden temizlenene ve her şey güvenli ve sessiz olana kadar buradayız."

Fang güldü. "Seni gördüğüme sevindim. Belki Aimee'yi yatmaya ikna edebilirsin. Beni dinlemiyor ve

neredeyse yirmi saattir ayakta ydı."

Cık cık diyen insan, Aimee'nin yanına gitti ve ona sarıldı. "Sana o yavruları dinlendirme konusunda ne demiştım?"

"Biliyorum. Biliyorum. Tüm bunlar olduğunda yatmaya gidiyordum. Ailem burada eğlenmek için tanrıları yemek üzere yaratılmış bir Sümer iblis sürüsünü kırıp geçirmeyi planlarken uyumak zor."

Elinde küçük bir erkek çocuğı tutan dişi kurdun yüzünde de aynı azarlayıcı ifade vardı. "Dinlenmen gerek, Aims. Hadi gel. Şu yavruları yatıralım ve Bride birkaç saatliğine seninle sürüyü güdebilsin." Kucağındaki bebeğı Aimee'ye verdi, sonra da kızı Fang'den aldı. "Savaş için hazırlanmak üzere birkaç dakika içinde döneceğım."

Fang onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim, Lia."

Küçük grup yanına yaklaştığında Seraphina donakaldı. Şehvetli, kumral saçlı insan ona nazik bir gülümseme sundu. "Ben Gelin Kattalakis. Fang'in baldızı ve kardeşi Vane'in eşiyim, yanındaki siyah saçlı tatlı şey." Elini uyuyan en büyük çocuğun başının üzerinde gezdirdi. "Bu oğlumuz Trace, bu da kızımız Trinity."

Seraphina başını ona doğru eğdi. "Tanıştığımıza memnun oldum." "Sizinle de."

Dişi kurdun kökleri beyaz-sarı olan ve uçlarında yavaşça siyaha dönüşen tuhaf bir saç rengi vardı. Kahverengi gözleri de bir o kadar cana yakındı. "Ben kardeşleri Fury'nin eşiyim, Angelia. Bana Lia de, gerçi herkes öyle der... İki küçük oğlan bizim. Asher büyük ve sarışın olan, siyah saçlı bebek ise Ryan."

Yüzünde tuhaf bir ifade vardı herhalde, çünkü bir saniye sonra Lia güldü. "Evet, biliyorum. Fury ve Fang Katagaria'dan. Vane ve ben de Arkadyalı Nöbetçileriz. Ve tüm çocuklar da Arkadyalı... Şimdilik. Ancak hem Vane hem de Fury ergenlik döneminde temel formlarını değiştirdikleri için, çocukların Arkadyalı olarak mı kalacağını yoksa birkaç yıl içinde değişeceklerini görmek için bekliyoruz."

Gözleri büyüdü. "Bunu yapabilirler mi?"

Aimee güldü. "Evet, soyumuz karıştığında bunu yapabiliriz. Ben bir yavru olarak başladım ve kendimi değiştirdim."

Bu Seraphina'nın daha önce hiç bilmediği ya da düşünmediği bir şeydi. Çocuklarından birinin başına böyle bir şey gelmiş olabilir miydi? Edena çok tuhaf ve ketum davranıyordu. Seraphina aptalca bir şekilde bunun umursamadığı bir erkeğe aşık olmasından kaynaklanabileceğini düşünmüştü. Ama bu kızının bazı mantıksız davranışlarını açıklayabilirdi...

Edena Arcadian'dan Katagari'ye geçmiş ve bunu ona söylemeye korkmuş olabilir mi?

Hangisinin onu daha çok üzdüğünden emin değildi. Bunun gerçekleşmiş olabileceği gerçeği mi yoksa kızının gerçek konusunda ona güvenmemesi mi? Edena'nın kendi annesinin, çocuğun elinde olmayan bir şey yüzünden onu yargılamasından korkması.

Kadınlar uzaklaşıırken, Blaise'e benzeyen beyaz-sarı saçları olan Fury öne çıktı. Trace'i kollarının arasında kaydırdı. "Merak etme. İsimlerimizi çok çabuk öğreneceksin. Gerçekten aptalca ya da saldırgan bir şey söyleme ya da yapma olasılığı en yüksek olan ben olduğum için hatırlaması en kolay kişi benim. Ama alınmayın. Ben sosyal açıdan beceriksiz ve zihinsel olarak bodurum." Kurt gibi bir hareketle burnunu kırıştırdı. "Artık Arkadyalı olmadığımı öğrendiklerinde, tam olarak terbiye olmadan önce Arkadyalı sürümden sert bir şekilde atıldım. Lia ve Bride bana insanların nasıl davranması gerektiğini öğretmeye çalışıyor ama yaşlı bir kurda yeni sosyal beceriler öğretmenin gerçekten zor olduğunu öğreniyorum. O yüzden duygularını incitmeme izin verme. Kötü bir niyetim yok."

Ona gülümsedi. "Ben de öyle. Bu zaman dilimini ya da... hepinizin işleri nasıl yaptığını gerçekten anlamıyorum."

Bakışlarını gardırobunun üzerinde gezdirdi. "MÖ dördüncü yüzyıl mı?

Bozkır kabilesi mi?"

"Amazon. M.Ö. dördüncü yüzyıl derken neyi kastettiğinizden emin değilim." Uyuyan bebeğin sırtını son derece insani bir şekilde okşadı,

Babacan bir tavırla. "Sizi en çok sinirlendiren imparator ya da savaş lordu hangisiydi?"

"Makedonyalı Philip ve oğlu Alexander."

Alçak bir ısıklık çaldı. "Evet, sen çok eskisin. Roma yanlısı mısın yoksa onlardan nefret mi ediyorsun?"

"En sevdiğim grup değil."

"Adil bir uyarı o zaman. Bu şehirde onlardan iki tane var, Roman ve Valerius. Bizim tarafımızdalar. Onları öldürmemeye çalış. Özellikle Val'i. Pisliğini bir kenara bırakırsan, aslında yeterince iyi bir adam. Ve karısı Bride'ın en iyi arkadaşlarından biri. Onu öldürürsen çok sinirlenir, bu da Vane'i üzer ve bilirsin işte, işler yokuş aşağı yuvarlanır."

Seraphina güldü. Evet, evet, öyle. "Uyarı için teşekkürler."

Başını öne eğdi. "Gidip yeğenimi oğullarımın yanına yatırayım, hemen dönerim."

Tekrar yalnız kaldığında, küçük grubun çocuklarını kurtarmak ve bu sırada Gallu tarafından yenilmemek için en iyi yolu tartışmaya devam etmesini dinlemek için geri döndü.

Seraphina ilk kez, Maxis'in çiftleşmelerinden sonra kendisini kabilesinin içinde bulduğunda neler hissetmiş olabileceğini anladı. Ne kadar yabancılaştığını, çevrenin, geleneklerin ve yüzlerin ne kadar yabancı olduğunu. Amazonların arasında doğduğu için onların geleneklerini her zaman biliyordu. Dillerini biliyor ve kendini onların bir parçası gibi hissediyordu. Nasıl savaştıklarını ve savaşa gittiklerini.

Evet, köyüne yapılan saldırıdan sonra yetim kalmıştı ama o gece hayatta kalan tek kişi o değildi. Teyzesinin Amazon kabilesi onları kollarını açarak ve büyük bir şefkatle karşılamıştı. Her birine evlatlık aileler verilmiş ve öz kızları gibi davranılmıştı.

Maxis'in köye geldiği andan itibaren onu bir yabancı olarak kabul etmişler ve kendilerinden biri olmadığı ve asla kendi ırkları arasında tam olarak kabul görmeyeceği gerçeğini unutmamasına asla izin vermemişlerdi.

Maxis Drakaina çadırlarının sayısını ilk gördüğünde atını yavaşlatmış ve gözlerinde vahşi bir çekingenlik ifadesi belirmişti.

"Bana korktuğunu söyleme."

"Korkmuyorum. Sadece tedirginim." Bakışları, kabile kadınlarının çadırlarının dışında sergiledikleri, tabaklanmış pullardan ve geçmişte öldürdükleri ejderhaların iskeletlerinden yapılmış, savaş ganimeti olarak gururla sergiledikleri pelerin ve kalkan koleksiyonuna gitti. "Bir Amazon'u savaşta öldürmenin cezası nedir?"

"Adil ve açık olduğu sürece hiçbir. Ancak cinayet hızlı ve ağır bir şekilde cezalandırılır. Bunu yapmanızı tavsiye etmem. Birisi sizi ne kadar cezbederse cezbedsin."

Ve Nala'nın ejderha omurgası direklerine bir dizi ejderha kafatasının monte edildiği büyük çadırına yaklaştıklarında, kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Sanırım o adamı tanıyorum."

Adamın şaka yapmadığını anlayana kadar gülmüştü. "Ciddi misin?"

"Evet, ama sorun değil. Ona borcum vardı." Ona göz kırptı.

Esprî anlayışı ve aşırı zekâsı onu her zaman hazırlıksız yakalamıştı. Eşinde onu her zaman büyüleyen şey buydu.

Maxis hiç beklediği gibi biri değildi.

"İyi misin?"

Samia'nın onu anılarından uzaklaştırıp bugüne geri getiren sorusu karşısında sertçe yutkundu. "Geçmişî düşünüyorum."

Sam sempatik bir gülümsemeyle başını salladı. "Hepinizin taşa dönüştüğü bir lanetten yeni uyandığınızı duydum. Ne yaptınız?"

"Yanlışı tanrılar için savaştılar ve bunda da çok başarılı oldular."

Sam nefesini sertçe içine çekti. "Bu işe yarar. Peki kimi kızdırdın?"

"Zeus."

"Ouch."

Seraphina bu konuda yorum yapmadı, çünkü bakışları Samia'nın gömleğinin dekoltesine, çift fiyonklu bir parçaya kaydı.

marka işareti dışarı baktı.

Bir Kara-Avcı'nın sembolü olan bu kişiler, ruhlarını tanrıça Artemis'e satarak onun ordusunda savaşan ve insanlığı, yaşamlarını uzatmak için insan ruhlarını avlayan Daimonlardan koruyan ölümsüz savaşçılardı. Were-Avcıları doğuran kuzen ırkını avladıkları için, normalde onlardan kaçınılır ya da halkına düşman olarak kabul edilirdi.

Samia'nın bir Varlık Avcısı'yla çiftleşmesi ne kadar tuhaftı... En tuhaf birliktelik bu olsa gerekti.

"Hâlâ Artemis'e hizmet ediyor musun?"

Sam başını salladı. "Ruhumu geri aldım." Çenesini ikiz kardeşini itip kakan Dev'e doğru salladı. "Artık bana sahip olan sevimli bir yaban ayısı."

"Ve sen mutlusun?"

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayıldı. "O çok özel bir mutluluk türü."

"Anlamı?"

"Beni kızdırmaya ve cinayetin eşiğine getirmeye bayılıyor ama başka türlüünü de istemezdim. O benim için bu dünyadaki her şey." Arkasından sarılmak için Dev'in yanına gitti.

Seraphina'nın bir yanı Sam'in eşiyle kurduğu bu kolay dostluğa imreniyordu. Maxis'le hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Bunun bir nedeni, insan formunda bile ondan çok daha uzun ve iri olmasıydı.

Ama daha çok, aralarındaki "diğer" farklılıkların son derece farkında olmasından kaynaklanıyordu. Onun diğer erkeklerden radikal bir şekilde ayrıldığı gerçeği.

Bu grupta bile.

Hem o, hem Illarion, hem de Blaise. İnsan hallerinde çok iri olmasalar da, daha vahşi ve doğuştan güçlü bir yanları vardı. Göründüklerinden çok daha fazlası oldukları konusunda onları uyaran bir şey. Diğer türlerde olmayan sessiz, ölümcül bir yırtıcılık özgüveni yayıyorlardı.

Besin zincirinin zirvesinde olduklarını ve menülerine her an başkalarının da eklenebileceğini söyleyen bir hava.

Tamamen kendi takdirlerine bağlı olarak. Ve kimsenin onları durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu.

Ayrıca zarif bir zarafetle hareket ediyordu. Hem güzel hem de sinir bozucu bir kas ve sinüs akışkanlığı - savanada avını takip eden şık bir orman kedisini izlemek gibi.

Maxis mükemmel bir ölüm makinesiydi.

Bunun için yaratılmıştı. Tek yapmak için yaratılmıştı. Zamanın başlangıcından beri, onun türü öldürmek ve üremekten başka bir amaç için var olmamıştı. Korumak ve kollamak.

Sıcak ya da soğuk, ziyafet ya da kıtlık gibi en zorlu çevresel koşullar altında, tek başına inzivada hayatta kalmak. Diğer canlılar akıl sağlıklarını korumak için sosyal etkileşime ihtiyaç duyarken, ejderhalar duymuyordu.

Dişiler biyolojik olarak, yumurtlamak ve türlerini devam ettirmek için yılda iki kez erkek bulmaya yönlendirilirdi. Bir erkek böyle doğurgan bir dişinin kokusunu almadıkça, bekâr ve münzevi kalmaktan memnun olurlardı.

Yüzyıllardır yalnız.

İnsanlarla birleşmiş olmak bunu değiştirmişti. Arcadialılar, insan kalplerine sahip oldukları için, hayvan kalpli Katagaria'nın çoğu gibi topluluklar ve kabileler ya da ejderha klanlarının patriyalarını oluşturdular.

Ama Maxis geçişinden sonra bile yalnız kalmıştı. Ta ki eş olarak tayin edilene kadar. Onunla yalnızken, Maxis inanılmaz derecede dikkatli ve s e v e c e n d i .

Doyumsuzdu. Ve ejderha kanına sadık kalarak, onu tuttuğu, koruduğu ve herhangi birinin tehdit etmesine veya zarar vermesine cüret ettiği kendi kutsal nesnesi haline getirmişti.

Onun için tek şey o olmuştu.

özenle gözetim altında tuttu.

O yanındayken nadiren uyurdu bile. Onun gözetiminde olmayan hiç kimse onun yanına yaklaşılamazdı.

Dikkatli bir şüphe, onu incitecek bir şey söyler ya da yaparlarsa saldırmaya her zaman hazırды.

Ve onunla birlikte yaşadığı süre boyunca, ona arkadaşlık etmeye çalışmış ve ona dünyanın en güzel ve en değerli kadınıymış gibi hissettirmişti.

Ona karşı duyduğu mutlak açlık göz önüne alındığında, onun nasıl olup da ayrılıp manastıra dönmeyi başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu anda bile, gözlerinde onlar için تنها bir köşe bulmak istediğini söyleyen o tanıdık, kavurucu sıcaklıkla ona bakmaya devam ediyordu... sanki şimdiden onun tadına bakıyormuş gibi ağzını tutmaya devam ediyordu. Bu onu nefessiz ve aç bırakıyordu ve bu yüzden neredeyse ondan nefret edebilirdi.

Onun varlığının kendisi üzerinde ne kadar etkili olacağını cidden hafife almıştı. Vücudu onunkine bu kadar yaklaştığında ne kadar hainleşeceğini. Tanrılar aşkına, tekrar o altın gözetim altında olmak ve o dudakların tadına bakamamak dayanılmaz bir şeydi. Ellerini onun uzun, durgun bedeninde gezdirmek ve esmer teninin zenginliğinin tadını çıkarmak...

Bütün çiftler böyle mi hissederdі? Ne zaman birlikte olsalar aynı ezici ihtiyacı duyarlar mıydı?

Ama Seraphina diğer Arkadyalı Drakilerin eşlerine bu şekilde tepki vermediklerini deneyimlerinden biliyordu. Aslında, kabilesindeki dişiler, hatta çoktan çiftleşmiş olanlar bile, Maxis'e onu acımasızca kızdıracak şekilde çekilmişlerdi. Ne zaman bundan kurtulabileceklerini düşünseler, onu köşeye sıkıştırıp Katagari olduğu ve daha önce savaş dışında bir Katagari Drakos'a, özellikle de insan formundaki birine hiç bu kadar yakın olmadıkları gerçeğini "merak" olarak adlandırıyorlardı. Sadece kendi türü ile erkek Arkadianlar arasında bir fark olup olmadığını görmek istediklerini iddia etmişlerdi.

Bir avdan köyüne döndüğünde onu gitmiş bulduğunda ilk gerçek kavgalarına yol açan şey tam da buydu. Çadırı boştu.

Orada olduğuna dair hiçbir işaret yoktu. Halkın suratında acımasızca kaba bir tokat gibi bir şeydi, çünkü

savaşçılarını karşılamak için orada olmalıydı. Geri dönen savaş grubu Nala'nın çadırına doğru bir geçit töreni yaparken kutlama yapmak için diğer erkekler, çocuklar ve yaşlı köylülerle birlikte orada olmalıydı. Seraphina kraliçenin şampiyonu olduğu için, onu ve Nala'yı karşılamak üzere Nala'nın çadırının dışında bekliyor olması gerekiyordu.

Eşi olarak, özellikle de ayakta durması için bir onur alanı bıraktıkları için, yokluğu iyi fark edildi.

Onu alkışlar yerine sırtımlar ve küçümseyici imalar karşıladı.

Komşularını hızlıca sorguladığında, Maxis'in akıncı grubu yola çıktıktan hemen sonra köyü terk ettiğini öğrenmişti. O zamandan beri kimse onu görmemişti.

Öfkeli ve endişeli Seraphina, kabilesinin onun faaliyetleri hakkındaki çılgın spekülasyonları kulaklarında çınlarken ormana doğru yola çıkmıştı. İnsan avlamaya gittiğinden, kara sanatlarla uğraştığına ve yabancı tanrıları çağırdığına kadar her şey.

Eş oldukları için, günler geçmiş olsa bile onun kokusunu almakta hiç zorlanmıyordu. Onu burada, Sığınak'ta bulmasını sağlayan da aynı yeteneğiydi.

Maxis onun kokusunu engellemediği ve güçlerini ona karşı kullanmadığı sürece, Seraphina onu kolaylıkla bulabilirdi.

Bu aynı zamanda onu bir ejderha olarak gördüğü ilk ve son seferdi.

Hiç düşünmeden onu, dönüşünü beklemek için sığındığı karanlık bir mağaraya kadar takip etmişti. Burası onun haberi olmadan kendi eşyalarını yerleştirdiği tam bir ejderha ini olduğu için, ona ait olduğunu fark etmemişti.

O ana kadar, Maxis'in evliliklerine kardeşinin katilinden aldığı ejderha avcısı kılıcı, sırtındaki giysiler ve ona düğün hediyesi olarak verdiği attan başka bir şeyle gelmediği gerçeğini hiç düşünmemişti.

Uyuyan ejderhaya rastladığında, canavarı öldürmek niyetiyle kılıcını kınından çıkarmıştı. Metal sürtünmesinin ince sesini algıladığında kulakları seğirmişti.

Ateşi serbest bırakmaya hazırlandığını gösteren şiddetli bir gürültüyle gözlerini açtı ve vahşi bir hırıltıyla ona doğru döndü. Koyu mavi pulları parlak kırmızıya dönüşmüştü - bir savaş rengi... sonra bakışlarını ona odaklayıp rahatlarken yeşile. Kanatlarını katlayarak sırtına yasladı ve kuyruğunu arka sol ayağının yanına kaydırды - bir ejderhanın huzur ve kabullenme pozisyonu.

"Sera?"

Tanrıların onu çiftleştirdiği şeyin bu olduğunu fark ettiğinde yaşadığı şok ve dehşet onu öylesine ele geçirmişti ki, sonraki birkaç dakikayı gerçekten hatırlamıyordu. Sadece kendine geldiğinde Maxis'in bir insan olduğunu ve onu göğsüne bastırarak hıçkıra hıçkıra ağladığını hatırlıyordu. Bu onun doğasında olmayan bir şeydi.

"Çok özür dilerim." Onu yatıştırmaya çalışırken yanaklarındaki gözyaşlarını öpmüştü. "Seni korkutmak istememiştim."

Şokun etkisi geçtikten ve zihni yeniden çalışmaya başladıktan sonra ona ters ters baktı.

O bir ejderha. Tam kanlı, korkunç bir ejderha. Bir ejderha.

Evet, bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyordu. Onun ne olduğunu biliyordu.

Ama bilmek ve görmek...

Çok farklıydı.

Tüm ailesini vahşice katleden o korkunç, cani şeylerden biriydi. Annesini ve kız kardeşlerini. Hem de hiç acımadan. Halkını umursamayan ya da onlarla ilgilenmeyen hayvanlardan biriydi. Onları sığır gibi avlayanlardan.

Sanki hiçbir şey değillermiş gibi.

Ve karanlık mağaranın etrafına bakıp hazine sandıklarını ve inini - değer verdiği şeyleri - gördüğünde

burayı evi olarak gördüğünü fark etti.

Onun çadırı değil. Kabilesi
değil. Onun değil.

Burası onun eviydi. Onun iniydi.

O bir hayvan. Yerdeki saman yığını bunu kanıtlıyordu.
Atının üzerinde uyuduğu saman gibi. Yatak ya da yastık yok.
Ya da battaniye.

Su yalağı bile vardı.

İğrenerek onu itti ve acımasız gerçeklik yüzüne sert bir
tokat gibi çarpınca ayağa kalktı.

Şok olmuş bir ifadeyle ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

Nereden başlayacağını bilmiyordu. Soru neyin yanlış
olduğu değildi. Neyin doğru olduğuydu. "Beni eve
karşılama için köyde olman gerekiyordu. Neden orada
değildin?"

Alaycı bir şekilde gülmüştü. "Kardeşlerimin kanlı derileri
ve pulları atlarınızın sırtından damlarken onları köyün
içinden sürükleyerek eve döndüğünüzü görmek istemezdim.
Sinsice kazandığınız zaferleri ve döktüğünüz kanları
kutlamak istemediğimden eminim."

Sinsi mi? Bu onun öfkesini daha da artırmıştı. Ne cüretle
yaptıkları şeyin tehlikesini görmezden gelirdi! "Ben senin
eşinim!"

Aldatıcı bir şekilde insan olan yanaklarına sıcaklık
çökmüştü. "Ve ben seninim! Bana gerçek bedenimle bir kez
baktın ve bir saat boyunca çılgık attın, sonra da beni
görünce şoka girdin. Seni ilk kez çıplak gördüğümde sana
bunu yapsaydım ne hissederdin?"

"Aynı şey değil!"

"Öyle değil mi? Ya da daha iyisi, buraya gelip de yerleri
ve duvarları süsleyen insan kafatasları ve kemikleri
bulsaydınız? Ha? Meşalelerim için yağ olarak yanan insan
yağına nasıl tepki verirdiniz? Yine de beni dracokyn
kalıntılarıyla bir arada tutulan köyünüzde yalnız bıraktınız.
Ve buna uyuduğun çadır da dahil. Direklerinin drakomai
kemiklerinden ve dişlerinden yapıldığının gerçekten
gözümünden kaçtığını mı sanıyorsun? Ya da yanan mumların

ejderha yağından mı yapılıyor? Bu kokuyu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Adam haklı olduğu için konuyu kapatmak istemeyen kadın, ona karşı çıkmaya zahmet etmedi. Onun yerine, tartışamayacağı bir konuya geçti. "Senin yerin benim yanımda!"

"Evet, senin yanında. Ayaklarının altında ezilmeyeceğim. Ben senin her isteğini yerine getiren ve senden güzel bir söz duymak için yalvaran bir Amazon erkeği değilim. Bana sahip değilsin. Ben senin malın değilim! Ve bana böyle davranmana izin vermeyeceğim!"

"Ve beni basilinna'mın ya da kabilemin önünde utandırmana izin vermeyeceğim. Konumuma ulaşmak için çok çalıştım -"

"Bir katil olarak
mı?" "Ejderha
Katili."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir ejderha uyurken inine gizlice girip boğazını kesmek asilce değildir. Bu cinayettir. Sen avlanmazsın. Katletmek için parmak uçlarına basarsın."

"Peki ejderhalar ne yapar? Uyuyan köylere saldırırsınız! Bu cinayet değil mi?"

"Hayır, saldırmayız. Biz asla saldırmayız. Katagaria drakomai değildir. Kardeşlerimi onlardan biri sanarak bana hakaret etmeyin. Onlar tamamen farklı bir türdür. Arkadyalı bir kral ve onu memnun etmek isteyen psikopat bir tanrı tarafından yaratıldılar. Karanlık büyülerle Apollitlerle birleştirildi. O zavallı piçleri lekeleyen senin türünün soyu. Drakomai'ler sebepsiz yere saldırmak için yetiştirilmezler. Yemek dışında hiçbir nedenle avlanmayız ve insan avlamayız. Bu bizim doğamızda yok. Bölgemizden ve inlerimizden uzak durduğunuz sürece sizi rahat bırakırız."

"Yalan söylüyorsun!"

Başını iki yana salladı. "Bizler sadece karşı karşıya geldiklerinde savaşan yalnız canavarlarız."

Etraflarını saran hazine sandıklarını işaret etti. Loş ışıktaki parıltıyan altın ve mücevherler. "Ve

Bu ne? Bunlar sizin savaş ganimetleriniz değil mi?"

Yakışıklı yüzünde samimi bir şaşkınlık ifadesi belirmişti. "Pek sayılmaz. Hazineye ya da paraya ihtiyaçım yok. Bunlar benim korumam için bana verilen şeyler. Onları gerçek sahipleri için emanet olarak tutuyorum."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın, bu size kalmış. Gerçek bu. Sahip olduğum her şeyi senin çadırına yerleştirdim."

"Peki döndüğümde neden çadırımda değildin?"

Adam suratsız bir meydan okumayla ona baktı.

"Cevap ver bana!"

Gözleri, kızın üzerine rahatlıkla üfleyebileceği aynı ateşle parlıyordu. "Benimle bu tonda konuşamazsın. Seninle bu şekilde konuşmuyorum ve eşime gösterdiğim saygının aynısını senden de talep ediyorum."

İçinde öfke kaynıyordu ve bunun için onu dövme istemişti. Amazon kültüründe erkekler kadınlarının önünde eğilir ve gerçekte onlara itaat ederlerdi. Ama onun böyle bir çevreden gelmediğini biliyordu. Ve bunu anlamak ve saygı duymak için elinden geleni yaptı.

Yine de bildiği her şeye ters düştüğünde bu çok zordu.

"İyi o zaman. Lütfen, bugün beni neden küçük düşürdüğünü açıkla."

şok olmuş bir inançsızlıkla homurdandı ve sözlerini ona tekrarladı. "Lütfen seni nasıl küçük düşürdüğümü açıklar mısın?"

"Döndüğümde orada olmayarak. Bana ve kabiledeki konumuma hiç saygı duymadığını gösterdin. Ve bu yüzden hepsi bana güldü."

Çenesi gevşemişti. "Bunu bilmiyordum." Kaşları ciddi bir pişmanlıkla çatılmış, aralarındaki mesafeyi kapatmış ve Sera'nın yanağını sıcak avucunun içine almıştı. "Eğer bu doğruysa, çok özür dilerim Sera. Bunun senin âdetin olduğunu bilmiyordum. Kimse bana söylemedi. Yemin ederim, seni asla incitmek istemedim."

Ona böyle baktığında ona kızmak çok zordu. Ona böylesine sevgi dolu bir içtenlikle dokunduğunda. Öfkesinin solduğunu hissetti. Ama öfkeden daha kötüsü, altta yatan incinme ve kabul etmek istediğinden çok daha derine batan alaylarıydı. "Neden orada değildin?"

Sonra onu gördü. Adamın gözlerindeki acı ıstırabı. Kendi incinmişliğini ve utancını. "Gelecekte, yaklaşırken bana seslenirseniz, varışınızda yanınızda olacağımdan emin olabilirsiniz."

"Ama ben yokken köyde kalmayacaksın, değil mi?"

Başını salladı.

"Neden?"

Bakışları Sera'nın bakışlarını yakmıştı. "Nedenini biliyorsun, Sera. Bunu yüksek sesle söylemem seni sadece kızdıracak ve hiçbir şeyi çözmeyecek. Ve ikimiz de yapabileceğin tek şeyin gitmek olduğunu biliyoruz... ki bunu yapmayacaksın." Sera'nın dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Seninle daha fazla kavga etmek istemiyorum. Gel, istemeden yaptığım küçümsemeyi telafi etmeme izin ver. Söz veriyorum, gecenin sonunda tekrar gözüne girmeyi hak edeceğim."

Ve öyle de oldu. Her zaman öyleydi. Ona ne kadar kızgın kalmak isterse istesin, onu gülümsetecek yolları vardı. Tekrar gülüp mutlu olana kadar öfkesini eritiyordu.

Bu onun en büyük büyüsydü. Alaycı bir gülümseme, sıcak bir sarılma ve şefkatli bir öpücükten başka bir şey yapmadan kadının acısını dindirme ve şeytanlarını kovma yeteneği.

Daha da kötüsü, o gün haklıydı. Kabilesinin üyeleri onun vücuduna ellerini sürmekte her zaman çok özgür olmuşlardı. Çiftleştğini ve yasak olduğunu - istese de hiçbir şey yapamayacağını - bilmelerine rağmen, onu "normal" bir erkekle karşılaştırabilmek için sürekli köşeye sıkıştırmaya çalışmışlardı. "Uygulamalı" bir karşılaştırma olsun.

Maxis'in hakkını vermek gerekirse, onlardan ve ucuz okşamalarından kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Ona uyum sağlamak ve onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi. Birlikteliklerini yürütmek için.

Keşke onunla yarı yolda buluşsaydım.

Bunun suçluluğu omuzlarına çökerken Seraphina yüzünü buruşturdu. Ondan tahammölün çok ötesinde şeyler istemişti, hâlâ bunları düşünmeye dayanamıyordu. Acı çektiği şeyler.

Onu memnun etmek için.

Onu hak etmemişti ve bunu biliyordu. Ne yazık ki bunun farkına çok geç varmıştı. Yanlış insanları dinlemiş ve onların zehrinin kalbini renklendirmesine izin vermişti. Onların inanç ve görüşlerinin Maxis'le olan ilişkisine müdahale etmesine izin vermişti. Kendisine ve kocasına güvenmek yerine onlara güvenmişti.

Ve çok fazla insanın "doğruluk" ve "iyi niyet" kisvesi altında kıskançlıktan bahsettiğini zor yoldan öğrendim. Dürüst olmak gerekirse, tek amaçları başkalarını da kendi hayatlarında olduğu gibi mutsuz etmektir.

Ve çocukları doğduğunda, Aimee'nin Fang'de olduğu gibi, yanında sadık bir kocası olmak yerine, tamamen yalnız kalmıştı.

Olması gerekenin kaybı onu en çok üzen şeydi. Gururu ve kör aptallığı, hepsinin sahip olması gereken aile hayatını ellerinden almıştı.

Ama geri dönüş yoktu. Ve bunun için kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu.

"Peki saklandıkları yeri nasıl bulacağız?" Dev, Fang'e onu düşüncelerinden uzaklaştırarak sordu.

"Thorn'u aradım, Gallu oldukları için hiçbir şeyden haberi yok. Kendi yetki alanına girmedikleri için onlarla ilgilenmiyor ve onlar hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sin'i aramaya çalıştım ve cevap alamadım, bu yüzden Kish'e neler olduğunu anlatmak için haber bıraktım. O da en kısa zamanda beni arayacağını söyledi."

Dev, kısa bir süre önce onlara katılan küçük kardeşi Kyle'a baktı. "Peki ya Kerry'na? Onları tanımıyor mu? Onlar teknik olarak onun ailesi, değil mi?"

Kyle kaba bir ayı sesi çıkardı. "Evet. Onu köleleştirmek ve kötü kız kardeşlerini uyandırmak için kullanmak üzere avlıyorlar. Söylemeye gerek yok, o çok uzak durma eğiliminde

gallu'dan olabildiğince. Sen ve Rémi gibi. Bizi ne kadar sevse de, bu savaşa yardım etmeye gönüllü değil. Ve eğer bu iyiliği istersek, kocası kafamızı koparır ve bize ayı postundan halılar yapar. Charonte'ler bu şekilde gülünç derecede korumacıdır, özellikle de yavrularının annesi söz konusu olduğunda. Xed, onunla gallu hakkında konuşmaya çalıştığım için bile beni kulüpten kovdu."

Dev homurdandı. "Ama bize bilgi verebilir, değil mi?"

Kyle ona alaycı bir bakış attı. "Tekrar edeyim. Beni kulüpten kovaladı... barbekü sosuyla. Dudaklarını şapırdatarak ve adımı söyleyerek."

"Ve?"

Fang onun yerine cevap verdi. "Çocuğu rahat bırakın. Onu doğduğu andan itibaren kilit altında tuttular, bu yüzden onlarla gerçekten etkileşime girmedi... ve galludan doğmuş olsa da, gerçekten onlardan biri değil. Geçmişte söylediklerine bakılırsa, onlar ayrı bir canavar."

Seraphina bunun nereye gittiğini görünce kendini kötü hissetti. Hem de ne kadar yavaş. Nala'nın buraya dönüp ondan gitmesini istemesi için fazla zamanları yoktu.

Ya da daha kötüsü, yalan söylediğini ve Maxis'in burada olduğunu öğrenecekti. Geriye dönüp baktığında, belki de gelmemeliydi. Bunu kendi başına da berbat edebilirdi.

Gerçekten, hiç yardıma ihtiyacı yoktu.

Maxis, Illarion'a ikisinin kafalarının içinde konuştuklarını söyleyen bir bakış attı. Sonra onunla bakışlarını kilitledi. "Onları bulabilirim. Ama bunun için eşimin bana güvenmesi ve onun için iğrenç olan bir şeyi yapması gerekecek."

Bunun üzerine gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne?"

Illarion onun kolunu tuttu ve başını şiddetle hayır anlamında salladı. Maxis onu görmezden geldi. "Her şey yoluna girecek."

Illarion gözlerini devirdi. Kardeşine sessiz bir küfür savurdu.

Blaise bir kahkaha patlattı, sonra diğerlerinin özel konuşmalarına dahil olmadığını fark edince durdu.

Boğazını temizleyerek, kör olmasına rağmen duvardaki bir noktayı incelemek için bir köşeye çekildi.

Seraphina kaşlarını çattı. "Neler oluyor?"

Max bakışlarını orada toplanan herkesin üzerinde gezdirirken tereddüt etti. Bu karmakarışık grup onun ailesiydi ve hiçbirini kaybetme riskini göze almak istemiyordu. "Çocukların izini sürebilirim."

"İmkânı yok," dedi Sera olumlu bir ifadeyle. "Onları korumaya almışlar. Eğer mümkün olsaydı, bunu çoktan yapardım."

"Onları bulabilirim." Ses tonunda kesin bir kararlılık vardı.

Yüzündeki şüphecî ifade güzel olduğu kadar komikti de. Ama onun yeteneklerini her zaman hafife almıştı. Çoğu yaratık, kendi zararına, bunu yapardı. "Nasıl?"

"Eğer bana güvenirsen. Tamamen. Bunu yapabilirim."

Fang sanki şimdi neler olduğunu anlamış gibi başını eğdi. "Sen Oneroi'nin bir parçası mısın?"

Max, duyguları emebilmek için insanların rüyalarını yağmalayan tanrılardan biri olduğu varsayımına homurdandı. "Bana hakaret etme. Ben Yunanlı değilim. Yakalandım ve Arcadia'ya sürüklendim. Orası asla benim vatanım olmadı."

Fang'in çenesi düştü. "Ciddi misin?"

Illarion başını salladı. Ben Ares'in oğlu olsam da, sadece annemiz aracılığıyla akrabayız. Max çok daha yaşlı. Güçleri çok daha güçlü ve tipik bir Varlık Avcısı'ndan çok tanrılarinkine benziyor.

Dev bile hayrete düşmüştü. "Peki sen nesen o zaman?"

"Xarunese."

"Çok yaşa Sen," Dev dedi sertçe. "Sen ihtiyaç a Kleenex mi?

Benadryl?"

Max ayının berbat espri anlayışı karşısında derin bir iç çekti. "Xarun Ülkesi. Tıpkı Atlantis gibi, tanrılar onunla da sorun yaşadı. Geriye kalan çok az şey Karadeniz'in dibinde duruyor. Ben batmadan kurtulan çok az kişiden biriyim."

"Ouch."

Max başını eğerek Kyle'a o kâbusun acısını dile getirdiği için teşekkür etti.

"Bir dakika bekleyin." Dev, Max'in onlara ne söylediğini yeni fark etmiş gibi başını eğdi. "Yunan ya da Apollit değilsin... Tam olarak nasıl Katagaria oluyorsun?"

Aynı zamanda veteriner ve doktor olan şahin Carson Whitethunder, Dev'e sırtarak baktı. O ve Aimee burada Max'in kalçasındaki damgayı gören tek iki yaratıktı. Ve sadece onun yaralarını tedavi ettikleri için. Aimee, Max ilk geldiğinde ölüme bir kalp atışı kala, Carson ise yıllar sonra Peltier ailesini yok etmeye çalışan düşmanlarıyla girdikleri birkaç zorlu çatışmadan sonra. "Yüz yılı aşkın bir süredir burada yaşayan Max'in neden bu binanın dışına tek bir adım bile atmadığını hiç merak etmediniz mi?"

Dev homurdandı. "Burada hepimiz ucubeyiz. Ben yargılamıyorum."

Max, o işaretin ne olduğunu ilk öğrendiğinde Seraphina'nın bu haberi pek de hoş olmayan bir şekilde karşıladığını hatırlayarak ona baktı. Neden taşıdığını.

Buradaki hiç kimsenin bunu öğrenmesini istememişti. Ama artık itiraf etme zamanı gelmişti.

"Hepinizin Omegrion yasalarına bağlı olduğunuzu unutmayın.

Hiçbiriniz Sığınak gerekçesiyle bana saldıramazsınız."

"Tanrım, evlat," diye homurdandı Dev. "Nesin sen? Dragonbane falan mısın?"

Max başını ona doğru eğdi ve eğdiği anda odadaki tüm oksijeni emdi. Etrafındaki şekil değiştirenlerin yarısı bir adım geri çekildi, sanki ona yakın olmak onları lekeleyecekmiş gibi korkuyorlardı.

Dev'in gözlerindeki tüm mizah ve samimiyet buharlaşıp uçtu. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Katagaria ve Arcadialılar arasındaki savaşın tek sebebi sen misin?"

Illarion aralarına girdi. O kadar basit değil Dev. Sakin ol.

Dev dudağını büktü. "O kadar basit değil, kışımın kenarı. Lycaon'un varisini soğukkanlılıkla öldürdün ve halkımız arasında bu kan gölünü başlattın ve bana bunun o kadar basit olmadığını mı söylüyorsun?"

Max, ne zaman biri onun işaretini görse ve onu tanısa midesinde oluşan o iğrenç düğümü hissetti.

Halkı arasında en nefret edilen kişiydi.

Hayır, halkı değil.

Onlar Yunanlı ve Apollitlerdi.

O değildi. Hiçbir zaman onlardan biri olmamıştı. Her zaman nefret edilen bir yabancı. Dagon'un onu yakalayıp atalarının arasına karıştırdığı günden beri onlarla karıştırılan bir yabancı.

Reddedilmelerine dayanamayarak Sera'nın bakışlarıyla karşılaştı ve onun da kendisini kınamasını bekledi.

Seraphina o altın bakışlardaki tanıdık ıstırapı görünce gözyaşlarına boğuldu. Kimseye ait olmadığı gerçeğinin çekincesi ve kabullenışı.

Hayatında ilk kez onu gördü.

Daha da kötüsü, bağırıp çağıran ve onu suçlayan diğerlerinin tepkilerinde kendini gördü. Onu dinlemeden ya da anlamadan yargıladılar. Tıpkı kendisi gibi, onu sadece birkaç dakika önce kabul etmişlerdi ve şimdi dinlemeden ona saldırıyorlardı. Kendilerine anlatılan hikâyeler yüzünden onu kınamakla o kadar meşguldüler ki, hiçbiri ona ne olduğunu sormadı bile.

Sanki biliyorlarmış gibi davrandılar.

Ama hiçbiri orada bulunmamıştı. Maxis dışında hiçbiri doğmamıştı.

Yine de tüm cevaplara sahip uzmanlar onlardı.

"Yeter!" Fang diğerlerini sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırarak bağırdı. "Ejderboğan meselesini bu iş bittikten sonra halledeceğiz. Şu anda, onlar çocukları dönüştürmeden önce onları Gallu'dan uzaklaştırmaya odaklanmalıyız. Her ne olursa olsun, bu olayda onlar masum."

Gözleri donuklaşan Max elini Seraphina'ya doğru uzattı. Yüzündeki ifadeden, onun Ejderboğan olduğunu ilk öğrendiğinde verdiği tepkiyi vermesini beklediğini anlayabiliyordu.

Onu tamamen reddetmek ve sanki zehirmiş gibi kaçmak.

Bu kez, o zaman yapması gerekeni yaptı - onun elini tuttu ve ona gülümsedi. "Size güveniyorum Lord Ejderha. Beni ininize götürün."

Ama elini onun elinin etrafına kapattığında, kadının omurgasını bir önsezi ürpertisi kapladı. Bu tek hareketiyle ya hepsinin hayatını kurtaracaktı...

Ya da onları ölüme mahkum etmek. Ve sadece onları değil. Çocukları bu işi batırmaması için ona güveniyordu. Yine de başka seçeneği var mıydı?

Başvuracak başka kimse yoktu.

Evet, Maxis halkının en nefret ettiği düşmandı. Ama çocuklarının babasıydı. Ve onları kurtarmak için tek şansı oydu.

Lütfen tanrılar, bunun doğru seçim olmasına izin verin.

Seraphina bakışlarını Maxis'in evini yaptığı devasa tavan arasında gezdirirken yavaş ve gergin bir nefes aldı. Kavramaya bile başlayamadığı "modern" şeyleri barındırıyordu, ancak bunlardan birkaçı dışında, ona onun seyrek mağarasını o kadar çok hatırlatıyordu ki, vücudunda deja vu ürpertileri uyandırdı.

Sağdaki tuğla duvarı kaplayanlar kesinlikle mağarasındaki sandıkların aynısıydı. Burası, köyünün hiç olmadığı kadar onun eviydi.

Ve bu onu en çok üzen şeydi. Burada, yabancıların yanında bulması gereken rahatlığı onunla bulmuştu. Eşiyle.

Maxis güçlerini dört büyük demir mum standını yakmak için kullandı. Işık titredi ve doğan güneşin ışınlarıyla birleşerek duvara gölgelerini düşürdü.

Illarion ve Blaise onları takip ederek odaya girdiler ve kapıyı kapattılar. Maxis'in yüzünü buruşturup kardeşine doğru hareket etmeye devam etmesinden, kafalarında özel bir konuşma yaptıklarını düşündü.

İç çekerek Blaise'in boş bakışlarıyla karşılaştı. "Beni pek düşünmüyor, değil mi?"

"Tarafsız kalmaya çalışıyorum ama Illy'nin söylediklerinin dörtte biri doğruysa... halkınız gerçekten ejderhaların dişlerinden, pullarından ve kemiklerinden mücevher mi yapıyor?"

Yüzüne bir sıcaklık yayıldığını hissetti. "Biz mandrak avlamayız."

"Duyduğuma göre, bilmiyorsun. Halkınız Katagaria'yı avlayıp avlamadıklarını öğrenmeye zahmet etmiyor. Temelde gelişigüzel öldürüyorsunuz ve Arkadyalı olmayan her büyük yılanın peşinden gidiyorsunuz."

"Dur, Blaise," dedi Maxis nazik bir ses tonuyla. "Bu konuda onun bir suçu yok."

Hayır. Biz, sen ve ben. Beni onların türünü kurtarmaya ikna etmene izin verdiğim güne lanet ediyorum. Illarion ona ürpertici bir bakış fırlattı. Tanrıların hepsini almasına izin vermeliydik.

"Yeter, Illarion. Hatırladığım kadarıyla seni bir boka ikna etmedim. Sen benden daha çok işin içindeydin. Ayrıca, olan oldu. Şimdi ya bu çözümün bir parçası olmayı seç ya da git. Sürekli sızlanmana tahammül edecek değilim. Odaklanmak zorundayım."

Illarion ellerini havaya kaldırdı. Güzel. Bakalım bununla nasıl başa çıkacak. Ne de olsa sana gerçekte ne olduğun hakkında hiçbir şey sorma zahmetine girmedim. Nereden geldiğini. Onun dünyasına nasıl sürüklendiğini ve onun bir parçası olduğunu. Onunla yaşadığın üç yıl boyunca bir kez bile öğrenecek kadar önemsemedi.

Maxis kardeşine hırladı. "Kafamdan ve düşüncelerimden uzak dur... Yemin ederim, yumurtanı yuva yapmak yerine yemeliydim."

Seraphina bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Onu sen mi yuvaladın?" "Ne yazık ki evet ve çok da kötü bir iş çıkardım. Sizin de görebileceğiniz gibi bakın."

Illarion gözlerini devirdi.

Blaise güldü. "Max tüm kardeşlerini yuvalamaya çalıştı. En azından bulabildiklerini. Annemiz hayattayken yılda bir kez yumurtalarını bıraktığı yere gider ve onları toplardı, böylece tek başlarına yumurtadan çıkıp hayatta kalmak için çırpınmak zorunda kalmazlardı."

Maxis'in yüzündeki sinirli ifade, kardeşinin bu bilgiyi onunla paylaşmasını istemediğini gösteriyordu. Ama Blaise konuştuğu için memnundu.

Ve Illarion haklıydı. Kocası hakkında öğrenmeye zahmet etmediği çok şey vardı.

"Hady'n'e yuva yaptın mı?"

Maxis başını salladı. "İlk bulduğum oydu, henüz birkaç günlüktü.

Küçük bir böcek gibi dolaşüyor ve kayboluyor."

Bu kadar yakın olmalarına şaşmamalı.

Max bize ciğerlerimizi temizlemek için Bane-Cry'ı öğretti ve böylece birbirimizden ne kadar uzak olursak olalım, ihtiyacımız olduğunda yardım için her zaman birbirimize seslenebilirdik. Ve diğer kardeşlerimiz cevap vermese de, Max fiziksel olarak bunu yapabilecek durumdaysa her zaman yanımıza gelirdi.

Bu düşünce gözlerini yaşarttı. Ve eşinde en çok özlediği şey de bu sevgi kapasitesiydi. Hayır, o kabilesinin onu suçladığı gibi bir hayvan değildi. Gitmene nasıl izin verebilirdim?

"Ne burada ne de orada," dedi Max, sırayla her bir kardeşe kızgın bir yüz ifadesiyle bakarak. Onu çatı katının perdelerle kapatılmış geniş bir bölümüne doğru götürdü.

Ağır, lacivert brokar perdeleri geri çekene kadar buranın bugünlerde "yuva yaptığı" yer olduğunu fark etmemişti.

Aslında mantıklıydı. Ejderha formunda uyuduğu için, herhangi bir yatak için çok büyük olurdu. Ve yine bu ona ne kadar farklı olduklarını hatırlattı. Erkek güzelliğine ve formuna rağmen, özünde hâlâ bir hayvan olduğu gerçeğini.

Illarion sanki bu düşünceyi duymuş gibi ona dudak büktü. Bu kötü bir fikir.

Ağır ağır iç geçiren Maxis, kızın elinden tutup onu perdelerle çevrili alana çekmeden önce kardeşine sinirli bir bakış fırlattı. Bakışları, bıkkın dünyevilik ve değerli masumiyetin kendine özgü karışımıyla onu yakıp kavurdu. "Beni hiçbir zaman bir hayvandan daha fazlası olarak görmediğini biliyorum ve türüm hakkında ne düşündüğünün de farkındayım. Sadece bunun çocukların için olduğunu hatırla ve bu düşünceye sıkı sıkıya sarıl."

İnkâr etmek için ağzını açtı ama adam nazik bir parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Yalan söyleme. İkimiz de korkunç gerçeği biliyoruz. Ben bir hayvanım. Yumurtadan çıktım ve üredim." Geri adım attı. "Blaise? Onu bir dakika tutabilir misin? Buna nasıl tepki vereceğinden emin değilim."

O kadar hızlı yer değiştirdi ki, neredeyse dehşet içinde çığlık atacaktı. Ona bir çocuk gibi davranmamasını söylemek dilinin ucundaydı.

Ejderhanın vücudunun ne kadar büyük olduğunu unutmuştu.

Ne kadar büyük ve korkutucu.

Tavan arası ne kadar geniş olursa olsun, Maxis çömelmek zorunda kalıyor ve zar zor hareket edebiliyordu. Alanı tamamen doldurmuştu. Bu nedenle, arkasını da dönemiyordu. Aksine, kadının uyuduğunu varsaydığı duvara sırtını dayamak zorunda kaldı. Tanrım, dev gibi bir şeydi.

"İyi misin?" Blaise onu rahatlatmak için kolunu ovuşturdu.

Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Yaşayan bir ejderhaya bu kadar yakın olmayalı uzun zaman olmuştu. Ve beni öldürmeye çalışmayan bir ejderhaya hiç bu kadar yakın olmamıştım." İnsan olmakla gurur duydukları için kabilesi nadiren ejderha şekline giriyordu. Bu, öfke nöbeti geçirmeye benzer bir kontrol kaybı olarak görölüyordu.

Maxis'in yanardöner pulları loş ışıkta mücevher gibi parlıyordu. Hareket ettikçe kanatlarında Nala ve kabilesinin geride bıraktığı korkunç yaraları gördü. Bu olayda oynadığı rolden dolayı duyduğu suçluluk onu fena halde yaraladı.

"Çok üzgünüm Maxis," diye nefes aldı.

Max onun samimi sözleri karşısında donakaldı. Bu, onu ejderha formunda bulduğu son seferden çok daha farklı bir tepkiydi.

Dehşet içinde çığlık atmak yoktu. Kaçmak ya da saldırmak yoktu.

Bunun yerine ona yavaşça yaklaştı ve yaşadığı acıdan dolayı bir türlü tam olarak iyileşmeyen yaralı kanadına nazikçe elini koydu. Onunla uçabilse de, bunu yapmak pek de rahat değildi.

Ve gerçek bedenindeyken hiç kimse ona şimdi dokunduğu gibi dokunmamıştı.

Sanki onlar için önemliymiş gibi. Aimee bile.

Başını kaldırarak onun bakışlarında ejderha formuna yönelik o tanıdık küçümsemeyi görmeyi bekledi. Ama orada değildi. Sera ilk kez meraklı bir eli onun pullarının üzerinde gezdirdi. Hiçbir anlam ifade etmese de bu onu rahatlattı.

"Çok sıcaksın."

Biz diğer sürüngenler gibi değiliz. Düşüncelerini ona gönderdi. Benim kişisel inancım, bunun ateş yakma yeteneğimizden kaynaklandığı yönünde. Bazı nedenlerden dolayı, özellikle ejderha olduğumuzda vücut ısıımızı yükseltiyor gibi görünüyor.

Ona hüzünle gülümsedi. "Hayır. Sen kesinlikle başkalarına benzemiyorsun." Dudağını ısırarak arka bacağındaki, onu ırklarının ilk doğanı olarak gösteren yara izine dokundu. Korkunç Ejderboğan. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Güven bana. Benimle yatmalı ve seni bu diyardan ejderhalarımızı götürdükleri yere götürmeme izin vermelisin. Ama bu konuda benimle savaşırsan, onarılamaz bir zarar verirsin.

"Bana güveniyor musun?"

Max tereddüt etti. Dürüstçe mi? Kadının ona yapabileceklerinden korkuyordu. Ama başka seçeneği yoktu. Çocuklarının yerini bulmanın tek yolu buydu. Onlarla hiç tanışmadığı için, o olmadan izlerini bile süremezdi. Herhangi bir yaratık kokularını kullanarak onu yoldan çıkarabilirdi. Sadece anneleri onların gerçek yüzünü ortaya çıkarabilirdi. Hiçbir şey onun annelik hislerini kandıramazdı.

Evet.

Ve yine de onun yanında diz çökerken gözlerinin ardında sakladığı korkuyu gördü.

Kızın kollarının arasına rahatça yerleşebilmesi için hafifçe yuvarlandı. Yine de artık çok küçüktü. Ondan korkmasına şaşmamalı. Bir pençesi neredeyse tüm vücudu kadardı. Bu gerçeği o da gözden kaçırmamıştı.

Eli titreyerek pençesine dokunmak için uzandı.

Keskindir, diye uyardı. Kenarına dikkat et.

Onun çiğ pençesinin arkasında dinlenmek için geri çekildi. "Dagon tarafından nasıl yakalandın?"

Dagon beni tuzağa düşürdüğünde Max bana yardım etmeye geldi. Öfke Illarion'un gözlerini kararttı. Güçlerim bağlanmıştı, böylece savaşıyor ya da kendimi koruyamıyordum.

Körlemesine uçmam senin suçun değildi, Illy.

Çünkü ben panik içinde aradım ve sen de tedbirli olamayacak kadar endişeliydin.

Max iç çekti. Önemli değil. Aptal olmak için bir nedene ihtiyacım yok. Bu ahlaksızlığı yapmak için kendim de pek çok neden bulabilirim.

Illarion homurdanarak Blaise'le birlikte Sera'yı ona yaslamak için ilerledi.

Blaise geri adım attı. "Kimsenin sizi rahatsız etmediğinden emin olmak için kapıda nöbet tutacağım."

"Teşekkür ederim." Sera onun kollarında kaskatı kesilmişti.

Illarion perdelerle doğru ilerledi. Size katılmak için bekleyeceğim.

"Ne demek bize katılmak?"

Gülümsedi ama perdeleri kapatıp onları yalnız bırakmadan önce cevap vermedi.

Yüzünü Max'e doğru çevirdi. "Ne demek istedi?"

Bir şey yok. Gözlerinizi kapatın ve küçüklerimizi düşünün. Onlarla birlikte olduğunuzu hayal edin ve düşüncelerinizin onlarla kalmasına izin verin. Ne olursa olsun, hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin dikkatinizi dağıtmasına izin vermeyin.

Seraphina ne bekleyeceğinden emin değildi. Dürüst olmak gerekirse, dehşete düşmüştü. Ama Maxis'in nefes alışında doğuştan gelen rahatlatıcı bir şey vardı. Maxis'in yaydığı sıcaklık Seraphina'nın vücuduna sızıyor, onu sakinleştiriyordu. Bu ona, Maxis'in onu kollarının arasına alıp uykuya dalmasını beklediği geceleri hatırlattı, böylece gizlice kaçıp mağarasında dinlenebilecekti. Doğal formu bir ejderha olduğu için, özellikle gündüz saatlerinde insan formunu korumak konsantrasyon ve enerji gerektiriyordu.

Çok az Katagaria yaralıyken ya da savaşırken insan formunu koruyabilirdi. Sadece güçlülerin en güçlüsü bunu başarabilirdi. Ancak canavar ne kadar güçlü olursa olsun,

uyuduklarında her zaman kendi türlerine geri dönerlerdi. Bu

Bir elektrik şokuna maruz kaldıklarında şekil değiştirmeleri kadar istemsizdi. Hücrelerin etrafındaki elektrik akımlarını bozan herhangi bir şey onları değiştirirdi.

Bu yüzden Maxis dinlenmeye ihtiyaç duyduğu her an çadırından ve köyünden ayrılmaya özen göstermişti. Kendisine zarar vermeyeceklerine hiç güvenmemişti.

"Pulların neden bu kadar yumuşak?" diye nefes alırken, onun bedeninin sıcak ve rahatlatıcı konforunun neden olduğu ani yorgunluğa karşı uyanık kalmak için mücadele etti.

"Tüm drakomai'lerin esnek pulları vardır." "Tüy gibidirler."

"Öyle mi?"

Başını salladı ve kendini daha da derinlere gömdü. Bu çok hoş ve rahatlatıcı bir duyguydu. Lüks bir yatak gibi. Ona özgü sandal ağacı ve vanilya kokusu daha da güzeldi. Bir zamanlar onun giydiği her kıyafete imrenmesine neden olan teninin o nefis kokusunu unutmuştu.

Bundan neden korkmuştu ki?

Kendini durduramadan yüzünü pullara çevirdi ve onların erkeksi kokusunu içine çekti.

Maxis, kadının okşamasını tüm vücudunda hissederken lanet okudu. Tam bir dakika boyunca, kendisine fiziksel bir darbe gibi çarpan şehvetin yoğunluğundan yıldızları gördü.

Lanet olsun! Ona karşı olan duygularının ne kadar yoğun olduğunu unutmuştu. Onunla birlikte olmayı ne kadar arzuladığını. Vücudu başkaları tarafından hafifçe tahrik edilebilse de, eşinin yeniden onunla birlikte olduğu şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı.

Daha da kötüsü.

"Doğurganlık dönemine giriyorsun, değil mi?"

Ona karşı daha derine gömülerek cevap verdi. Yumruklarını onun pullarına geçirerek.

Max, Sera'nın dokunuşuyla vücudundaki tüm hormonlar harekete geçerken nefesini sertçe içine çekti. "Sera?" diye tekrar denedi. "Beni duyabiliyor musun?"

"Evet?" Bu nefes nefese ses tonu tüm vücudunu ürpertti ve kendi başına bir okşayış biçimiydi.

Kendi işkence şekli.

Dudağını ısırarak, bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyordu. Ama ona doğru bastıran kızın sıcaklığından kendini uzaklaştırmak kolay değildi. Neredeyse üstünden dışarı taşan dolgun göğüslerinin kıvrımından ve onları zevkle haykırana kadar tatmak istediği dudaklarının davetinden.

Tam pes etmek üzereydi ki etraflarındaki eterde garip bir kırılma hissetti.

Illarion değildi.

Tamamen tetikte, tüm duyularıyla araştırmak için başını kaldırdı. Bu kadim, gizemli kötülüğü çok uzun zamandır hissetmemişti.

Ve yalnız değildi.

"Maxis?"

Ani adrenalın dalgalanması yüzünden kalbi küt küt atarken, karanlıkta ikisini birden ortaya çıkardı ve Sera'yı korumak için onu arkasına aldı. Etraflarındaki, ona Irkalla'yı fazlasıyla hatırlatan bulanık alanı araştırdı.

Ve şimdi düşününce.

Neden burada olsunlar ki? Yanılıyor muydu?

Vücudundaki her bir sinir ucu uyarıyla doldu.

Bu iyi bir şey olamaz. Kessar'ın niyetinden dehşete düşen Max tekrar insan formuna geçti ve Seraphina'yla yüzleşti. Tanrım, onun ne kadar güzel olduğunu unutmuştu. Bir zamanlar onun için ne kadar önemli olduğunu.

Onun sağduyusuna ve en iyi inkârlarına rağmen hâlâ ne kadar çok şey biliyordu. Ama şimdi oyalanacak zaman yoktu. Onu buraya ne için getirdiyse onu yapmanın zamanı gelmişti.

Güzel, yuvarlak yanaklarını avuçlarının içine alarak ona gülümsedi. "Bana güveniyor musun?"

Kız onun bakışlarını temkinli bir şekilde incelerken ela gözlerindeki belirsizliği gördü. "Evet. Neden?"

Max konuşmadı. Konuşamazdı. Yapmak üzere olduğu şeyi kız asla affetmeyebilirdi. Yine de bu yapılması gereken bir şeydi. Gerekirse ondan nefret etsin.

En azından bu sefer nefreti haklı çıkacaktı.

Seraphina o altın gözlerdeki ışıktan bir şeylerin ters gittiğini anladı ama ne olduğunu bilmiyordu. Maxis konuşmak yerine kollarını onun etrafında sıktı ve onu sert, kaslı göğsüne doğru çekti. Eğilerek yüzünü kızın boynuna dayadı. Sıcak nefesi tenini yaktı ve tüm vücudunu ürpertti. Daha da kötüsü, onu içinde o kadar çok isteyen ateşli bir özlemle nefessiz kalmasına neden oldu ki, karşı koymak neredeyse imkânsızdı.

Tam ne yaptığını soracakken, şahdamarına batan keskin dişlerin acısını hissetti. Bağırdı ve savaşımaya başladı ama işe yaramadı. Adam onu tamamen bastırmıştı.

Tamamen onun merhametine kalmış.

Zayıf ve şaşkındı, bunu ona neden yaptığını anlamıyordu. Onu incitmeye ya da öldürmeye mi çalışıyordu? Ona yaptıklarından dolayı onu cezalandırmak için mi? Bunu intikam almak için mi yapıyordu? Onu ve çocuklarını öldürmek mi?

Başı dönüyordu, bir an karanlıkta onun kollarındaydı. Sonra tekrar yatak odasında, kapalı perdenin arkasında yerde yatıyordu. Tek başınaydı.

"Maxis?"

Ne oldu? O neden buradaydı?

O ne düşünüyordu?

Perdeler anında açılarak Illarion'u gösterdi, en az onun kadar şaşkın görünüyordu. Ne oldu?

"Bilmiyorum." Kendini hasta ve halsiz hissederek boynunu sildi ve orada en küçük bir kan izi buldu. "Benden mi içti?" Ejderhaların bunu yapabildiğini ya da yapabileceğini bile bilmiyordu.

Illarion'un yüz hatlarının rengi soldu. Ne oldu?

Ona kanlı elini gösterdi. "Beni ısırıldı... beni ısırıldı," diye vurguladı, boynuna doğru işaret ederek, "ve sonra

Burada uyandım. Neden?"

Blaise aceleyle Illarion'un arkasından geldi. "Neler oluyor?"

Illarion derin, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı. Max ejderhalarını kendi başına takip edebilmek için onun kanını almış, sonra da onu buraya onsuz geri göndermişti.

Blaise küfrederek dişlerini sıktı. "Bunu neden yapsın ki? Bir planımız vardı! Oldukça, neredeyse düzgün bir plan... Neredeyse işe yarayabilirdi. Belki, doğru ışıktaki ve iyi bir zamanlamayla. Neden değıştirsın ki?"

Çünkü başından beri planı buydu. Hiçbirimizi tehlikeye atmadan onlarla yüzleşmek. Aptal herif onlarla tek başına savaşmayı planlıyor. Çünkü o lanet bir aptal! Ona güvenilmemesi gerektiğini biliyordum. Biliyordum! Başını salladı. Ona neden güvendim ki?

Dehşete kapılan Seraphina kendini ayağına kaldırdı. "Bunu yapmasına izin veremeyiz! Bir ısırtık. Bir çizik ve o bir gallu olacak!"

Illarion onun endişesine acı acı güldü. En büyük korkumuz bu değil.

"Tanrılar aşkına, bu nasıl bizim en büyük korkumuz olmaz? Ölümünü saymazsak tabii."

Illarion ayıldı ve kuru, keskin bir bakışla ona baktı. Kardeşim hakkında gerçekten ama gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?

Max onu takip eden yasak karanlığı hissetti. Bu, Hadyn'in öldüğü gün savaştığı şeyle aynıydı. Kutsal görevlerine başladıkları saatten beri tüm kinikoi'lerinin peşinde olan kötülükle aynıydı. Kim ve ne olduklarından dolayı, tehlike varoluşlarının doğal bir parçasıydı. Bunu her zaman biliyorlardı ve her an patlayıp kendilerini ve çevrelerindeki herkesi öldürmeyi bekleyen bir tehdit olarak kabul ediyorlardı.

Bu yüzden içlerine kapanıktılar ve kimsenin kendilerine yaklaşmaması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Çünkü değer verdikleri herkes her an onlara karşı kullanılabilirdi.

Bunu göz önüne alırsak, Seraphina'yla bir aile kurmaya çalışmaması gerektiğini daha iyi anlaması gerekirdi. Ama yas tuttuğu o gece Seraphina o kadar karşı konulmaz olmuştu ki. Kederli kalbini rahatlatmak için fiziksel rahatlığa ihtiyacı vardı ve onun da arzularını dindirmek için bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Şimdi...

Ejderha formunda, daha önce hiç duymadığı yabancı seslerden sıyrılarak sağa doğru sert bir dönüş yaptı. Zihninde Sera'nın çocuklarıyla ilgili anılarını taşıyordu. Sera'nın ejderhalarına duyduğu sevgi, bağlılık ve hayranlık onu derinden ısıtıyordu. Gözlerini kapatsa, neredeyse Sera'nın da kendisini sevdiğini düşünebilirdi.

Ve en nefret ettiği şey, onun bu parçasına sahip olmayı ne kadar çok istediğiydi. Ama en azından onun bir parçasını seviyordu.

En iyi kısmı.

Çabuk öfkelenen ve neşeli bir kız olan Edena, annesinin gençliğinin baharında nasıl görüldüğünün aynısıydı. Uzun, alev alev yanan kızıl saçları ve gözlerini sürekli kapatan ve annesinin canlı altın rengini dünyadan sakladığı için onu azarlamasına neden olan perçemleri vardı.

Oğlu güçlü, uzun boylu, meydan okuyan ve annesinin sabrını ve akıl sağlığını zorlayacak kadar hızlı cevaplar veren biriydi. Hadyn'in saçları kumralın daha koyu bir tonuydu ve teni Max'inki gibi koyu zeytindi. Edena annesinin porselen tenine sahipken ve burnunda biraz çillenme varken, Hadyn'de hiç çillenme yoktu. Her ikisi de Max'in yüksek elmacık kemiklerine ve annelerinin keskin kedi gözlerine sahipti. Ama Max'ın kalbini en çok zayıflatan Edena'nın derin gamzeleriydi. Annesi gibi onun da en karanlık geceyi aydınlatabilecek ve en sert kararlılığı zayıflatabilecek bir gülümsemesi vardı.

Tanrılar o gülümsemeyi çevirdiği her erkeğe merhamet etsin.

Ve insan olarak doğdukları için çok minnettardı. İkisi de annelerinin kendi türüne duyduğu nefretten kurtulmuşlardı. Her iki çocuk da Sera'nın gözlerinde, ne zaman onun yanında ejderhalara özgü bir şey yapsa kendisine yöneltilen aşığılayıcı kınamayı hiç görmemişti.

Ama gerçek doğasını sakladığı o günler geride kalmıştı. Eğer ejderhayı eğmek istiyorlarsa.

Ejderha buradaydı ve savaşı hazırđı.

Gelin bakalım, sürtükler.

Kanatlarını aşığı doğru eğererek alçaldı ve çocuklarının eski bir tapınağın yıkık dökük kalıntılarının yakınında olduğundan emin olana kadar kokularını takip etti. Sonra kısmen insan formuna geçti, sadece kanatlarını bıraktı, böylece tüm bölgeyi araştıırken daha alçak ama aynı derecede ölümcül bir profil çizebildi. Etrafındaki toprağı hışırdatan rüzgârları dinlerken ensesindeki tüyler ürperdi.

Hâla musallat olan kötülüğün varlığını hissediyordu. Etrafındaki her şeyi okşuyordu. Ama bundan da öte, çok daha tuhaf bir şeyin kokusunu alıyordu...

Arcadian. Bu
da ne böyle?

Tanıdık kokuyla burnu seğıirdi. Illarion'a benziyordu ama yine de tamamen farklıydı. Onun çocuğu değil ama bir akrabası.

Kanatlarını özen Max, gölgeler boyunca sürünerek düşmanlarından herhangi bir işaret olup olmadığını dikkatle dinledi.

Burası bir ejderha iniydi. Ama herhangi bir in değil... Kaşlarını çatarak pencereden içerideki insanlara baktı. Hem kurt hem de drakoslardı. Normalde bir arada bulunmayan iki grup.

Daha da tuhafı, Ortaçağ İngilizcesinin eski bir lehçesini konuşuyorlardı. Mercian mı? Ya da Saksonca? Bunun için Cadegan, Illarion ya da Blaise'e gerçekten ihtiyacı vardı. Tam onlara göre bir iş olurdu.

Olduğu gibi.

Dillerini ancak hayal meyal hatırlayabiliyor ve kendisine hiçbir anlam ifade etmeyen birkaç başıboş kelime seçebiliyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Onlar için burada değildi ve tartışmaları da umurunda değildi. Gözlerini kapatarak, onu bu karanlık yere neyin getirdiğini bulmak için duyularını kullandı. Önce kızının varlığını hissetti.

Annesininkine çok benzeyen ateşli öfkesi onu gülümsetti. Ta ki onun öfkesinin kaynağını ve şu anda neden bu kadar yoğun olduğunu anlayana kadar.

Görüşü anında karardı. Kan dökmek isteyerek doğruca birkaç metre ötedeki en eski tapınağa yöneldi; burada oğlu ve kızı, oyunlar ya da etkinlikler için tasarlanmış gibi görünen büyük bir arenada tutuluyordu.

Sadece bu bile onu kızdırmaya yeterdi. Ama kanını kaynatan şey, orada yaptıkları şeydi. Yaşlı erkekler, kızıyla ilk kimin yatacağını görmek için yasadışı bir Prine oyununda oğluyla dövüşüyorlardı.

Korunmak için sadece bir kalkan ve kılıcı olan Hadyn, arenanın ortasında kanlar içinde ve tek bacağı büyük bir zincirle yerinde tutularak dövölmüş halde duruyordu. Yine de pes etmedi ya da

zayıflığını gösterdi. Aksine, bir gladyatör cesaretiyle onlarla savaştı.

Adamlardan biri oğluna saldırdığında, Max neredeyse onun önünü kesmek ve oğlunu kurtarmak için saldırmak gibi bir hata yapıyordu. Ama sayıca çok azdı.

Endişelenmesine gerek yoktu.

Hadyn piçi kalkaniyla yakaladı, yere düşürdü ve dönüp arkasından gelen diğerini yakalamadan önce onu bıçakladı. Seraphina oğullarını iyi eğitmişti. Bir şampiyon gibi dövüşüyordu.

Hadyn aralarından geçerken dikkatlerinin dağılmasını fırsat bilen Max hızla kızına doğru ilerledi.

Adam ellerine dokunduğu anda, kadın savaşıma ve saldırmaya çalıştı. "Şşt," diye kulağına nefes verdi. "İkinizi de kurtarmak için buradayım."

Omzunun üzerinden ona bakmak için başını çevirdiğinde, sanki kim olduğunu biliyormuş gibi gözlerini araladı.

Max onu çelik direğe bağlayan zincirleri parçaladı. "Ata binebilir misin?" diye fısıldadı.

Diğerlerini Max'in ne yaptığı ya da orada olduğu konusunda uyarmamaya dikkat ederek, ağzındaki tıkaçı cesurca çıkarırken sessizce başını salladı.

Sevgi, neşe, hüznün ve keder içini kaplarken bir an durup onun morarmış yanağını okşadı, cesaretine ve güzelliğine hayran kaldı. Bu onun eti ve kanıydı. Onun çocuğuydu. Sahip olmayı hiç düşünmediği bir şey. Özellikle de Seraphina'yı geride bıraktıktan sonra. Hayatını tamamen steril bir yalnızlık içinde yaşamaya mahkûm etmişti kendini.

Şimdi güzel kızı önünde duruyordu, büyümüş ama mükemmelleşmişti. Tam bir kadın değildi ama kesinlikle küçük bir kız da değildi.

Her şeyden çok, onu kendine doğru bastırmak ve hayatının geri kalanında ona sarılmak istiyordu. Onu güvende ve değerli tutmak için.

Keşke daha fazla zamanı olsaydı.

Ama hâlâ güvence altına alması gereken bir oğlu vardı. Onu yanağından hafifçe öperek döndü ve ejderhasının şeklini aldı.

"Atla çocuğum."

Diğerleri çığlık atıp onun aniden ortaya çıkmasıyla siper ve silah ararken, o adamın boynuna atladı ve kendini emniyete aldı.

Max oğlu için uçtu.

Hadyn de ona saldırmaya başladı, ta ki kız kardeşini sırtında görene kadar.

"Her şey yolunda, Hade! O bizim için burada."

Yine de Max'e bakarken tereddüt etti. Gözlerinde korku yoktu, sadece Max'in cüssesine ve vahşetine karşı sağlıklı bir takdir vardı. Max tek pençesiyle çocuğu yerinde tutan kazığı kaldırdı ve Hadyn'in kız kardeşine katılabilmesi için başını eğdi.

"Merak etme. Seni birkaç dakika içinde annene götüreceğim."

Ancak Max geri çekilemeden, Arkadyalılar çılgınca bir çılgınlıkla üzerine elektrikli oklardan oluşan bir yaylım ateşi açtılar.

Kahretsin, bu yeni bir şey.

Ve kötü olan ok yaralarının acısı değildi. İyi de hissettirmiyordu... özellikle. Onu ejderhadan insana dönüşmeye ve tekrar geri dönmeye zorlayan, vücuduna gönderdikleri elektrik sarsıntılarıydı. Hayal edilebilecek en kötü kas spazmları gibi hissettiren bir şeydi.

Çocukları yere yuvarlandı ve onun yanına, zarar görmeyecekleri bir yere düştüler. Max tökezleyerek onlardan uzaklaştı, üstünü değiştirirken istemeden de olsa onları ezebileceğinden korkuyordu. Kabul edin, kimse dokuz tonluk bir ejderhanın altında kalmak istemezdi. Ayıların onun ağırlığını desteklemek için Sığınak'ın kirişlerine yaptıkları takviyeler efsanelere konu olacak cinstendi.

Arkadyalılar, o zayıflamış ve savaşamayacak durumdayken saldırmak için ileri atıldılar.

Başını arkaya atan Max haykırdı ve yapabildiği her büyüü çağırdı.

Ve bununla birlikte çocuklarını, annelerinin onları bekleyeceği Sığınak'a gönderdi. Onların peşinden gitmeye çalıştı ama bunun için yeterli gücü kalmamıştı. Lanet olsun! Elektrik onun türü için acımasız olan tek şeydi. Sadece fiziksel bedenlerine zarar vermekle kalmıyor, büyüleri için de pek iyi bir arkadaş sayılmazdı.

Şu anda.

Üç saniyelik kontrol için adam öldürür.

Nefes nefese ve halsiz, bir sığınak bulmaya çalıştı. Ya da o mutant piçlerden birinin üzerine yuvarlanmaya.

İşe yaramazdı. Kemirgen hamamböcekleri gibi kaçışmak için çok hızlıydılar.

Etrafını sarmadan önce ancak on adım atabilmişti. En az yirmi Arkadyalı ejderha ve kurt oradaydı. Erkek ve dişi savaşçılar silahlanmış ve onu öldürmeye hazırdı. Ya da daha kötüsü, onu bağlamaya.

Yine de onlarla sonuna kadar savaşacaktı. Ejderha formundayken püskürtebildiği kadar ateş püskürttü, ancak insana dönüştüğünde hızla söndü.

Uzun siyah saçlı Drakolardan biri ona yaklaştığında kendini savaşa hazırladı. Adam Max'e nefretle baktı. Sen de öyle, kaltak.

Yine de karşılıklı küçümseme ve alaylarını birbirlerine aktarırlarken, Arkadyalı'da tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. Max onu tanımaya çalışarak başını eğdi.

"Beni tanıdın mı ejderha?"

"Hayır," diye yalan söyledi, onu herhangi bir şekilde tatmin etmek istemiyordu.

Öfkeli bir çığlık atarak Max'e elinin tersiyle vurdu. "Öldürdüğün benim büyükbabamdı!" Geri adım atarak, etraflarında toplanan diğerlerine çenesini salladı. "Kuzenlerimi çağırın. Damos'a Ejderboğan piçinin yerini nihayet bulduğumu söyleyin. Bu gece Kattalakis soyunun intikamını alacağız! Yarın da başladığı işi bitirmek için çocuklarının peşine düşeceğiz. Sığınak olsun ya da olmasın. Hepsini yerle bir edeceğiz!"

Seraphina, Maxis'i orada bulmayı umarak parlak ışıkla döndü. Çocuklarını görmenin ani şokuyla...

İçinden rahatlama ve sevgi aktı. Gözleri yaşlarla doldu. Minnettarlık içinde çığlık atarak onlara koştu ve Hadyn'in onu incittiğine dair sözlü bir itirazda bulunmasına rağmen başarabildiği en sıkı sarılmayla onları kucakladı. O kadar kötü titriyordu ki bacaklarının büküleceğinden korkuyordu.

Hadyn onu göğsüne bastırmasaydı, ayaklarının dibine yığılacığından emindi. Adamın pejmürde hali, banyoya ve yeni kıyafetlere ihtiyaç duymaları bile onların hayatında gördüğü en güzel şeyler olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

"Her şey yolunda anne," diye nefes aldı çenesini başının üstüne yaslarken. Babası gibi, onun üzerinde yükseliyordu. "Biz iyiyiz. Her şey yolunda."

O kadar uzağa gidemezdi. Zavallı bebeği kan ve çürükler içindeydi. Ev yapımı kıyafetleri yırtık ve kirliydi. Ve bu, ona dokunmaya cüret edenlerin boğazlarını ve kalplerini istemesine neden oldu. Çocuklarına el sürmeye nasıl cüret ederler!

Nefes nefese kalınca Edena'yı incelemek için geri çekildi. Kardeşininki gibi onun da tuniği ve pantolonu yırtılmış, pislik ve kanla kaplanmıştı. Seraphina daha da kötü bir düşünce aklından geçerken yüzünün renginin solduğunu hissetti.

Edena, ejderhaların çiftleşmesi için en uygun yaşıydı.

Onları öldüreceğim. Her birini çıplak ellerimle öldüreceğim ve kafalarını duvarıma asacağım... Sığınak, Sığınak yok.

Merhamet lanet olsun.

Edena sanki annesinin düşüncelerini okuyabiliyormuş ve Seraphina'nın artan öfkesinin kaynağını biliyormuş gibi, "Hadyn onları benden sakladı," diye çabucak ona güvence verdi.

"Zar zor." Sendeleyerek geri çekildi ve yere bağdaş kurup oturdu. Sert.

Bir elini kısa kumral saçlarında gezdirerek yorgun bir nefes verdi, sonra parmak eklemlerini morarmış yanağına sürtünce yüzünü buruşturdu. Max'in onunla birlikte yaşarken kullandığı ve onun tuhaf "Amazon" yöntemleriyle kafasını karıştırdığı kaş çatma şeklinin aynısı olan sevimli bir kaş çatmayla ona baktı. "Neredeyiz biz?"

Seraphina adamın bacaklarının üzerinden geçip Maxis'in de onlara katılmasını bekleyerek etrafına bakınırken adamın hırıltılı sorusuna cevap vermedi. Şimdiye kadar burada olmalıydı.

Onlardan ne kadar geride olabilirdi? Neden bu kadar uzun sürdü?

Bir şeyin bebeklerini tekrar ondan koparmasından korkarak elini Edena'nın elinin üzerinde tuttu. "Baban nerede?"

"O olduğunu biliyordum!" Edena yüzünü buruşturan ve bir daha omzuna vurmaması için onu hafifçe iten kardeşine tokat attı. "Sana söylemiştim!"

"Hayır, yapmadın."

Onun öfkesini görmezden gelen Edena, Seraphina'nın bakışlarını gözlerindeki hüznle karşıladı. "Ona saldırdılar ve o da onlarla savaşırken bizi buraya gönderdi. Takip edebildiğini sanmıyorum."

Blaise küfretti.

Çocukları odada kendileriyle birlikte başkalarının da olduğunu ancak o zaman fark etti. Hadyn ayağa kalkıp amcalarıyla aralarına girince Edena geri çekildi.

Seraphina, Max'in yapacağı şeye çok benzeyen bu tatlı koruyucu jest karşısında gülümsedi. Dürüst olmak gerekirse, zavallı çocuğun yaralı haliyle şu anda yapabileceği pek bir şey yoktu, düşüp ona saldırmaya çalışanlara çelme takmak dışında. Ama denediği için Tanrı onu sevsin.

Edena'yı bırakarak Hadyn'i nazikçe belinden tuttu ve devasa genç bedenini kenara çekti.

Onun sırtını okşayarak, bu tatlı düşünceliliğine ne kadar minnettar olduğunu göstermek için gururla gülümsedi.

"Edena, Hadyn... amcalarınızla tanışın. Blaise ve Illarion." "Merhaba." Blaise duvara doğru işaret etti.

Bu durum karşısında şaşırان Hadyn, ona ve Edena'ya kaşlarını çatı.

Illarion hepsini görmezden geldi. Nezaketin canı cehennemde. Max'e ulaşmamız gerek. Nerede o?

Hadyn'in kaşları eriyerek bir şok maskesine dönüştü. "Bir amcanın görememesini ve diğerinin konuşamamasını tuhaf bulan başka biri var mı? Bunun bir nedeni var mı?"

Blaise ona öyle bir sarsıldı ki, inlemeye başladı. "Dikkatli ol, velet. Bu halimle kışına şaplak atmak için görüşüme ihtiyacım yok. Sesine gelince, Illarion çocukken ateş püskürtmesini engellemeye çalışan aptal insanlar tarafından ses telleri kesilmişti. Seni ellerine geçirmedikleri için mutlu ol."

Hemen başını öne eğdi. "Özür dilerim. İkinizi de kırmak istememiştim. Ağzımı kullanmadan önce her zaman beynimi kontrol etmeyen duyarsız bir aptalım, özellikle de acı çektiğimde. Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, son yirmi dört saat içinde üç iblis akşam yemeğinde beni yemeye çalıştı, bir düzine Arkadyalı canıma okudu ve kız kardeşim kulak zarımı kanatmak için çığlık attı. Yol boyunca biraz testosteron kaybettiğime eminim. Kesinlikle bir ton gurur ve haysiyet kaybettim."

"Hadyn! Ağzından çıkana dikkat et!" "Özür dilerim, anne."

Seraphina başını sallayarak gidip Maxis'in savaş kılıcını kapının yanındaki duvara sabitleyen askıdan aldı. Gitmeye hazırlanırken Illarion onu yakaladı. Ne yapıyorsun sen?

"Sen ve Blaise çocuklara göz kulak olun. Ben Maxis'in peşinden gidiyorum." "Bu son derece kötü bir fikir olurdu."

Seraphina omzunun üzerinden bakınca Fang'in açık kapı aralığında durduğunu gördü. "Affedersiniz?"

Arkasındaki uzun boylu, siyah saçlı Arkadyalı Nöbetçiyi ona göstermek için kenara çekildi. Ama bu kardeşi Vane değildi. Başka bir Drakos'tu.

Daha önce hiç karşılaşmadığı biriydi. Ortaçağ zincir zırhı ve sarı paltosunu giymiş, saçlarını at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış olan bu adamda hem muhteşem bir zarafet hem de vahşi, kibirli bir savaşçı havası vardı. Çoğu Sentinel yüzündeki işaretleri büyüleriyile gizlemeyi tercih ederken, onunki fazlasıyla belirgindi.

Fang aralarında eliyle işaret etti. "Seraphina Drago, Arcadia Prensi Sebastian Kattalakis ile tanış."

Bunun kraliyet prenslerinden biri olduğunu anladığında çenesi düştü. Irklarını kuran Arkadyalı kral Lycaon'un soyundan geliyordu.

Ama Fang onu selamlayamadan Illarion küçümseyerek homurdandı. Ne olmuş yani, Fang? Sen de bir Kattalakis'sin.

Sebastian onun kaba bir şekilde kovulması karşısında kibirli bir kaşını kaldırdı. "Evet ama büyükbabam kralın oğluydu. Kraliçesi Mysene'den doğan orijinal Apollite varisi."

Peki la-di-da, Bay Süslü Pantolon. Sen özel değil misin? Bu unvanla birlikte bir kahraman kurabiyesi ister misin?

Blaise öksürüyormuş gibi yaptı. "Affedersiniz. Garip bir Kerrigan flashback'i yaşıyorum. Ölümcül şeyler uçuşmaya başlamadan önce gitmeli miyim?"

Hayır, ben gidiyorum. Kardeşimin bana ihtiyacı var ve buradaki hava aniden bayatladı.

"Bekle!" Sebastian, Illarion'un yakışıklı yüzünde ekşi bir ifade bırakan bir ses tonuyla emretti. Sebastian'ın ciddi bir acı çekmek üzere olduğu anlaşılıyordu.

Ya da yanık koğuşunda.

"Buraya Fang'i olanlar hakkında uyarmak için geldim. Birkaç dakika önce kuzenimden, ele geçirdiği Ejderboğan'ın üzüntüsüne katılmam için bir çağrı aldım."

Seraphina onun sözleri karşısında nefesini tuttu.

Neden buraya geldin?

Sebastian, Illarion'un kavgacı sorusu karşısında omuz silkti. "Bunu durdurması için Savitar'a haber vermek isteyebileceğini düşündüm. Bir limani olarak Fang'in onunla iletişim kurma yeteneği var. Benim yok. Ve kendim de acı çekmiş biri olarak, Savitar'a karşı

Başka. Asla. Tüm bu uygulamayı tatsız ve her iki türümüze de yakışmayan buluyorum."

Seraphina daha fazla katılamazdı.

Illarion sırayla her birine ters ters baktı. Siz ne yaptınız? Reklam mı çıkardınız? Binlerce yıl boyunca Max gizli ve güvende kaldı. O düşmanca bakışlarını ona dikti. Hayatına beş dakikalığına geri dönüyorsun ve her şey yeniden dağılmaya başlıyor. Artık herkes onun kim olduğunu biliyor ve hepsi ona saldırıyor. Neden her yaklaştığında onun hayatını mahvetmek zorundasın?

"Bu hiç adil değil!"

Hayır, öyle değil! Seni korumaya çalışmak dışında sana hiçbir şey yapmadı. Keşke ona bir iyilik yapsan ve onu öldürmeden önce hayatından çıksan.

Blaise'in nefesi kesildi. "Illarion..."

Yapma, kardeşim. Ben gerçeği söylüyorum. Hepimiz bunu düşünüyoruz. Az önce söyledim. Kardeşimin onun için kanının akmasını izlemekten bıktım.

Seraphina ona doğru bir adım attı, bu sözleri ona yedirmek niyetindeydi ama bunu yapamadan perdelerin diğer tarafından yüksek bir gümbürtü duyuldu.

Hepsi dondu kaldı.

Hep birlikte, beklenmedik hışırtıya doğru döndüler. Perdelerin aralarından yuvarlak bir cisim fırlatacak kadar aralanmasıyla bıkkın bir iç çekiş noktalandı. Cisim odanın bir ucundan diğer ucuna fırladı ve birkaç metre yuvarlanmadan önce ıslak, yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

Edena çığlık atarak kardeşine doğru dans ederken, cisim yanına geldi ve bedensiz bir insan kafası olduğu ortaya çıktı.

Bir an sonra, kocaman, dikenli bir ejderha perdelerin arasından başını çıkarıp orantısız bir sırtış sundu. "Kusura bakma canım. Burada birinin olduğunu fark etmemiştim."

Seraphina, Maxis'in sanki olağandışı bir şey olmamış gibi orada yattığını görünce ağzı açık kaldı.

Sebastian'a bir ejderha kaşını kaldırdı. "Umarım bu senin arkadaşlarından biri değildir. Ve eğer öyleyse, lanet olsun. Pisliğin tekiydi. Yanında ekstra büyük diş ipi olan var mı? Dişimde Arcadian ejderha avcısının bir parçası var. Tadı iğrenç bir şey. Ve Illarion, yanıyorsun. Tadı tavuk gibi değil. Daha çok üç günlük çürümüş kış gibi."

Blaise ve Fang kahkahalara boğuldu. Sebastian gücenmiş görünüyordu. Hadyn ve Edena bön bön baktı.

Hadyn kız kardeşine, "Eğer bunu söyleseydim, sonsuza kadar kısıtlanırdım," diye mırıldandı.

"Evet, yaparsın. Ve bunu sakın unutma." Seraphina başını sallayarak aralarındaki mesafeyi kapattı, böylece Max'i kontrol edip iyi olduğundan emin olabilecekti.

Onun aniden ortaya çıkışını halüsinasyon olarak görmediğini.

Max ejderha kanadının yavaş bir yürüyüşle kendisine doğru yürümesini izlerken kıpırdamadı. Halkından birini öldürdüğü için onu takip edeceğinden emin olduğu kınamayı bekledi.

Ama dürüst olmak gerekirse? Çok yorgundu ve umursamayacak kadar çok acı çekiyordu. Bırak ondan nefret etsin. O piç bunu hak etmişti. Onu şişlemeye çalışmışlardı.

Bir dahaki sefere daha fazla adam getirmeliler. Daha büyük mızraklar.

Ve kendilerini biraz soya sosuyla marine edin.

Ne tür boktan bir diyet yapıyorlardı? Çürümüş kedi eti mi? Lahana şarabı mı?

Yine de onu kınamak yerine, yüzünün yanında dizlerinin üzerine çöktü ve burnuna yaslandı. Ve ağlayarak ona sarılmak için kendini attığında, ne düşüneceğinden ya da ne yapacağından gerçekten emin değildi. O kadar beklenmedikti ki, birkaç kalp atışı boyunca rüya gördüğünden oldukça emin oldu.

Ya da ölü.

"Sera?" dedi sıkılmış dişlerinin arasından. Kadının onu tutuş şekline dolayı, ona zarar vermeden ağzını açamıyordu.

Yine de hareket etmedi. Sıcak gözyaşları onun pullarına düşerken demir bir kavramayla ona sarıldı. Endişeli ve çok

İçinde bulunduğu acıya bakılırsa olması gerekenden daha azgındı, kendini insan bedenine dönmeye zorladı, böylece onu tutabilecek ve ona zarar verme riskini almayacaktı. Çocuklarını ya da kardeşlerini yaralamamak için kendisine bir battaniye ve kot pantolon uydurmaya özen gösterdi.

Saçlarını nemli yanaklarından geriye doğru taradı. "Neyin var Seramia?" diye sordu, uzun zaman önce onun için uydurduğu sevgi sözcüğünü kullanarak.

O kadar üzgündü ki konuşamadı. Bunun yerine dizlerinin üzerinde doğruldu ve vücudunu onunkinin etrafına sardı ve yanağını kalbine bastırarak ona sıkıca sarıldı. Bir kolunu onun boynuna dolamış, diğerini de kolunun altına sokmuştu ve ellerini onun arkasından öyle sıkı tutmuştu ki, bırakacağından emin değildi.

Tamamen şaşırmış bir halde Illarion'un omzunun üzerinden bakışlarıyla karşılaştı. Yardım mı?

Illarion ilk kez ona mantıksız bir nefretten başka bir şeye baktı. Max bilmeseydi, ağabeyinin sonunda ejderhakanını onayladığını düşünebilirdi.

Sadece ona sarıl, Max. Gerçekten burada ve bütün olduğunu bilmeye ihtiyacı var. Kadınlar bazen böyle olur.

Kendisini seven bir dişi insanla çiftleşmiş olan Illarion bunu ondan daha iyi bilirdi. Ama Max bu konuda o kadar da emin değildi. O kadar çok ağrısı vardı ki, zar zor derin bir nefes alabiliyordu. Ve bir insan bedeninde olmak her türlü özel cehennemdi.

Bahsetmiyorum bile.

"Fang, Arcadialıların beni buraya kadar takip edip onlara teslim etmeni talep etmeleri uzun sürmez." Ejderboğan olarak, Sığınak kanunları onun için geçerli değildi. Yasal olarak barınmasına izin veremeyecekleri tek yaratık oydu. Bunun sıcaklığını isteyip istememek tamamen sahiplerine bağlıydı.

Kişisel deneyimlerine göre kimse bu tür bir sefaleti istemiyordu ve onu korumak için başka bir patria'ya karşı gelmek istemedikleri için onları kesinlikle suçlamıyordu. Özellikle de aileden olmadığı için.

İki yüzyılı aşkın süredir burada yaşayan Peltierlerden kendisi için savaşa girmelerini isteyemezdi. Katagaria ve Arcadian arasındaki bu çılgınlık yüzünden zaten yeterince kayıp vermişlerdi.

"Eğer ailemi benim için korursanız - onlar bu olayda masumlar - diğerlerini kapınızdan uzaklaştıracığımdan emin olabilirsiniz. Nefes almak ve birkaç şey toplamak için bir dakikaya ihtiyacım var. Söz veriyorum Sanctuary'yi bu karışıklığın içine çekmeyeceğim."

Fang homurdanarak ellerini arka ceplerine soktu. "Evlat, sakın bana bu saçmalıkla hakaret etmeye kalkma. Tüylü kurt kışımı öpebilirler, ki eğer seni almalarına izin verirsem Aimee'nin canlı canlı derini yüzeceği şey de tam olarak budur. Ben ailemden vazgeçmem." Durakladı. "Fury'yi alabilirler. Ona o kadar bağlı değilim. Ama onu sadece ağzını açana kadar tutarlar, sonra da bir mancınıkla kışını bana geri fırlatırlar. O şekilde kötü bir bumerang gibi."

Max onun asık suratlı ses tonuna güldü, bunun bir palavra olduğunu biliyordu. Fang kardeşi için adam öldürebilirdi. "Bu tür bir sıcaklığı gerçekten istemezsin. Güven bana."

Fang odadaki diğer ejderhalara göz gezdirdi. "Peltier'ler buraya taşındıklarında yanlarına aldıkları ilk sakinlerden biriydin. Eli ve sürüsü cadılarını kullanarak ilk barı ateşe verdiğinde Aimee, Dev ve Cherif'i canlı canlı yanmaktan kurtaran sendin. Ve yangının Peltier Evi'ne sıçramamasının ve orada uyuyan diğerlerini, gün ışığında içeride mahsur kalacak olan bir Kara-Avcı da dahil olmak üzere, tuzağa düşürmemesinin tek nedeni sensin. Hikayeleri ben de biliyorum. Kardeşim, burada senin için savaşmayacak bir şekil değiştiren yoktur. İşaretlenmene ne sebep oldu bilmiyorum ve umurumda da değil... Bildiğim tek şey sensin. Ve eğer onu öldürdüysen, bunu hak etmişti. Yani kalmakta özgürsün. Eğer saldıracak kadar aptallarsa, Depo Bölgesi'nde ejderha eti yemeye bayılacak bir bar dolusu aç Charonte tanıyorum." Yerdeki kafaya doğru bir bakış attı. "Ve senin aksine, tadının tavuk gibi olup olmaması umurlarında değil." Sonra da

çenesini kaşıdı. "Bunu anlıyorsun, değil mi? Çünkü bunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum."

Sebastian alnını ovuşturarak yavaş bir nefes verdi. "Umarım ne yaptığını biliyorsundur kurt."

Fang kaşlarını kaldırdı. "Benimle tanıştınız mı? Elbette ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Fang'in asık suratlı yorumunu duymazdan gelen Max, Sebastian'la yüzleşmek için ayağa kalktı. "Regis'ine git ve ona ejderhalarımı alıp ellerinde tutanların peşine düştüğümü söyle. Ejderboğan'ı mı istiyorlar? Ben boğazlarını istiyorum. Adil bir dövüş. Çemberin içinde."

"Hayır!" Seraphina'nın nefesi kesildi.

"Hayır mı?" Max kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Onları öldürmek istiyorum."

Ona gülümsedi. Bu onun ejderhavanı. Sonuna kadar vahşi. "Çok geç. Önce ben meydan okudum."

"Onları ben doğurdum. Onların intikamını alma onuru bana ait olmalı."

"İşlerin kötü gitmesi durumunda, bağlı oldukları ebeveyni kaybetmektense tanımadıkları ebeveyni kaybetmelerini tercih ederim."

"Ben de kaybetmemeyi tercih ederim," dedi Edena.

"Alınmak yok." Hadyn başıyla onayladı.

"Ben de çocuklarla aynı fikirdeyim." Blaise gülümsedi.

Sebastian bu yorumu duymazdan gelerek Fang'in bakışlarına karşılık verdi. "Eğer meydan okumamı istiyorsan, bunu yapacağım. Ama arkanı kolla. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Fang iç çekti. "Yapacağız. Channon'a en iyi dileklerimi iletin." Sebastian gözden kaybolmadan önce başını onlara doğru eğdi. "Channon?" Seraphina sordu.

"Eşi." Fang, Max'in vücudundaki kanı işaret etti. "Carson'ı getirmemi ister misiniz?"

Max başını salladı. "Sadece dinlenmem gerek. İyi olacağım." Hadyn'e baktı. "Peki ya sen evlat?"

Hadyn annesine baktı ve dudağını ısırdı. "İyi misin, Matera?"

"Nasıl yani?"

"Babamız hakkında mı?"

Kaşlarını çattı, hâlâ onun neden bahsettiğinden emin değildi.

Edena öne çıkarak onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Söyle ona, Hadyn. Vakit geldi."

Edena ona geniş bir alan açmak için geri çekilirken, başını sallayarak dört ayak üzerine öne doğru eğildi. Bir saniye sonra Hadyn, Maxis'inkinden neredeyse ayırt edilemeyecek bir ejderha formuna büründü.

Derin, rahatlamış bir iniltiyle sırt üstü döndü ve dilini ağzından dışarı sarkıttı. "Tanrılara şükürler olsun. Buna ihtiyacım vardı." Nefes nefese kaldı ve mutsuzluğunu inledi. "Ah, gah, insan kalmak çok zordu!" Kuyruğu mutlu bir köpek yavrusunun gibi sallanıyordu.

Seraphina onun ya da yorumlarının ne anlama geldiğinden emin değildi. "Hadyn?"

Edena onun ıstırabına gülerek karnını ovmak için hareket etti. "O iyi olacak, anne. O sadece kocaman bir bebek."

"Bebeğim, kığım. Bu bok acıttı!" "Hadyn!"

"Üzgünüm, Matera. Çok acımasızdı!" Bir pençesini burnunun üzerine attı.

Şaşkına dönen Seraphina buna bir anlam vermeye çalıştı. "Bana Katagaria olduğunu mu söylüyorsun?"

Odada her şey hareketsiz kaldı. Sanki her biri nefesini tutmuş onun cevabını ve kızın tepkisini bekliyordu.

"Evet," diye ciyakladı.

Seraphina oğlunun sesindeki tereddüt karşısında irkildi. "Ah, Hadyn." Gözyaşlarına boğulmak üzereyken ona doğru gitti ve daha önce Maxis'e yaptığı gibi burnunu okşadı. "Kıymetlim! Seni bunun için sevmeyeceğimi bir an bile nasıl düşünebilirsin?"

"Ah, bilemiyorum. Öldürdüğün ejderhaların derilerinden yapılmış botlar giyen bir ejderha avcısı olduğun gerçeği mi?"

"Baba gibi, oğul gibi." Oğlunun pullu yanağını okşarken elini Maxis'e doğru uzattı. "Umurumda değil

Ne Őekle girdiğini, oğlum. Sen hala iĉimde taşıdığım bebedsin. Emzirdiđim ve koruduğum meleğim. Elinde olmayan bir Őey iĉin senden nefret edebileceğimi nasıl bir an bile dűőünebilirsin?"

Edena onun karnını tokatladı. "Sana söylemiőtım." Hadyn kuyruğuyla ona vurdu.

"Anne!"

"Hadyn, kız kardeőtine kuyruğuyla vurmayı kes."

"O baőtlattı."

Seraphina Maxis'e dűndű. "Bir Őey yapar mısın?" "Ne gibi?"

"Onlarla konuőtmak mı? Kardeőtlerin kavga ettiğinde sen ne yaptın?"

Omuz silkti. "Bırakın yapsınlar. Kanama kűtűleőtđinde genellikle dururlardı."

Hadyn gűldű. Edena dehőtletle baktı.

Max gűlerek Sera'nın yanından geĉti ve nihayet çocuklarına bakabildi. Kendisinin olan yabancılarla birlikte olmak ĉok garip bir duyguydu. Yine de bir parĉası bunu biliyordu. Bunu hissedebiliyordu.

"Sana sarılabilir miyim?" diye sordu Edena.

Kendini ona dođru atmadan űnce gűzlerinde yaőtlar parlıyordu. Hadyn insan olmaya geri dűndű, bűylece kendini Max'in sırtına fırlatıp onu aralarına sıkıőtırabildi.

Seraphina onları izlerken nefes alamıyordu. O anda, yaptıđı Őey iĉin kendisinden gerĉekten nefret etti. ĉocuklarını, onlara asla yabancı olmaması gereken babalarıyla birlikte izlerken gűzyaőtları gűrűőűnű bulanıklaőtırdı.

Maxis onun űzűntűőűnű hissetmiőt gibi elini ona uzattı ve onu kucaklarına ĉekti. Kız onun elini tuttu ve kozalarıyla onu yutmalarına izin verdi.

Ta ki Hadyn kaburgalarının ađrıdıđını söyleyip itiraz edene kadar. Geri adım atarak ejderha olmaya geri dűndű.

Maxis űnce Edena'ya, sonra da Hadyn'e gűlűmsedi ve Blaise'e dűndű. "Bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tabii ki."

"Gallu durmayacak ve benim için gelen iki sürü de durmayacak. Bu yüzyıllardır süren bir kan davası. Çocuklarıma onların ulaşamayacağı bir yerde ihtiyacım var."

"Onları Avalon'a götürmemi mi istiyorsun?"

"Lütfen. Ulaşamayacaklarını bildiğim tek yer orası."
Hadyn ve Edena hemen itiraz ettiler.

Seraphina da tartışmak istiyordu ama Maxis'in haklı olduğunu biliyordu. Onları güvende tutmanın tek yolu buydu. Onun eylemleri yüzünden tanrılar tarafından zaten cezalandırılmışlardı. Onları tekrar ateş hattında görmek istemiyordu. "O haklı. Sadece birkaç günlüğüne. Söz veriyorum. Amcanla git ve seni yakında alacağız."

Blaise gitmeye hazırlanırken, Max onu durdurdu. "Merlin'e endişelenmemesini söyle. Yeminimi ya da görevlerimi unutmadım. Düşersen, vasilik önce Falcyn'e sonra da sana geçecek."

Kaşlarını kaldırdı. "Hadyn'e değil mi?"

Max başını salladı. "Bunu ona asla yapmam. Bunun laneti çok güçlü."

"Yani bize veriyorsun. Sağ ol kardeşim."

Max güldü. "Bana yaşattığınız onca cehennem yılı için ikinizi de geri alıyorum."

Blaise ayıldı. "Ben ona söylerim. Sen dikkatli ol."

"Ve sen." Edena'nın yanağına bir öpücük kondurdu ve Hadyn'e bir kez daha sarıldı.

Seraphina'nın vedalaşması daha uzun sürdü. Nala'nın onları götürmesi dışında, daha önce hiç ayrılmamışlardı. "Çok yakında sizin için geleceğim. İkinizi de seviyorum."

"Seni seviyorum." Edena onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Hadyn ona sarıldı ve öptü. "Seni seviyorum, Matera." "Ben de seni seviyorum. Kardeşini koru."

"Yapacağım." Ve sonra gittiler.

Maxis ve Illarion'la yalnız kalan Seraphina kendini garip bir şekilde boşlukta hissediyordu. O kadar uzun süredir annelik yapıyordu ki, tek başına olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Ona göz kulak olmak zorunda olmamak

Çocuklarının ona ayak uydurduğundan ve geride kalmadığından emin olmak için omuzlarını silkti.

Şimdi...

"Savaşa hazırlanmalıyız."

Maxis başını salladı.

Illarion bedensiz kafaya gitti. Bununla ben ilgilenirim. Onu bir tişörte sardı. Gözleri üzgün, Maxis ile bakışlarını kilitledi. Seni bu işe bulaştırdığım için çok üzgünüm. Sonra Seraphina'ya baktı. Ben de burada olduğun süre boyunca sana karşı çok kaba davrandığım için özür dilerim. Kardeşimin hayatını sikip atan ve mahveden aslında sen değilsin leydim. Ben mahvettim. Ve ikinize de yemin ederim ki kendime duyduğum nefreti artık sizden çıkarmayacağım. Lütfen beni affedin.

Max, Illarion gitmeye hazırlanırken onun kolunu tuttu. "Benim için özür dilemeni gerektirecek bir şey yok." Alaycı bir sırıtış attı. "Bununla birlikte, ejderhawanıma karşı biraz daha nazik olabilirdin."

Illarion'un bakışlarındaki azap dolu ıstırap yakıcıydı. Benden nasıl nefret etmezsin? En azından sana yaptıklarım için beni suçlamıyor ya da lanetlemiyorsun?

Max elini Illarion'un uzun saçlarına gömdü ve kalbindeki samimiyeti görebilmek için onunla bakışlarını kilitledi. "Sensiz hayatım daha mı iyi olurdu? Gerçekten mi? Diyelim ki bunların hiçbiri olmamıştı. Tam kanlı bir drakomas olarak kaldım. Şimdi nerede olurdum? Senin gibi bir mağarada tek başıma, Avalon'da mı? Haklısın, Illy. Beni o korkunç kaderden kurtardığın için çok rütbeli bir piçsin. Bana bunu yaptığın için seni hemen dışarı çıkarıp eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim."

Illarion homurdandı. Senden nefret ediyorum.

Gülümseyerek, onu serbest bırakmadan önce kardeşinin saçlarını sıkıca kavradı. "Ben de senden nefret ediyorum."

Sonra Illarion küçük bir yusufçuk olduğundan beri yapmadığı bir şeyi yaptı. Max'i sıkıca kucakladı ve onu orada tuttu.

Sonunda geri adım attığında, sanki bu hareket onu kabul edemeyeceği kadar utandırmış gibi gözlerinin içine bakmayı reddetti. Ben diğerlerini kontrol edeceğim. Eminim ikiniz de biraz soluklanmak ve onun kabilesi ve sizi ele geçirmeye çalışan iblisler hakkında ne yapacağınıza karar vermek için kendinize biraz zaman ayırabilirsiniz.

"Teşekkürler."

Illarion başını ona doğru eğdi, sonra da gitti.

Birden Seraphina'yla yalnız kalan Max, ne diyeceğini bilemez bir halde arkasını döndü. Seraphina görünmeyen bir kasırga gibi hayatına geri dönmüş ve ardından her türlü yıkımı ve ifşayı getirmişti. Neredeyse Illarion'un yüzyıllar süren yokluğundan sonra beklenmedik dönüşü kadar hızlı ve şaşırtıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, ikisi birden onu sersemletmiş, ayakları yerden kesilmiş ve başı dönmüş hissettirmişti.

Illarion'un dönüşü onun yaşam düzenini yeniden şekillendirmesini gerektirmiş olsa da -çatı katını başka bir ejderhayla paylaşmayı öğrenmek zorunda kalmıştı- bu...

Bu her şeyi değiştirdi. Bir baba olduğu gerçeği, kim ve ne olduğunun yanı sıra sadakatinin ve sorumluluklarının nerede yattığını tamamen yeniden tanımladı.

Artık bir ailesi vardı.

İlk önceliği artık Peltier üyelerini ve Sa'l Sangué Realle'yi korumak değildi. Kendi soyunu korumak ve onların yaşamasını sağlamaktı.

Max daha önce hiç Ejderboğan olarak işaretlendiğine pişman olmamıştı. Duruşma sırasında kendini savunmaya bile çalışmamıştı.

Şimdi...

Ailesinin avlanmaması için ona ihtiyacı vardı. Hayatında ilk kez, o uzun zaman önceki günden ve hayatını bir kenara atma kararından pişmanlık duydu. O zamanlar basit bir çözüm gibi görünen şeyin şimdi ölümcül, öngörülemeyen sonuçları vardı.

Bunu nasıl geri alabilirim?

Hiçbir fikri yoktu.

Seraphina Max'e yavaşça yaklaştı, onun aniden ortaya çıkan kasvetli ruh halinden emin değildi. Onu rahatlatmak için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Onda tam olarak anlayamadığı tuhaf bir hava vardı. Ama bir şey çok açıktı.

"Kanaman var." Koluna girerek onu yatağına doğru götürdü... şey, yere serilmiş samana yatak demekte tereddüt etti. Başka bir şey onu aşağılayabilirdi. "Enfeksiyon kapmadan önce yaralarını temizlemelisin."

"İyileşecekler."

Tartışmak istedi ama adam ondan daha iyi bilirdi. Yine de... "Onlarla ilgilenmeme izin verirsiniz kendimi daha iyi hissederim."

Sonunda bakışları yumuşadı. Bacaklarındaki sertliğin bir kısmı gitti.

Elini adamın gömleğindeki kan lekesine götürdü ve kaşlarını çatı. "İnsan formunu nasıl koruyabiliyorsun ve bu şekilde yaralanabiliyorsun?"

Omuz silkti. "Ben farklı bir canavarım. Illarion ve benim dışımda, Varlık Avcıları'nı oluşturmak için yakaladıkları diğerlerinin hepsi draconi'ydi." Boyları daha küçüktü, daha büyük drakomai kuzenlerine göre daha hayvansı bir doğaları vardı. Ayrıca aynı büyü ve psionik yeteneklerden de yoksundular.

"Bir tanrı aradaki farkı nasıl bilmez?"

"Umursadığını sanmıyorum. Ya da belki de umursuyordu ve kanımızı Lycaon'un oğluyla karıştırmadan önce Apollite DNA'sıyla hangisinin daha iyi birleşeceğini görmek için farklı drako ırklarını deniyordu." İç çekti. "Sonunda, bunun gerçekten bir önemi var mı?"

Pek sayılmaz. Ona ve kardeşine yaptıkları için kalbi sızlarken, insan vücudundaki yaraları incelemek için gömleğini başından çekti. Ejderha formunda muhtemelen daha derin olduğunu bildiği ama büyüyle gizlediği yaralar - işaretine sık sık yaptığı gibi. Çocukları için onlarla vahşice savaşmış olmalıydı. Ama zaten en iyi yaptığı şey de buydu. Koruduğu şey için savaşmak ve kanını akıtmak. "Nasıl kaçtın?"

"Savaştım."

Onun düşüncelerini sözlü olarak onaylaması karşısında gülümsemesini bastırarak, sert karnının çıkıntılarını izledi. Vücudu her zaman erkeklerin en iyileri arasında yer almıştı. Bolca koyu altın rengi tüylerle bezeli bu vücut onu deliliğin eşiğine getirecek kadar baştan çıkarmış ve memnun etmişti. Bir keresinde tırnaklarını onun yırtık göğsünün ve güçlü bacaklarının tepelerinde ve vadilerinde gezdirerek saatler geçirmişti. Birleştiği Yunan prensi oldukça çekici olmalıydı.

muhteşem bir gündü. Lycaon'un oğlunun hayatını kurtarmaya bu kadar kararlı olmasına şaşmamalı.

Maxis onun elini kendi eliyle yakaladı. "İrkimden ne kadar öğrendiğini bildiğim halde neden bana dokunuyorsun?"

Bu içten sözler onu boğdu. "Beni asla öğrendirmedin, Maxis. Beni sadece korkutuyorsun."

"Seni korkutmak mı?"

Ondan her zaman sakladığı tek sırrı itiraf ederken başını salladı. Artık gerçeği bilmesine izin vermenin zamanı gelmişti. Kalbini ve gerçek korkularını görmesine izin vermenin. Ejderha lordunun her parçasını kucaklaması gerekirken neden ondan uzaklaştığını. "Saklamaya çalışsan da gerçekte ne kadar güçlü olduğunu bilecek kadar ejderhayla savaştım. Etrafındaki hava, çektiğin enerjiyle cızırdıyor. Dediğim gibi, bu kadar acı çekerken alternatif bedenini koruyabilmen... Bunu başka kimse yapamaz."

"Bu benden korkmanız için bir sebep değil."

Gergin, çelişkili bir kahkaha attı. "Senden korkmak için her türlü sebep var. Sen Ejderboğansın. İlk kanı sebepsiz yere döktün."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi. "Bu kadar mı yani? Beni tanımadan yargılıyorsun. Kalbimi gördün ve hala ona karşı kör müsün?"

"Hayır, şimdi adaletsiz olan sensin."

"Nasıl anladın?"

"Umurumda olmasaydı, insan mı yoksa ejderha mı olduklarını bilmeden yavrularını taşır mıydım sanıyorsun? Hamile kaldığım her gün, benden ne çıkacağından korkuyordum."

Küçümseyerek homurdandı. "Çünkü gerçek doğumlu bir ejderhayı sevemeyeceğinden korkuyordun."

Ebedi utancını yüksek sesle dile getirirken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. "Kısmen. Haklısın. Bundan korkuyordum. Ama ne zaman onları içimden söküp atmayı düşünsem, yapamadım. Çünkü bana nasıl sarıldığını, beni nasıl koruduğunu hatırladım. Kabilemin kötü muamelesine sessizce nasıl katlandığını

duygularımı incitmedi ve ne olursa olsun senin o parçanı korumaya kararlı olmamı sağladı."

"Gördün mü?"

Başını salladı. "Ve hiçbir şey söylemediğim için kendimden nefret ediyorum."

O anda, onun incinmiş bakışlarına bakarken, hâlâ kendisine musallat olan aynı acı hatıranın ona da musallat olduğunu gördü.

Seraphina çok tehlikeli bir görevden yeni dönmüştü. Başka bir Amazon kabilesiyle savaşın eşiğinde oldukları için Nala, saldırıya uğramaları halinde köyü savunmak üzere bir grup savaşçıyla birlikte geride kalmış ve Seraphina'yı tespit ettikleri ejderhalara karşı güçlerine liderlik etmesi için göndermişti.

Av grubunun yarısını Katagaria'ya kaptırdıktan sonra bitkin ve yaralı düşen Seraphina eve dönüp birkaç saat uyumayı hayal etmekten başka bir şey yapmamıştı. Maxis'in sıcak bedenine kıvrılmayı ve savaşın iğrenç kokularını unutana kadar ona sarılmasını.

Bunun yerine Nala, dönüşünde görüşmek için derhal bir çağrı çıkarmıştı.

Avdan yeni çıkmış olan Seraphina kraliçesinin yanına gidip eğilerek selam verdi ve meselenin avlarıyla ya da topraklarını istila etmekle tehdit eden Amazonlarla ilgili olduğunu düşündü.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

Nala tahtından kalkmıştı - bu asla iyiye işaret olmayan bir şeydi. "Köyümüze sürüklediğin ve oyun arkadaşın olsun diye yıllardır bizi tahammül etmeye zorladığın o şeyden bıktık artık."

"Pardon?"

"Senin kuduz arkadaşın! Bana saldırdı!"

Seraphina'nın çenesi düştü. "Pardon?"

Nala kolundaki koyu mor bir çürüğün kalıntılarını işaret etti. "Hayvanınız saldırdı. Sebepsiz yere. O itaatsiz. Saygısız... Tehlikeli! Ya çocuklardan birine saldırsaydı? Ya da kendini koruyamayan başka birinin eşine?"

"Basilinna, lütfen. Eminim -"

"Hayır! Artık bahaneleriniz yok. O, herhangi bir kural ya da sınır olmaksızın aramızda dolaşması için başıboş bıraktığınız bir hayvan. Biz, ben, onun etrafta kontrolsüzce dolaşmasına izin veremeyiz. Bundan sonra olmaz. Seçim yapma zamanınız geldi - kız kardeşleriniz ya da canavarınız. Bunu mazur görmeyeceğim!" Yaralı kolunu işaret etti.

"Dışlanıyor muyum?"

"Hayır. Onu acı çekmesi için teslim edeceksin. Ancak o zaman köyümüzde kalmasına izin veririm, ama sadece onu vahşi bir hayvan gibi zincirli tuttuğunuz sürece. Eğer kabul etmezseniz, onu idam ettiririm."

Dehşete kapılan Seraphina sesli bir şekilde yutkundu. Maxis zincirlenmiş halde tutulmaya asla tahammül edemezdi. Ve onu suçlayamazdı.

Nala ona bir tasma fırlattı. "Cezasını çekmesi için onu bir saat içinde bana getir yoksa kafasına bir tessera gönderirim."

Elleri titreyerek tasmayı aldı ve çantasına yerleştirdi. Bir yanı Nala'nın fikrini değiştirmesi için umutsuzca yalvarmak istemişti. Ama bunun faydasız olacağını biliyordu. Nala çok öfkeliydi.

Ve o kraliçeydi. Onun sözleriyle yaşar ve ölürlerdi.

Nala'nın emrine karşı koyamayan Seraphina, Maxis'i bir avuç dolusu kıyafetiyle beklerken bulduğu çadırına yöneldi.

Kadının yüzünü görür görmez gözle görülür bir şekilde irkildi. "Sanırım duydun."

"Basilinna'mı çürüttüğünü mü? Tabii ya! Aklından ne geçiyordu?" Adamın yüzündeki ifadeyi asla unutamayacaktı. Sanki kız ona sebepsiz yere tokat atmış gibi görünmeye cüret etmişti. Ve bu onu sadece daha da kızdırmıştı.

"Mağarama taşınacaktım ama siz dönene kadar bunu yapmak istemedim. Sana veda etmemenin ve nereye gittiğimi söylememenin kabalık olacağını düşündüm. Ne kadar üzüldüğünü biliyorum.

Nerede olduğumu bilmediğin zaman. Artık döndüğüne göre... bence en iyisi bu. Burada başka kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Bu kadar mı yani? Çözümün bu mu? En azından özür dilemeyecek misin?"

Gözlerini ve yüz ifadesini tam bir şok kapladı. "Ne için?"

"Beni utandırdığın için mi? Kabilemin liderine saldırdığın için mi?"

Bunlardan herhangi biri tanıdık geliyor mu?"

Kaşlarını çatarak ona ters ters baktı. "Senden benimle gelmeni istedim."

"Cevabın bu mu? Ben senin için, senin emrinle görevlerimi ve kabilemi terk etmedim, o yüzden ben gittiğimde onlara saldırmak senin için sorun değil mi?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Öfkeyle adamın çantasını alıp sırtına geçirmesini, ardından kılıcını ve kürk pelerinini almasını izlemişti. Sanki ikisine de yaptıklarından sonra öfkelenmeye hakkı varmış gibi çenesinde öfkeli bir tik oluşmuştu. Nala ikisinin de canını istemediği için şanslıydılar. "Beni ne zaman istersen mağarada olacağım."

Adam onun yanından geçmeye başladığında, kadın onu durdurmak için koluna girmişti. "Bekle, Maxis."

Adam duraklayarak, kadının gitmesine engel olmayacağını anladığında hızla hüznü bir teslimiyete dönüşen umutlu bir beklenti ifadesiyle ona baktı.

İç çekerek eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Adam onu öpmek üzereyken, kadın tasmayı adamın boynuna geçirmiş ve çalıştırmıştı.

Elindeki her şeyi bırakıp tasmayı çıkarmaya çalışırken nefes alış veriş bir anda düzensizleşmişti. Daha önce hiç tasma takmadığı için bunun acı verici olacağını bilmiyordu. Ama dizlerinin üzerinde sendeleyerek, nefes nefese ve çaresizce çıkarmaya çalışırken, bunun sadece büyüünü engellemekle kalmadığını fark etti. Aslında ona zarar veriyordu.

"Bana ne yaptınız?" Ses tonu tam bir ıstırapla doluydu.

"Nala bir üzüntü talep etti. Yerini öğrenmenin zamanı geldi."

Gözlerini açarak ona öyle bir öfkeyle baktı ki, Sera korkuyla bir adım geri çekildi. "Bunu yapma, Sera. Bunu affetmeyeceğim."

"Bunun için artık çok geç. Başka seçeneğim yok." Yakasından tutarak onu Nala'nın çadırına sürüklemeye çalıştı. Sonra onun inatçı, hareketsiz ağırlığının ne kadar büyük olduğunu çabucak öğrendi.

Başka seçeneği olmadığından, Nala'ya onu yakaladığını söylemek için çadırında bırakmıştı. Ve oradan uzaklaşırken Nala'nın ona ettiği küfürler kulaklarında çınladı.

"Bunu yaparsan Sera, seni sonsuza dek terk ederim! Sana söz veriyorum, bunu sineye çekmeyeceğim! Yaptığına pişman olacaksın. Bana yapmalarına izin verdiğin şey için!"

Geriye dönüp baktığında, bunu neden yaptığından bile emin değildi. Nala ona karşı hiç bu kadar iyi olmamıştı. Gelişinde kraliçesinin huzuruna çağırılmanın utancını suçlayabilirdi. Özellikle de Maxis'e kaç kez diğerlerinden uzak durmasını söylediği düşünüldüğünde. Ona geri çekilmesini emretmişti. Dönüşündeki yorgunluğu...

Aptalca ve kötü bahaneler olan binlerce şey.

Kendini savunmak için söyleyebileceği tek şey, ona karşı ne kadar acımasız olacaklarını bilmediğiydi. Normalde, kötü davranan bir eş için birkaç kırbaç darbesi - en fazla on kırbaç - çukurda birkaç gün ve birkaç hafta daha dışlanma demektir.

Sonra her şey normale döndü. Maxis'i zaten dışladıkları ve Maxis çoğundan daha güçlü olduğu için, Nala'yı yatıştırmak ve Maxis'e karşı daha fazla önlem alınmasını engellemek dışında cezalandırılmasını pek düşünmemişti.

Yine de Nala'ya onun yakalandığını ve beklediğini söyler söylemez, Nala köyün yarısını onu dışarı sürüklemeye götürmüştü, böylece bir Katagari'nin bir Arcadian'a yaptığı her kötülüğün tek sorumlusu oymuş gibi ona saldırabileceklerdi. Vahşi

Vücutuna akıl almaz bir gazap yağdırırken gözlerindeki neşe hâlâ tüylerini diken diken ediyordu.

Onu korumak için ileri atıldığında Nala onu yakalayıp geri itti. "Bu işe burnunu sokarsan, bir dahaki sefere senin de canına okurlar."

"Basilinna -"

"Ciddiyim! Kimse benim otoriteme meydan okuyamaz. Ve kesinlikle boktan bir köpek de değil."

Seraphina olayın çabucak biteceğini düşünerek geri çekilmişti. Ancak birkaç dakika sonra durma belirtisi göstermediklerinde, sevinç tezahüratları daha da kötüleşmeleri için devam ettiğinde ve ona henüz resmi bir ceza vermediklerinde, Nala'nın tehditlerine aldırmadan onları durdurmak için harekete geçmişti.

O zaman ona düşman olmuşlardı. Onu geri çekilmeye ya da doğmamış çocuklarını kaybetme riskini almaya zorlayan topyekûn bir kavga.

Öfkeleri tükendiğinde ve sonunda onu sürükleyip çukura attıklarında, hasar tamamlanmıştı. Maxis zar zor nefes alabiliyor ya da hareket edebiliyordu. Kanatları kırılmış, onu suçladıkları hayvan gibi acı içinde soluyarak orada yatıyordu.

"Maxis?"

Ona bakmayı reddetti. Bunun yerine, gözlerini yavaşça kırıştırtarak çukurun duvarına baktı.

Kalbi kırılmış ve hasta olan Seraphina onu yatıştırmak istemişti. Her şeyi geri almak için. "Maxis, lütfen bana bak."

Sonunda onu soğuk, nefret dolu bir bakışla kıstırdı.

Ona söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken aralarında zaman ve sessizlik hüküm sürüyordu. Ama onun durumunu ve o altın gözlerdeki ihanete uğramış öfkeyi gördükçe - tamamen hak ettiği öfke ve hiddet...

Aklına hiçbir düşünce gelmiyordu.

Onun yerine, o zamandan beri aklından çıkmayan o sessiz sözleri söylemişti. "Çiftleştığımızda sana kalbimi, hayatımı ve aşkımı seve seve vereceğimi ama bunu yaparken tek bir şartım olduğunu söylemiştim. Asla kötüye kullanma

Ben. Aşk istismar değildir. Ve sen bana son kez zarar verdin leydim. Seninle işim bitti. Sonsuza dek." Sonra gözlerini kapattı ve ona bakmayı reddetti.

Şimdi yine karşısında duruyordu. Ve her şeyi mahvetmek için yepyeni bir şansı vardı.

Yeniden inşa etmek için yeni bir şans. Eğer izin verirse.

Baştan başlamak isteyerek uzandı ve ona uzun zaman önce çiftleştği vahşi ejderhadan ne kadar farklı olduğunu hatırlatan o kısa saçları parmakladı. "Bana Nala'yla aranızda ne olduğunu anlatacak mısın?"

Gözleri daha da hüzünle karardı. "Umurunda değil. Ne fark eder ki?"

"Çünkü o zaman size saldırmak yerine, hikayenin sizin tarafınızı sormam gerekirdi ve bunu hiç yapmadım. Şimdi bilmek istiyorum. Lütfen?"

Max tereddüt etti. Bunun iyi bir fikir olduğundan hâlâ emin değildi.

Ama gerçekten, ne fark ederdi ki?

Başını sallayarak elini uzattı. "Dur sana göstereyim." Kadın kaşlarını çattı. "Göstermek mi, nasıl?"

Gözleri tereddüdü için onu görevlendirdi. "Bana hala güvenmiyor musun?"

"Ben öyle bir şey demedim. Sadece -"

"Seni incitmeyeceğim konusunda bana güvenmiyorsun." İsteddiği kadar inkâr etsin, ela bakışlarında gerçeği görüyordu. Ağır bir iç çekişle yatak odasına geri döndü. "Bana katılırsın ya da katılmazsın, bu sana kalmış. Öyle ya da böyle gerçekten umurumda değil." Onu ve ilişkilerini yüzyıllar önce unutmuştu.

Yorgun, ağrılı ve açıkçası tüm bunlara sinirlenmiş bir halde, bazen yastık olarak kullandığı küçük kürk yığınınına yöneldi. Gerçek bedenini her gördüğünde gözlerinde beliren dehşet olmasaydı çoktan bir ejderhaya dönüşmüş olurdu. Ama sonra, insanların buna kötü tepki vermesine alışmıştı.

Ne de olsa o bir ejderhaydı. Onun türü için sadece ejderhalar sahte olduğunda ya da

katledildiler ve ölümlerini kutluyorlardı.

Bu yüzden kadın onun peşinden gelip yanına uzandığında çok şaşırdı.

"Göster bana."

Kollarını davet için açtı.

Seraphina tereddüt etti, adamın ona ne yapacağından emin değildi. Başka çaresi kalmayınca kıvrıldı ve ona sarılmasına izin verdi. Başını kavrayan adam çenesini saçlarına dayadı ve onu bedenine yasladı. Kulağının dibinde onun derin ve şiddetli kalp atışlarını duyabiliyordu.

"Gözlerini kapat ve sana rehberlik etmeme izin ver."

İtaat etti ve görüntüler... hayır, anılar zihninde oynamaya başladığında şaşkına döndü. Ama bunlar onun anıları değildi, onunkilerdi.

Max onun gelişini beklerken yıkanmaya ve temiz su getirmeye gitmişti. İki haftadan uzun bir süredir, Amazonlar arasında onsuz yaşamının dayanılmaz ıstırabına katlanmak zorunda kalmıştı. Verdiği söz yüzünden, en ufak bir misafirperverliğe bile izin vermedikleri köyüne kapatılmıştı.

Bunların bir kısmını bilse de, yemeklerinden de men edildiğini fark etmemişti. Ne zaman eve döndüğünde onu bekleyen bir yemek bulsa, onun için avladığı ve hazırladığı bir şeydi çünkü o orada olmadığı ve onlar için almadığı sürece porsiyonlarını almasına izin vermiyorlardı.

Kirletmesin diye kuyularından su çekmesine bile izin verilmemiş. Bunun yerine, kendi suyunu toplamak ve çadırlarına geri taşımak için dereye kadar yürümek zorundaydı.

Depolarını doldurmak için geri döndüğünde, Nala'yı çadırlarında beklerken buldu.

"Neredeydin?"

Onun beklenmedik varlığından endişelenerek suyunu bıraktı ve sorusu karşısında kaşlarını çattı. "Sera yaralandı mı?" Bu doğal bir varsayımdı çünkü kraliçe birinin eşini ziyarete sadece o zaman gelirdi.

Gölerek onun etrafında dönmüştü. "Hayır. Onlara haber gönderdim.

Birkaç gün daha dönmeyecekler."

Onsuz daha da uzun süre geçirme ihtimali midesini daraltmıştı. "Ah."

"Söyle bakalım ejderha, o y o k k e n burada ne yapıyorsun?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkerek su depolarını doldurdu. "Bekliyorum."

Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

Bunu neden sorduğunu anlayamayınca sürahiyi bir kenara bıraktı. Onun türünün yaptığı şey buydu. Yaratıcı bir grup değillerdi. Aksine, çevrelerini kontrol eder, bölgelerini işaretler ve korumaları altındaki her şeyi korurlardı. Hobiler onları görevlerinden uzaklaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmezdi.

"Ve ne?"

"Beklemekten sıkılmıyor musun?" "Pek değil."

Ona dudak büktü. "Biliyor musun, sıkıntın için sana yardım edebilirim."

"Nasıl yani?"

O sırada Nala onun önünde durmuştu. Gözleri acıkmıştı, elini uzatıp adamın göğsünün ortasından aşağı doğru bir çizgi çizdi ve bu çizgi doğrudan adamın anatomisinin kendisi için olmayan bir kısmına yöneldi.

Max onun elini tam göbek deliğinin güneyine gittiği sırada yakaladı. "Ben çiftleştirdim."

Korkmak yerine parmağını adamın pantolonunun kemerine soktu. "Sürekli ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok, basılınna'm."

"Seraphina'nın seni incelememiz için getirdiği gece."

Unutmayı tercih ettiği bir gecenin acı hatırası yanaklarını ısıtmıştı. Sera, kraliçesini ve kız kardeş kabile kadınlarını yatıştırmak için onu onlara "sunmuş", böylece onu inceleyip köylerinde ikamet edebilecek kadar evcil olduğundan emin olmuşlardı. Tamamen çıplak,

Aralarında yaşayacak kadar "erkek" olduğundan emin olmak için onların cüretkâr incelemelerine ve vücudunu kaba bir şekilde yoklamalarına katlanmak zorunda kalmıştı.

İncelenmedik hiçbir yeri kalmamıştı. Ya da okşanmamış.

Olayın sonunda o kadar öfkelenmiş ve incinmişti ki Sera'yı terk edecekti ama Sera ondan özür dilemiş ve bir daha ona böyle davranmalarına izin vermeyeceğine söz vermişti. Bunun tek seferlik bir olay olduğunu ve bunu telafi edeceğini söylemişti.

Yine de, aşağılanma ve acı kalbinde kalmıştı. Özellikle de bunu Arkadyalı erkeklerle yapmadıklarını bildiği için. Arkadyalılara saygı duyulur ve onurlarına izin verilirdi.

Asla o değil.

Hayvan.

"O gece ne oldu?" diye sormuştu ona, geri adım atıp ulaşamayacağı bir yere çekilerek.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve saçlarına örülmüş tüylere dokunmak için uzandı. "Kabilemizdeki en yakışıklı erkek sensin. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, baslinna. Buradaki diğer adamlara pek dikkat etmedim."

O da buna gülmüştü. "Biliyorsun, bu kabiledeki işinin bir parçası da beni memnun etmek ve bana hizmet etmek."

Bu sözler onun tüylerini diken diken etmişti. Özellikle de kadın pantolonunun bağcıklarına uzandığında.

Ellerini tutarak onu durdurdu. "Baslinna, lütfen. Ben bir şey yapamam. Halkımızın kanunlarını biliyorsunuz."

"Ve ne büyük bir israf. Yine de... beni memnun edebilecek başka kısımların da var." Elini göğsüne götürdü. "Diğer kadınları bizim seni merak ettiğimiz kadar merak etmediğini söyle bana."

Adam geri çekilmeye çalıştı ama kadın acımasızdı.

"İkinizi kaç kez hayvanlar gibi çiftleşirken gördüğümü biliyor musun? Senin ne kadar yetenekli bir aşık olduğunu biliyorum."

ağzınızla ve ellerinizle."

Öfke ve utanç kalbinde ölümcül bir karışım oluşturdu. "Bizi mi gözetledin?"

"İnsan merakıydı. Bir hayvanın anlayamayacağı bir şey."

Bu hakaret onu incitmişti. Kendisine böyle bir şey söylenmesinden her zaman nefret etmişti.

"Şimdi basilinna olarak bana boyun eğmeni emrediyorum. Bana istediğimi ver!"

Ellerini pantolonundan ve vücudundan uzak tutmak için onu daha güçlü bir şekilde yakaladı. "Hayır."

"Hayır mı?" Durum bu kadar vahim olmasaydı şok olmuş sesi gülünç olabilirdi. "Beni inkâr etmeye cüret mi ediyorsun?"

Ona ters ters baktı. "Ben sadece aptal bir hayvanım, toplumunuzun nasıl işlediğine dair karmaşıklıkları anlamaktan acizim. Benim dünyamda kurallar basittir. Benim bir eşim var ve ben ona aidim, başka kimseye değil."

"Ve eğer ondan bunu isteseydim, seni yatağıma çırılçıplak götürüp orada zincirleyecek ilk kişi o olurdu. Bunu anlayamayacak kadar aptal mısın?"

Daha da öfkelenerek inkâr etmeye başlamıştı. Ama kalbinin derinliklerinde Nala'nın doğruyu söylediğini biliyordu. Sera ona her fırsatta, emir ne kadar saçma ya da acımasız olursa olsun kraliçesine boyun eğceğini göstermişti.

Ne kadar aşılayıcı.

Yine de bunu kabul etmeyecekti. Savaşmadan olmazdı. "O zaman Sera'nın iznini al. Ama o olmadan... Bunu yapmayacağım. O benim ejderha kanadım. Sadakatim ve kalbim önce ona gider."

Nala ona elinin tersiyle vurmuştu. "Ve onunki bana gidiyor, seni aptal piç!" Ona tekrar uzandı.

Bu kez Max onun kolundan tutmuş ve çadırın girişine doğru geri itmişti. "Seni sikmeyeceğim, kaltak! Kim olduğun umurumda değil. Sen benim Sera'm değilsin ve senin insan kışını yatağımda istemiyorum." Onu o kadar güçlü bir şekilde itmişti ki Sera tökezleyip açıklıktan çadırın dışına düşmüştü.

Kalırsa muhtemelen onu öldüreceğini bilen Max, hemen kılıcını ve birkaç erzağını toplayıp Sera'nın dönüşünü beklemek üzere mağarasına gitmek üzere köyden ayrıldı. Kendini ait hissettiği tek yer burasıydı. Kimsenin onunla alay etmediği ya da küçümsemediği bir yerdi.

Elinden geldiğince çabuk ejderha formuna dönmüş ve tek sığınağı olan güvenli yere uçmuştu. Sera buna çok kızacaktı. Bunu biliyordu. Kraliçesini kızdırmasından hiç hoşlanmazdı. Daha sonra bol bol çığlık atacaktı.

Ama o takas edilecek bir fahişe değildi. Ve eşini memnun etmek için her şeyi yapsa da, çizgiyi çektiği yer burasıydı. Sera'nın öfkesiyle başa çıkabilirdi. Ama kendi iradesi olmayan cansız bir nesneymiş gibi davranılmasından bıkmıştı.

Evet, kalbi bir hayvan gibiydi. Sadık. Vahşi. Koruyucu. Halkının ikiye bölünmüşlüğü ve yalanlarını anlamıyordu. En çok da ihaneti ve sinsiliği anlamıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, Sera'nın neden onsuz evde kalmak istemediğini anlayabilmesini diliyordu.

Bunlar benim kız kardeşlerim. Birbirimize göz kulak oluruz. Ben sana bakmıyor muyum?

Aynı şey değil, Maxis. Paylaştığımız kardeşlik bağı anlamıyorsun. Tutmam gereken bir yeminim var.

Peki ya bağımız? Eşine verdiğin söz? Kader bizi birlikte olmaya zorladı.

Seni kız kardeşlerinin yanına koyan aynı kader. Onlara olan bağın bana olan bağından daha güçlü değil. Yani hayır, kendi eşin yerine onlara olan sadakatini anlamıyorum. Neden benimle gelmiyorsun?

Seninle olmak için bildiğim her şeyi bırakamam.

Neden bırakamazsın? Senin için dünyamı terk ettim.

Aynı şey değil.

İnsan olmadığım için mi?

Ve tartışma hep burada bitiyordu, çünkü her şey tek bir gerçeğe dayanıyordu. O, insan kalbine layık olmayan bir hayvandı.

Seveceği bir adam bulmayı hayal etmişti. Max onun için hayal kırıklığından başka bir şey olmayacaktı. Ne söylediği ya da yaptığı önemli değildi. Onun gözlerine baktığında, orada bir erkek görmüyordu.

Evcilleşmemiş bir canavar gördü. Onu utandıran birini.

Döndüğünde üzerine salacağını bildiği öfke yüzünden kalbi kırılmış bir halde, himayesi altındaki tüm eşyaları topladığı ve her birini lanetlediği mağarasına girdi. Kuyruğuyla, olduğu şeyden nefret ederek onları kamçılardı.

Ejderha kalbinin, kendisini sevmekten aciz bir insan kadını sevdiği gerçeğinden nefret ediyordu.

Düşmanlıklara ve zorluklara rağmen kalmasının nedeni de buydu.

Çünkü içinde, en nefret ettiği yerde, bir gün Sera'nın kalbinin ötesine bakıp ona ait olan ruhunu görebileceği umudu vardı. Elinde olmayan bir şey yüzünden onu hor görmemeyi öğrenecekti, tıpkı bir grup kötü ruhlu kaltağın içinde doğmuş olmayı elinde tutamayacağı gibi.

Ama umutlar ve hayaller insanlar içindi.

Görünüşe göre aşk da öyleydi.

Seraphina kendi bedenine geri döndüğünde geri çekildi.

Tam bir dakika boyunca, Maxis'in kalbinin düzenli atışını dinlerken hareket edemedi ya da nefes alamadı. Maxis'in anılarını tekrar hatırlarken kör edici bir öfkenin onu tükettiğini hissetti.

Bu sefer ona değildi. Bunu gerçekten hak edenler içindi.

"Neden bana söylemedin?" diye fısıldadı.

"Hiç dinlemedin."

O haklıydı. Kendini yukarı iterek o yaralı gözlere baktı ve parmaklarının ucuyla dudaklarının çizgisini takip etti. "Çok özür dilerim." İlk defa

insanlığı onun gözlerinden gördü ve Aimee'nin ne demek istediğini tam olarak anladı.

Hayatı boyunca, köyüne saldıran ve annesini öldüren Katagaria klanına odaklanmıştı. Bunu neden yaptıklarını hâlâ bilmiyordu.

Bir öldürme, hayvan saldırısı. Ona söylenen tek şey buydu. Katagaria'nın yaptığı buydu. Tek bildikleri buydu. Onlar gelişigüzel ve vicdansızca öldüren vahşi hayvanlardı.

Kimi ya da neyi yok ettikleri umurlarında değildi. Anlamaktan acizdiler.

Ama Maxis haklıydı. Ona bu yönünü hiç göstermemişti.

Birkaç dakika önce yuvarlanan kafasını, Buna rağmen. Yine de bunu mazur görebilirdi. Çocuklarını kurtarmak için orada olsaydı daha kötüsünü de yapabilirdi.

İlk kez eşine baktı ve onun içindeki insanı aramadı.

Onun hayvan kalbini olduğu gibi gördü. Çok güzeldi.

Ve aşık olduğu şeyin bu olduğunu fark etti. Her şeyden çok değer verdiği şey onun içindeki hayvandı. Onu Maxis yapan şey buydu. Onu diğer erkeklerden farklı kılan şeydi.

Kaşlarını çatarak parmaklarını kızın soğuk yanaklarına dokundurdu. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü yapmamam gerekirken seni incittim. Seninle yalnız kalmam gerekirken başkalarını dinledim. Ve en önemlisi de senden isteyeceğim ikinci şansı hak etmediğimi bildiğim için."

Max onun sözleri karşısında nefesini sertçe içine çekti. Ciddi olduğunu hissedebiliyordu. Ama daha önce de bunları "kastetmişti" ve Max ona güvendiği için pişmanlık duymuştu.

"Bilmiyorum, Sera. Aramızda çok şey oldu." "Öyle."

Senden bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum."

Adamın elini avucunun içine aldı ve avucunu öptü. "Bir şey paylaşabilir miyim?"

hafıza seninle mi?"

Başını sallamadan önce tereddüt etti. "Sadece düşün, ben de göreceğim."

Ona çocuklarıyla ilgili göstermek istediği o kadar çok anısı vardı ki. Ama özellikle görmesi gereken bir tanesi vardı.

İkizleri ilk kez ergenliğe girdiğindeydi. Duygularından ve büyülerinden dehşete düşmüşlerdi.

Özellikle Hadyn ürkek davranmıştı. Geriye dönüp baktığında, onun insandan Katagari'ye dönüştüğünden şüphelenmiş olması gerektiğini fark etti. Bu nedenle, yeni keşfettiği güçlere Edena'dan bile daha dirençli olmuştu. Ayrıca, Arkadyalıların hayvani doğalarına teslim olup dönüşüm geçirenleri hoş karşılamamaları da işleri kolaylaştırmamıştı.

Halkı şekil değiştirmenin zayıflık olduğunu düşünüyordu. Diğer Arkadyalı patriyaların kendi kanunları ve gelenekleri varken, onunkilerin ne olursa olsun insan formlarını korumaları beklenirdi.

Ama çocukları diğerleri gibi değildi ve bunu biliyordu. Hepsinden önemlisi, hiç tanımadıkları babalarına daha yakın hissetmelerini istiyordu.

Kim ve ne olduklarını anlamalarına yardımcı olmak için Seraphina onları Maxis'e ait olan mağaraya götürmüştü. Umudu onları soylu babalarıyla temasa geçirmekti.

Girişe ulaştıklarında Hadyn hemen geri çekildi. "Bu koku da ne?"

"Baban. Benimle yaşarken burası onun sığınağıydı."

Bu ikisinin de tavrını değiştirmişti. Mağaraya girdiler ve sanki hiç tanışmadıkları ejderhabasıyla bir tür bağlantı arıyormuş gibi etrafa baktılar.

Edena ona kaşlarını çatmıştı. "Bizi buraya neden getirdin?" "Bir ejderhaya dönüşebilesin ve korkmayasın diye ne olduğunuzu."

Hadyn'in yüzünü buruşturması kız kardeşininkiyle alay ediyordu. "Ragna içimizdeki canavarı asla serbest bırakmamamız gerektiğini söyler. Bir kez serbest kaldı mı, bastırması zordur."

"Ve onlar doğuştan Arkadyalılar. Siz ikiniz değilsiniz. Babanız vahşi, gururlu bir ejderhasürücüsüydü ve siz asla

kendinizden utanıyorsunuz. Melez olduğunuz için, bir ejderha olarak diğerlerinde olmayan özel yeteneklere sahip olabileceğinizi düşünüyorum. Hatta bu formu daha uzun süre koruyabilirsiniz. En azından denemeli ve görmelisiniz."

Edena yüzünü buruşturmuştu. "Bilmiyorum."

"Ben yaparım." Hadyn mağaranın derinliklerine doğru adım atmış, aralarında bolca boşluk bırakmaya dikkat etmişti. Onlara parlak bir gülümseme fırlattı. "Bunu izleyin!" Bir an sonra ejderha formunu almıştı.

Korku Sera'nın nefesini kesmişti ama bunu hemen oğlundan sakladı.

Tıpkı Max ve Illarion'un ilk kez insana dönüştüklerinde yaptıkları gibi tökezlemişti. Devasa ejderha bedenine tam olarak alışamamış gibiydi. "Oh, bu çok garip." Sonra kuyruğunu duvara çarptı. "Ow! Buna dikkat etmeliyim." Kuyruğunu geri çekti ve dikenli ucuyla kafasına vurdu.

Anında insan haline dönmüştü, böylece istemeden kendisine verdiği yarayı ovabilecekti. "Aman Tanrım! Bu kan mı?" Elini annesine doğru uzattı. "Şuna bak. Kanıyor!"

Edena cesur kardeşiyle alay ederken, Sera gülmemeye çalışarak ona doğru koştu.

"Aman Tanrım! Sadece benim aptal ikizim kendi kuyruğuyla kendini bayıltabilir. Ne kadar aptalsın sen?"

"Sen de yap ve o şeyi kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu gör. Yemin ederim kendi akli var."

"Hayır şekerim, o senin ön kuyruğun."

"Edena!" Seraphina nefesini tutmuştu. "Bunu kardeşine söylediğine inanamıyorum! Bunu nereden duydun ki?"

"Aman Tanrım, Matera! Neredeyse otuz yaşındayım. Arkadaşlarım arasında henüz sevgilisi olmayan son kişiyim. Ve eğer seni endişelendiren buysa, o zaman oğlunla son zamanlarda o kısa ön kuyruğunu nereye diktiği hakkında konuşmalısın."

Hadyn hırlayarak kız kardeşine doğru koştu ama Sera onu yakaladı. "Durun! İkiniz de! Peki siz kimdiniz?"

"Kur mu yapıyorsun, genç adam?"

O cevap vermeden önce Edena onun yerine konuştu.

"Buna kur yapmak denmez."

Ona bakakalmıştı.

"Hadyn? Bana bak ve soruma cevap ver. Neden bana söylemedin?"

Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bu bir erkeğin annesiyle yapmak isteyeceği bir tartışma değil."

"Ve bu onun hatası değil. Ne zaman bizi terk etsen onun üzerine çullanıyorlar."

"Bu doğru mu?"

Utangaç bir şekilde başını salladı. "Babamın bir ejderha olduğu için inanılmaz bir dayanıklılığa sahip olduğunu söylüyorlar ve benim de ona benzeyip benzemediğimi bilmek istiyorlar."

Dehşete kapılmış bir halde oğluna baktı. "Ve seni test etmelerine izin mi veriyorsun?"

Utanmadan ona sırtıttı. "Her fırsatta." "Çok cezalısin. Git ve orada dur, ve kanıyor."

"Ne?"

"Ciddiyim, Hadyn. Sana daha fazla zarar vermeden önce oraya git."

Surat asarak itaat etti.

Tekrar kızına döndü. "Pekâlâ, Deenie. Senin sıran."

Edena geri çekildi ve kollarını iki yana salladı. Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak form değiştirdi ve hemen kafasını tavana çarptı. "Ah!"

"Hah!" Hadyn derin, hışırtılı sesiyle alay etmişti. "Sana söylemiştim!"

"Sus, Hadyn. Yoksa üstüne basarım." "Denediğini görmek isterdim."

Seraphina onlara hırladı. Neden her zaman kavga etmek zorundaydılar? Bu ona hiç mantıklı gelmiyordu ve ikisini de boğmak istiyordu. "Çocuklar, durun!"

Bir dakikalığına da olsa sakinleştiklerinden emin olunca Edena'ya doğru yürüdü. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hadyn haklıydı. Bu çok garip. İlk kez değiştiğinde de böyle mi hissettin?"

Sera bu soru karşısında gülümsedi. "Bir sır öğrenmek ister misin?"

"Evet."

"Hiç yer değiştirmedim."

Her ikisi de ona bakakalmıştı. "Hiç mi?" Hadyn'in nefesi kesildi.

"Asla. Ailem Arkadyalılar için buna inanmazdı. Ve ben hiç sok geçirmediğim için... Ben her zaman insan oldum."

Edena insan olmaya geri dönmüştü. "O zaman neden bize bunu yaptırdın?"

Bebeğinin, ona Maxis'inkileri hatırlatan güzel gözlerindeki saçları geriye doğru taradı. "Çünkü baban güzel ve gururlu bir ejderhaydı. Ve onun bu parçasını senin de paylaşmanı istedim. Kimse bunu senden almamalı. Buna asla izin verme."

Hadyn kaşlarını çatarak onlara yaklaştı. "Babamızı seviyor muydun?"

"Yaptım ve onu senden aldığım için üzgünüm. Ama sana bıraktığı hediye kullanmaktan asla korkma. Sizler Drakomai'siniz. Bunun gururuyla başınızı dik tutun ve kimsenin sizi aşağılık hissettirmesine asla izin vermeyin."

Max ona bakmak için hafızasından geri çekildi. "Bunu onlara gerçekten söyledin mi?"

Başını salladı. "Söylediklerimde ciddiydim, Maxis." "O zaman kanıtla."

"Nasıl?"

"Bir ejderhaya dönüş."

Yüzündeki renk soldu. "Pardon?"

Max ultimatomeni açıklamadan önce derin bir nefes aldı. "Yeni bir başlangıç istediğini mi söylüyorsun? O zaman kalbini aç ve bana boyun eğmeye istekli olduğunu göster. İçindeki canavarla yüzleşmeni istiyorum. Çocuklarımızı yaptığın gibi

Vardiya, senden vardiya istiyorum. Sadece bir kez. Eğer kendi kalbindeki ejderhayı kucaklayabilirsen, o zaman bir şansımız olabilir."

"Ya yapamazsam?"

"O zaman yalan söylediğini biliyorum. Bedeninde yaşayan ejderhayı hazmedemiyorsan, benim içimdekini nasıl kabul edip sevebilirsin ki?"

Seraphina onun haklı olduğunu biliyordu. Ama ona bakarken bunu yapabileceğinden şüphe duyuyordu. Çok uzun zamandır o canavarı inkâr etmişti. Onu saklamıştı. Şimdi onu ortaya çıkarmak...

Ya geri dönemezse?

"Ciddiyim, Sera. Bir keresinde bana imkânsız bir seçenek sunmuştun. Şimdi ben sana bir tane veriyorum. Ya benim için değiş ya da beni sonsuza dek kaybet."

"Burada yer değiştirmemi mi istiyorsun?" Seraphina aniden iki tam boy ejderha için çok küçük görünen çatı katına bakarak sordu.

Gözlerinde alaycı bir ışık parlıyordu. "Yapacak mısın?" "Bilmiyorum... Korkuyorum."

Eğlenceli ışık hemen söndü. "İşte bu yüzden ısrar ediyorum. İçindeki canavarı anlamam gerekiyor. O paranla barış yapmalısın. Bilmeden ejderhalarımıza verdiğin hediyeı anlamamı istiyorum."

Yine de bu onu korkutuyordu. Ama o haklıydı. Bunu çocuklarına o yaptırmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, o da yapmalıydı.

Maxis ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Elini ona doğru uzattı. "Benimle gel, benim değerli kuğum. Sana vahşi bir ejderha olmanın ne demek olduğunu göstereyim. Güven bana."

Tüm akla ve mantığa rağmen yaptı.

Elleri titreyerek onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Bir an New Orleans'taki çatı katındaydılar ve bir an sonra...

"Neredeyiz biz?"

"Avalon. Bu iş için seni gtrebileceğim en güvenli yer orası. Gidebileceğimizi ve rahatsız edilmeyeceğimizi ya da avlanmayacağımızı bildiğim tek yer." Adamın bakışları karardı, sonra da onu garip bir şekilde nefessiz bırakan bir öpücük kondurdu. "şimdi kendini bırak."

Derin bir nefes almadan önce onun aralarına biraz mesafe koymasını bekledi ve...

Kollarını yana bırakarak başını salladı. "Bunu yapamam."

Adam kaşlarını kaldırarak ona sert bir bakış attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yapamaz mısın yoksa yapmaz mısın?"

Olmayacaktı ama bunu ona itiraf edecek değildi. "Bu senin için neden bu kadar önemli? Gerçekten ne önemi var?"

"Çünkü ondan ve benden çok korkuyorsun. Kalbindeki canavarı anlamayı istiyorum. Bir ejderha olmanın ne demek olduğunu kendi gözlerinle görmeni. Hayatında sadece bir kez, Sera. Tek istediğim bu. Beni yatıştır."

Bunca yüzyıl boyunca ondan nadiren bir şey istemişti. Ve orada dururken, o bir avuç zamanı hatırladıkça içini utanç kapladı.

Ne zaman evden uzakta olsa, ondan halkı tarafından alay edilmediği mağarasında kalmasına izin vermesini istemişti ve o da bu rahatlığı reddetmişti. Ondandır, kafesteki bir hayvan gibi incelenmek üzere kabilesine teslim edilmemesini istemişti.

Onu da inkar etmişti.

Ona kendisiyle birlikte kaçması ve aile kurmaları için yalvarmıştı. Sadece ikisinin huzur içinde yaşaması için. Kabile olmadan. Nefret olmadan. Yeni bir başlangıç yapmak ve yok etmek yerine yaratmak için.

Ve istediği son şey de Nala'nın gazabını ondan esirgemesiydi.

Ne kadar adaletsiz davrandığını fark ettiğinde gözleri yeniden yaşlarla doldu. Ne kadar zalimce. Hıçkırıklara boğuldu.

"Sera," diye nefes aldı ve onu kollarının arasına alabilmek için yanına gitti. "Sorun yok. Bunu yapmak zorunda değilsin."

Ve bu onu bir çocuk gibi ağlatmayı başardı. Yüzünü onun göğsüne gömdü ve tüm acı ve pişmanlık içinden akıp giderken ağladı. Birlikte bir hayatları olmalıydı. Bunun yerine, korkuları ve gururu onları yüzyıllar boyunca ayırmıştı. Kendisini ve çocuklarını taşın heykeller gibi hapsetmiş ve onu tamamen bekâr bir yalnızlık içinde yaşamaya zorlamıştı.

Daha da kötüsü, hayatında ona asla zarar vermek istemeyen tek yaratığa zarar vermişlerdi. Tüm hayatı boyunca, Maxis onu ilk sıraya koyan tek kişiydi. Ve her şeye rağmen hâlâ da öyleydi.

Ellerini onun saçlarına gömerek dudaklarını kendine çekti ve onu öptü. Onun bir zamanlar nasıl olduğunu hatırlarken ejderhasının tadının duyularını doldurmasına izin verdi. Onu nasıl karşıladığını ve ona nasıl sarıldığını. Çekincesiz. Kurnazlık yok. Her zaman onun sadık ve değerli eşiydi.

Dudaklarını ısırarak geri çekildi ve ona gülümsedi. "Ben senin ejderwan'ınım. Göster bana." Nefes nefese, kendini onun kollarının himayesinden çıkmaya ve açık çayıra doğru koşmaya zorladı.

Max ne düşüneceğinden emin değildi. Ta ki onun kanatlarını açıp güzel bir kırmızı ejderhaya dönüştüğünü görene kadar. Çayırdaki kaygısızca koşarken kahkahaları kulaklarını doldurdu.

Yaklaşık üç saniye boyunca, sonra tökezledi ve yüzüstü düştü.

Onun iyiliği için endişelenerek peşinden koştu. "İyi misin?"

Kendini düzeltmeye çalıştı ve tekrar yuvarlandı... ve tekrar. Sonunda oturdu ve hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Ayakta durmak kolay değil, değil mi?"

"Bu benim için." Ona göstermek için form değiştirdi. "Ağırlığını biraz farklı dengelemelisin. Dengeyi sağlamak için kanatlarını kullan."

Denedi. Ve başarısız oldu. "Bu kadar kolay gösterdiğin için sana lanet olsun."

Gülümseyerek onun ayağa kalkmasına yardım etti ve ona yardım etmek için boynunu ve ağırlığını kullandı... tıpkı küçükken kardeşleri için yaptığı gibi. "Daha iyi misin?"

Başını salladı ve nihayet sallantılı dengesini sağladığında gülümsedi. Sarı kanatlarını uzatarak ilerledi, sonra tekrar oturup ona baktı. "Haklıymışsın. Bir ejderha olarak çok da farklı değil, değil mi?"

"Hayır."

"Ben hâlâ benim."

"Başka biri olacağını mı düşündün?" "Hayır, ama..."

Ejderha kaşlarını kaldırdı. "I.Q. puanlarını kaybedeceğini mi düşündün?"

Hayır, daha kötü bir şey. "Daha az olacağımı düşünmüştüm..." "İnsan mı?"

Başını salladı.

"Daha önce de söylediğim gibi, Katagaria'yı tehlikeli kılan insan ve Apollit kanıdır. Ejderha değil. Ejderha sadece onları büyütüyor."

Ve görünüşe göre üstten ağır. "Bana uçmayı öğretebilir misin?" "Şimdilik sana havada durmayı öğretsem iyi olur. Seni istemiyorum

kendine zarar ver." Ve böylece ona kendini yerden kaldırmak için kanatlarını nasıl kullanacağını gösterdi.

Sera gülerek ve gülümseyerek birkaç dakika denedikten sonra başardı. Hala onun kadar başarılı ya da onun kadar zarif olmasa da, çabalarından oldukça memnundu. İlk deneme için hiç de fena değildi.

Max onun baş döndürücü heyecanı karşısında başını salladı. "Bunu daha önce hiç yapmadığına inanamıyorum. Hiç merak etmedin mi?"

O kadar basit değildi. "Hiç şoka girmedim. Ve... ne zaman içimden gelse yer değiştirme dürtüsüyle savaştım. Teyzem Keria her zaman içimizdeki hayvana asla teslim olmamamız gerektiğini söylerdi. Onun bizi ele geçirmesinden ve yönetmesinden korkmamız gerektiğini söylerdi."

"Peki ya şimdi?"

Tekrar insan haline döndü. "Senden asla korkmamalıydım. Üzgünüm, Maxis." Tamamen çıplak, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Onun ejderha formunu kucakladı.

Gözlerini kapatan Max, onun sıcak, kadınsı teninin pullarına değmesinin tadını çıkardı. Kahretsin, bu onu o kadar sertleştirdi ki bir an nefes alamadı.

"Bir sorum var."

Gözlerini açıp ona baktı. "Yani?" "Kıyafetlerimi nasıl geri alabilirim?"

Gölerek, onu kollarının arasına alabilmek ve onun için en çaresiz olan parçasını kalçasına bastırabilmek için bir erkek olmaya geri döndü. "Onları istediğine emin misin?"

Adam ellerini çıplak teninde gezdirip boynunun etini dişlerken Seraphina nefesini sertçe içine çekti. "Eğer bunu yapacaksan olmaz."

Sonra geri çekilip onu serbest bıraktı ve her zaman başını döndüren ve onu ateşlendiren o dairesel hareketine başladı. Kokusunun ve ona bakışındaki cızırtının bir kombinasyonuydu bu. Sanki onu yiyip bitirecek, vücudunun her santimetresinin tadını çıkaracaktı. Ki bunu her zaman yapardı. İnsanlık dışı ve sarhoş edici bir titizlikle.

Ve vahşi canavarla seksi adamın bu özel birleşimi ölümcüldü.

"Max..."

Önünde alçaldı ve onu ayaklarından kaldırıp sert, kaslı vücuduna doğru tutarken inanılmaz tatlı, tutkulu bir öpücük için yaklaştı. Öpücüğünü derinleştirebilmek için bacaklarını adamın beline doladı ve yere indirdi. Başını geriye yaslayarak, adamın ağzının boğazında ne kadar iyi hissettirdiğini düşünerek inledi. Tüm o sert gücün tekrar üzerine bastırması ne kadar inanılmazdı.

"Seni çok özledim," diye nefes aldı elleriyle saten teninin zenginliğini keşfederken.

"Ve ben, sen." Gözlerine bakmak için yüzünü kavradı. "Zeus'un kabilenize ne yaptığını duyduğumda, sizi kurtarmak için peşinizden gittiğimi bilmenizi isterim."

İnanamayarak gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Başını salladı. "Serbest bırakılman için takas yapmaya çalıştım. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

Ona yaptıklarından sonra ondan nasıl özür dileyebilirdi? Yapmalarına izin verdiği şeyden sonra? "Taşımı bir sığınağın altına yerleştiren sen misin?"

Ona utangaç bir bakış atarken yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Seni özgür bırakamadığım için korunmanı istedim. Zeus taşlardan herhangi birinin yerleştirildiği yerden çıkarılmasını yasaklamıştı. Seni parçalara ayırabilirdi. Bu yüzden taşına zarar gelmesin diye üzerine bir barınak inşa ettim. Bilseydim aynı şeyi çocuklar için de yapardım."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Elinde değil, değil mi?"

"Ne?"

"Bana göz kulak oluyorsun."

Kızın elini avucunun içine aldı ve işaretli avucunu öptü. "Sen benim ejderha svanımsın. Benim Strah Draga'm. Sana bakmak benim için bir onurdur."

"Tek sebep bu mu?"

Başını sallayarak onun boynuna sokuldu. "Hayır." Sıcak nefesi Seraphina'nın tenini yaktı ve tüm vücudunu ürpertti. "Sen benim kalbimsin, Seraphina. Ve seni terk etmek hayatımda yaptığım en zor şeydi."

Elini Max'in saçlarına daldırdı ve ona duyduğu sevgiyle başını kendisine yasladı. "Çok üzgünüm, Max."

Dudaklarını öptü ve ona hüzünlü bir gülümseme sunmak için geri çekildi. "Sorun değil. Ben lanetli doğdum. Şimdi bile seni yanımda tutamayacağımı biliyorum."

"Bunu daha önce de söylediniz ama hiç açıklamadınız. Nasıl lanetlendin?"

Hüzün gözlerini karartırken parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Annem beni babamdan çalmak için doğurdu. Beni kullanmasına izin vermeyi reddettiğimde, bunun için beni lanetledi. Illarion bu yüzden genç bir ejderhayken yakalandı ve boğazı kesildi. Bu beni cezalandırmak için yapıldı. Diğerleri gibi mutlu olmama izin verilmedi."

"Ah, Akribos... Bizi ayıran annenin laneti değildi. Benim aptallığımdı. Benim bencilliğim. Ama söz veriyorum, bir daha aramıza başka bir şeyin girmesine izin vermeyeceğim."

Max buna inanmak istedi. Gerçekten inanmak istiyordu. Ama o bu sözleri söylerken bile bazı şeylerin çok daha farklı olduğunu biliyordu.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Ve niyet ya da içten duygular ne olursa olsun, tüm sözler tutulamazdı. Tanrılar, insanları ve hayvanları sık sık yalancı çıkaran acımasız sürtüklerdi. Ve merhamet ona ya da türüne hiç gösterilmemişti.

O kadar incinmişti ki artık hiçbir şeye inanmasına izin veremezdi. O daha iyi biliyordu.

Ama en azından kısa bir süre için ona sahipti. Ve kendilerine tanınan bu kısa zamanın tadını çıkarmaya yemin etti.

Gözlerini kapatarak dudaklarını onun dudaklarına daldırdı ve onu içine çekti. Vücudu inanılmaz derecede yumuşak ve sıcaktı. Çok tatlıydı. Sarılmanın ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu. Dudaklarını ve çenesini ısırırken bacaklarının onunkilere sürtünmesini ne kadar sevdiğini unutmuştu. Her zaman inanılmaz iştahlı bir kadın olmuştu. Çoğu erkek onun kendini tutmayışından dehşete düşerdi.

Onun en çok bu yönünü severdi. Eve geldiğinde onu şakacı bir şekilde yere yatırıp üzerine binmesi onun için bir şey ifade etmiyordu. Bazen banyo yapmaya gittiğinde onu ormanda takip ederdi. Adam elbiselerini çıkarır çıkarmaz, bir avcı gibi üzerine atılır, vücudunun her yerine öpücükler ve okşamalar yağdırırdı.

Şimdi bile, göğsünü ve karnını yalayabilmek ve tadına bakabilmek için onu sırt üstü yatırdı. Yatakta daha agresif olmak için yaşıyordu. Sanki ikisine de kanıtlaması gereken bir şey vardı. Ve adam ona liderlik edecek ve arkasına yaslanıp oyununun tadını çıkaracak kadar erkekti. Onun vücuduyla oynamasına izin verecek kadar.

Kız kaburgalarını ısırırken tısladı, sonra daha aşağı inerek kalça kemiğini yaladı ve kızdırdı, bu sırada eli kesesini kavradı ve kendini zor tuttuğu noktaya kadar nazikçe masaj yaptı.

"Sera?" Adam zevkle nefes alırken Sera'nın elini çekti. "Bunu yapman için çok uzun zaman geçti. Korkarım kontrolüm eskisi gibi değil."

Küçük bir dudak bükme onu daha da cezbetti. "O zaman seni tekrar dövüş formuna sokmam gerekecek." Hınzır küçük sırtışı

Onu ağızına almak için eğilene kadar onu büyüledi.

"Aman Tanrım," diye soludu her şey dönerken. Tam bir dakika boyunca, kızın ağız vücutunda sihrini konuştururken patlayacağından emindi. Ama sonra tam kontrolünü kaybetmek üzereyken, kız ona uzun bir yalama yaptı ve ona gülümseyene kadar vücutunda süründü.

Max ellerini kızın solgun omuzlarına dökülen ve dolgun göğüslerini gizleyen kırmızı buklelerin arasına daldırdı. "Benim Seramia'm."

Seraphina fark ettiğinden çok daha fazla özlemiş olduğu bu sevecenliğe değer verdi. "Benim değerli ejderham." Öne doğru eğilerek, kendini onun üzerine bırakmadan önce o inanılmaz dudakları öptü.

Birlikte inlediler. Dudağını ısırarak, içindeki adamın iri, kalın dolgunluğunun tadını çıkarmak için bir an durdu. Daha önce hiç kimse onun gibi hissetmemişti. Bir ejderha olduğu için değil, onu sevdiği için. Ve adam yavaşça kalçalarını kaldırıp ona doğru iterken, kadın titredi. "Sana olan inancımı hiç bozmadığımı bilmeni istiyorum Maxis. Çiftleştiğimiz günden beri başka bir sevgili edinmedim."

"Neden?"

"Yapamadım işte. Regl dönemim ne kadar kötü olursa olsun, başka kimseyi istemiyordum. Başka erkeklere bakıyordum ama onlar sen değildin."

Adamın yüzündeki gülümseme kadının içini ısıttı. "Teşekkür ederim."

Ellerini tutarak göğüslerine götürdü ve o gittiğinden beri her gece yapmayı hayal ettiği gibi arkasına yaslanıp ona bindi. Adam onu tamamen doldurdu. Ve orada bir an için her şeyi unuttu. Onları ayıran onca yılı.

Max kendini tamamen ona teslim etti. Ama bunu hep yapardı. Max'in kurduğu tüm savunmaları aşmanın bir yolu vardı. Bu yüzden onu terk etmek zorunda kalmıştı. Çünkü hayır diyemediği tek şey oydu.

Hiç.

Onun sığınağıydı.

Ve onun en kötü cehennemi. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Kendini ölüme bile teslim edebilirdi.

Kız kollarına geldiğinde, onu kendine yakın tuttu ve o mükemmel huzurda ona eşlik etti. Ve onlar nefes nefese kaldıkça, kanındaki thirio yükselirken kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bu, bir daha onsuz yaşamak zorunda kalmamak için yaşam gücünü onunkiyle birleştirmeye duyduğu hayvani bir ihtiyaçtı. Bu, tüm bağlanmamış Were-Hunter'ların eşleriyle seks yaptıklarında hissettikleri bir şeydi.

Bir keresinde ondan kendisine bağlanmasını istemek gibi bir hata yapmıştı. Reddetme sözleri nazik olsa da, ela gözlerindeki mutlak dehşet bakışı sonsuza dek kalbine kazınmıştı. Bu sert tepkiyi görmek ruhunun bir parçasını buruşturmuştu.

O ret.

Bu yüzden onu kollarına aldı ve o kabusu tekrarlama zahmetine girmede.

Seraphina, Max'in göğsünün üzerinde ve meme ucunun etrafında daireler çizerken çenesinin altında kalbinin şiddetli atışını dinledi. Kendi kalp atışları onunkiyle senkronize olmaya çalışıyordu. Onunla bağ kurmaya. Onları tamamen birleştirecek tören için dişlerinin uzadığını bile hissedebiliyordu.

Hayatta ve ölümdede.

Ve zihninde, Max'in ondan bunu ilk istediği zamanı hatırladı. Çiftleşmelerinden hemen sonraydı. Bıçağı fırlatıp attıktan ve onu kabul ettikten sonra.

Beklenmedik isteği onu şok etmişti.

Şimdi...

"Benimle bağ kurar mısın, Maxis?"

Adam tamamen hareketsiz kaldı ve kadının etrafında kaskatı kesildi. "Pardon?"

Kendini yukarı kaldırarak ona baktı. "Bağ kurabilir miyiz?"

Yüzündeki saçları geriye doğru tararken kaşlarını hafifçe çattı. "Bu dünyada daha çok istediğim bir şey yok..."

"O zaman neden ses tonunuzda bir "ama" seziyorum?"

"Ama biliyorsun. Ölüm emri altındayım ve neredeyse tüm Varlık Avcıları peşimde. Ve annelerinin onlara göz kulak olmasına ihtiyaç duyan iki ejderhamız var. Düşüp seni de yanımda mezara götürme riskini göze alamam."

"Seni almalarına izin vermeyeceğim."

Kollarını onun etrafında sıktı. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey. Teşekkür ederim. Ama şu anda seninle bir bağ kurmayı kabul edemem."

Her şeyin farklı olmasını dileyen Seraphina başını onun göğsüne yasladı ve bacağındaki ize dokundu. "Seni isteyen iblisleri nasıl durduracağız?"

"İşte bu soruya verecek bir cevabım olmasını çok isterdim leydim."

Birden etraflarındaki ormandan şiddetli bir çığlık duyuldu.

Sera geri çekildi. "Bu da ne?"

Max hemen ayağa kalktı. "Bu bir Bane-Cry. Illarion saldırı altında."

Max Sığınak'a döndüğünde her türlü cehennemi bulmuştu. Rémi, kardeşi Cherif, Carson, çocuklar ve hamile kadınlarla birlikte Peltier Evi'ne sığınmış, Uluyanlar ile Aimee ve diğerleri için canlarını feda etmeye hazır bir grup Arkadyalı ve Katagaryalı da orada bulunuyordu.

Arkasında Sera'yla birlikte çatı katından merdivenlerden inerken, Aimee'nin yatak odasının önündeki koridorda Rémi'yle karşılaştı. Rémi'nin, kız kardeşi dinlenirken kimsenin yanına yaklaşıp onu tehdit etmediğinden emin olmak için bu görevi üstlendiğine şüphe yoktu.

Max onun önünde durakladı. "Neler oluyor? Kardeşimin aradığını duydum."

Rémi tanıdık alaycılığıyla çenesini evin ana bölümüne inen merdivenlere doğru salladı. "Illarion diğerleriyle birlikte barda. Kaleyi burada tutuyoruz. Amazonlar Kattalakis Arkadyalı kurtlarla birlikte döndüler ve seni tepside istiyorlar. Dev ve diğerleri anlaşırken sen burada kalmalısın. Şahsen keşke kurt etinden bir gram almama izin verselerdi. Kız kardeşimi aldığı için Fang'e sahip olamayacağıma göre, kuzenlerine razıyım."

Çoğu şekil değiştiren ve insan Rémi'yi sert kişiliği nedeniyle sevmese de, Max garip bir şekilde seviyordu. Temel felsefeleri her zaman aynı olmuştu. Şüpheyeye düştüğünde, hepsini öldür ve bırak tanrılar çözsün.

Rémi Max'in omzunun üzerinden Sera'ya baktı. "Sen onlarla ilgilenirken ejderha kuğuna göz kulak olmamı ister misin?"

Max hafifçe dönerek onun güzel yüzündeki tedirgin ifadeye gülümsedi. "Um... hayır." Bir kolunu ona doladı

omuzları. "Sanırım onu onların üzerine salacağım. O benden çok daha vahşi."

Rémi gülümsemeye bir ayının olabileceği kadar yaklaştı. En azından yeğeni Jake kucağında küçük, uykulu bir bebekle çocuk odasından çıkana kadar.

"Rémi Amca, mutfaktan biraz süt almak güvenli mi sence? Annemi uyandırmak istemiyorum ve dışarıdayız. Aubie'yi süt içmeden uyuması için ikna etmeye çalıştım ama beni dinlemiyor."

Max, Jake ve Aubert'i görünce Rémi'nin mavi gözlerinde beliren o tanıdık derin acıyı kaçırmadı. Onlar tek yumurta ikizi Quinn ve eşi Becca'nın oğullarıydı - Rémi'nin hâlâ umutsuzca aşık olduğu ve çiftleşmek istediği ayıvan. Ama Kader ona Max ve Sera'ya davrandığından daha da acımasız davranmıştı. Acısını gizleyen Rémi, sütünü isteyen ve telaşlanan çocuğu yatıştırmak için elini Aubert'in siyah saçlarına sürdü. "Ben

al. Siz ikiniz burada, en güvenli yerde kalın."

"Tamam. Gidip üstünü değiştireyim." Küçük kardeşi itiraz edercesine mızızlanırken Jake çocuk odasına geri döndü.

"Aubie süt istiyor!"

Merdivenlerden inip mutfağa, bara doğru yürürlerken, ona garip bir şekilde Aubert'in çocuksu çığlıklarını hatırlatan öfkeli bağırışları duyabiliyorlardı.

Rémi dudağını ısırды ve ne kadar çok dövüşmek istediğini mırıldandı. "Benim için biraz kış tekmele, Max," dedi daha yüksek bir ses tonuyla, sütü alıp yeğenlerine doğru geri dönmeden önce.

Max sallanan kapılara doğru ilerlerken, Sera onun koluna girdi. "Benimle koşar mısın?"

Onun beklenmedik teklifi karşısında gülümsedi. "Şimdi benim düşünce tarzımı anladın mı?"

"İstiyorum."

"Leydimin zamanlaması berbat." Max bir an durup onu kollarının arasına aldı ve alnından öptü. "Hiçbir şey benim için daha anlamlı olamazdı. Ama bunu Peltier'lere ve aileme yapamam."

Kardeşim. Yıllar boyunca benim için yaptıkları onca şeyden sonra olmaz."

"İşte bu yüzden seni hem seviyorum hem de senden nefret ediyorum."

Kadının tuhaf espri anlayışına homurdanarak onu serbest bıraktı ve barda neler olduğunu görmek için sallanan kapıdan içeri girdi.

Fang, Vane, Dev, Illarion, kurtlar ve ayılar bardaydı ve Seraphina'nın kabilesinin her bir üyesine karşı savaşmaya hazırdılar. Neyse ki bar hâlâ insanlara kapalıydı yoksa durum daha da kötü olabilirdi.

"Ejderboğan'ı teslim etmenizi talep ediyorum! Patria'mıza saldırdı, üyelerimizi öldürdü ve -"

"Annene ağla, sürtük, umurumda değil." Fang, Arkadyalı kurdu tersledi.

"Fang!" Vane kendini kardeşiyle diğer kurdun arasına soktu. "Yardım etmiyorum!"

Dev güldü. "Belki değil, ama son derece eğlenceli ve keyfimi yerine getirmeye son derece yardımcı oluyor."

Samia kocasının karnına bir şaplak attı. "Sen karışma bu işe. Barı havaya uçurmak isteseydik, yine Rmi'yi buraya getirirdik."

Sera Max'in yanından geçerek gruba hitap etti. "Bu Ejderboğan'la ilgili değil. Nala'nın bir ibisle yaptığı anlaşmayla ilgili."

"Dilini tut." Nala ona ters ters baktı.

"Hayır. Bunda olmaz. Eşimi tekrar yok etmeni izlemeyeceğim."

"Seraphina..."

Ama Sera'nın buna hiç niyeti yoktu. "Onu almanıza izin vermeden önce kabileye olan bağlılığımdan vazgeçeceğim." Kılıcını kınından çıkardı. "Maxis'i istiyorsan... benim aracılığımla gelmek zorundasın."

Illarion onun arkasında durmak için hareket etti.

Tamamen şaşkına dönen Max olduğu yerde donup kalmıştı. Gerçekten de gördüklerine inanamıyordu. Bu gerçek miydi?

Sera onu mu savunuyordu?

Fang, Sera'nın vücudunun sol tarafındaki pozisyonunu aldı. "Gördüğünüz gibi Ejderboğan'ımızı seviyoruz. Mobilyalara çok yakışıyor."

Alaycı alkış sesleri gerilimi düşürdü. "Güzel." Arkadyalıların arkasından bir iblis öne çıktı. Kessar değildi ama onda uzaktan tanıdık gelen bir şeyler vardı. Max onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Kesinlikle gallu. Koku barizdi.

İblis Fang'in önünde durdu ve alaycı bir tavırla onu süzdü. "Ancak, hepiniz bir şeyi unutuyorsunuz. Siz Omegrion'unuzun yasalarına bağlısınız ama biz değiliz. Gerçekten savaşılarımı burada serbest bırakmamı mı istiyorsunuz? Siz ve hayvanlarınızın daha ne kadar dayanabileceğini sanıyorsunuz?"

Fang hiçbir şeyi kaçırmadı. "Kafanı duvarıma monte edecek kadar uzun."

İblis konuşmak için ağzını açtı, sonra garip bir guruldama sesi çıkarmaya başladı.

Sera ve Illarion geri çekildi. Nala da öyle. Max ailesini korumak için aralarındaki mesafeyi kapattı.

Dev göz açıp kapayıncaya kadar bir paspas kovası kaptı ve midesindekileri boşaltırken onu yakalamak için tam zamanında iblisin önüne koydu. Yüzünü buruşturarak ve küfrederek Sam'e baktı. "Evet, benim kadar çok yeğen yetiştirirsen ve bir bar işletirsen, o çekici ben-ate-to-much sesini öğrenirsin, bu yüzden-bir-kova-kap-amca-benim-kıvrılmam gerek." Daha da kötü bir surat ifadesiyle iblisin yanına döndü. "Bitirdin mi? Çünkü dostum, bu yaptığın çok kötü bir şey. Ve umarım bu bok bulaşıcı değildir."

Bunun yerine, iblis acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. O kadar çok acı çekiyordu ki konuşamıyordu.

Hepsi şaşkın bir sessizlik içinde iblise bakarken Dev kovayı bir kenara koydu. "İblis doktoru tanıyan var mı?"

"Onun nesi var?" Nala sordu.

Fury omuz silkti. "Sanırım son kurbanı pek iyi gitmedi. Sen kimi yedin?"

Dev alaycı bir şekilde homurdandı. "Kovanın içindekilere bakılırsa, bir Muppet diyebilirim. Kermit'e benziyor."

Sam aşırı acı dolu bir ses çıkardı. "Hepiniz çok iğrençsiniz."

Lia abartılı bir hareketle başını sallayarak onayladı.

Ve iblis hala kasılıyor ve öğürüyordu. Hırıltılı nefes alıp verdi.

Sonra parçalandı.

Sanki bunun da bulaşıcı olmasından korkuyormuş gibi herkes hep bir ağızdan onun bulunduğu yerden geri çekildi.

"Vay anasını," diye nefes aldı Dev.

Fury, Lia'nın elini tuttu. "Benim baş döndürücü teyzem."

Fang ve Vane, bakışlarını odanın içinde gezdirmeden önce iblisin tüten kalıntılarına parmaklarını geçirdiler.

"Savitar?" Vane

seslendi. Fang kaşlarını

çattı. "Thorn?"

Kimse cevap vermedi. Yüz hatları solgunlaşan Fang, Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Hiç böyle bir şey gördün mü ya da duydun mu?"

O cevap veremeden Nala panik içinde soluk soluğa kaldı. Sonra acı içinde haykırdı.

Sera ona doğru bir adım attı. "Basilinna?"

Yavaş yavaş griye dönüştüğünü göstermek için elini kaldırdı. "Sanırım ben taşa dönüyorum... sen?"

Dehşete kapılan Seraphina kendi bedenini inceledi. "Hiç sanmıyorum."

Nefesi kesilen Nala başını salladı. "Bu da ne böyle?" Çığlık atarak ortadan kayboldu ve Amazonlarını da yanında götürdü.

Fang ve Vane Arkadyalıları döndüler ama iblis ve Amazon savaşçıları olmayınca gürültüleri azaldı.

"Bu iş daha bitmedi," diye söz verdi liderleri. "Ben de bir Kattalakis Lykos'um ve ırkımızı lanetleyen kişinin işlediği suçların bedelini ödemesini görmek istiyorum. Geri döneceğim!"

Ve böylece gittiler.

Maksimum fark ettim o Sera oldu soluk daha o olmuştur. "Seramia?"

"Ben de kendimi iyi hissetmiyorum." Elini alnına bastırdı. "Bu çok garip." Bacakları büküldü.

Max onu kollarına aldı ve bardan Peltier House'a, oradan da revire ışınladı. "Carson!"

Gerakian anında ortaya çıktı. "Sorun nedir?"

"Bilmiyorum. Hasta ya da öyle bir şey."

Max, Carson'ın onu muayene edebilmesi için geri çekildi. Dudağını sıkıp endişeyle doktorun ikisine de kızın iyi olduğunu söylemesini beklerken zaman ilerliyordu. Bu sadece geçirdikleri inanılmaz uzun günün yorgunluğuydu.

Onun beklediği de buydu. Ne yazık ki, Carson'ın yaptığı bu değildi.

"Bu çok garip. Sanki Kessar'ın kilidini açtığı büyü kendini tersine çeviriyor."

Max'in nefesi boğazında düğümlenirken içinden korku geçti. Hayır... Carson yanıliyordu. Yanılıyor olmalıydı. "Ne?"

"Yavaş yavaş taşa dönüşüyor."

O anda, sanki vücudundaki tüm rüzgâr şiddetle dışarı atılmış gibi hissetti. "Saçmalık! Benimle taşak geçme, Carson."

Stetoskobu boynundan çekti. "Ben değilim." Sera'nın omzuna hafifçe vurarak ona hüznü ve sempatik bir gülümseme sundu. "Üzgünüm. Bunu nasıl tersine çevireceğime dair hiçbir fikrim yok."

Max'in bakışlarıyla karşılaştığında gözleri parladı ama gözyaşlarını geri kırpmayı başardı. "Tanrıların serbest kalmamıza izin vermeyeceğini bilmeliydim. Onlara karşı geldiğimiz için cezalandırılmamız gerekiyordu. Kabul edelim, pek merhametli oldukları söylenemez."

Max onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, binlerce duygu aynı anda onu alt üst etti. Ama onu en çok etkileyen korku ve ıstıraptı. Onu tekrar kaybetmek istemeyen aşk.

"Gitmene izin veremem. Bir daha olmaz."

Elini onun saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Tanrılara karşı savaşında Nala'yı asla takip etmemeliydim. Sümerlerin Yunanistan'ı ele geçireceğinden o kadar emindi ki." Acı acı gülererek yüzünü buruşturdu. "Aptal sürtük hiçbir çatışmada kazanan tarafı desteklemedi."

"Neden onlara karşı at sürdün?"

"Bilmiyorum. Tanrılara bize yaptıkları için kızgındım. Çocuklarımıza yaptıkları için. Irklarımızı yarattıkları için Apollo ve Artemis'in kanını istiyordum. Bizi mahkum ettikleri için Kader'in kellesini. Bu bir intihar koşusuydu. Yine de kendimi güçlü hissetmemi sağladı, sanki kaderim üzerinde biraz kontrolüm varmış gibi. Bu ne kadar aptalca?"

"Aptalca değildi. Biraz kibirli ve çokça dar görüşlüydü. Ama aptalca değildi." Başını onun kucağına koydu ve ona sıkıca sarıldı. "Geri dönemem." Öfkeli bir bakışla onu delip geçti. "Dönmeyeceğim."

"Yapabileceğimiz bir şey yok." "Evet, var."

Seraphina onun kullandığı ses tonuyla buz kesti. Önsezi tüm vücudunu ürpertti. "Ne düşünüyorsun?"

Alt dudağını ısırarak sertçe yutkundu. "Burada Carson'la kal. Ben hemen döneceğim."

"Maxis!"

Dinlemedi.

Adam gözden kaybolurken, kadın onu durdurmaya çalıştı. Yataktan atladı ve onun kolunu tuttu.

Artık çok geçti. Tek bir iz bırakmadan gitmişti. Sadece havadaki hafif bir kıpırtı onun orada olduğuna dair bir ipucu veriyordu. Dehşet içinde, Carson'ın kendi endişelerini yansıtan bakışlarıyla karşılaştı. "Ne yapıyor bu?"

Doktor başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Ama bunun iyi bir şey olamayacağını düşünüyorum."

"Evet. Bunu destekliyorum."

Max, aptalca olduğunu bildiği bir şeyi yaparken tereddüt etti. Öyle bir aptallıktı ki, bunu kardeşlerinden biri yapmış olsaydı, onu öldüresiye döverdi. Onları canlandırmak için üzerlerine su atardı.

O zaman onları daha çok döv.

Ama ejderhawanını kaderinden kurtarmak için başka bir yol düşünemiyordu. Ve eğer hızlı hareket etmezse, çok geç olacaktı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapadı ve yaralarının acısını görmezden geldi. İçindeki ejderha nefesinin her zerresini topladı ve Sığınak'tan Samothraki Kapıları'na ışınlandı. Bu zaman ve mekândaki insanlar geçmiş bir çağın pürüzlü kalıntılarından başka bir şey görmezken, o en kutsal yere açılan kapının nerede olduğunu biliyordu. Avalon ve Kalosis'e açılan kapılar gibi, sadece alacakaranlıkta ve şafakta en zayıf kalp atışlarında parıldıyordu. O kadar hızlıydı ki kolayca gözden kaçabilir ya da bir göz yanılması olarak görmezden gelinebilirdi.

Ancak burası, kardeşlerinin modern dünyada uyudukları son yerlerden biriydi.

Ve bu da kalan son kardeşlerinden biriydi.

"Falcyn?"

Akşam deniz melteminden başka hiçbir şey ona cevap vermedi. Max, insanoğlunun bir zamanlar eski tanrılara haraç ödediği antik tapınak kompleksinin kalıntıları arasında ilerledi. Bir zamanlar onların işbirliğini ve sevgisini kazanma umuduyla kendi türüne adaklar sundukları yerde.

Bugün her şey çok farklıydı.

"Lanet olsun, Falcyn! Eğer beni duyabiliyorsan, cevap ver!"

"Ben insanlara cevap vermem. Eğer benimle konuşmak istiyorsanız, doğru dili seçin."

Max drakyn'e geçerken acı acı güldü. "Pislik yapman için zamanım yok. Sana ihtiyacım var kardeşim."

Bir şey göğsüne sertçe çarptı ve onu uçurdu. Acıdan ve uçtuğu mesafeden dolayı

yere çarptığında, bunun Falcyn'in dikenli kuyruğu olduğunu
söylerdi.

Acı dolu bir iniltiyle kendini yukarı itti. "Daha iyi misin?"

"Pek sayılmaz. Seni göt deliğinden iştahına kadar kestiğimde, o zaman duygusal olarak toparlanmalıyım."

Bu sefer saldırdığında, Max darbeyi yakaladı. Güç alanını kullanarak darbeyi engelledi ve ağabeyine geri gönderdi. "Lütfen Falcyn... lütfen."

Üzerindeki baskı azaldı.

Sonra ortadan kayboldu. Max rahatladı, ancak bunun bir numara olduğunu çok geç fark etti. Falcyn Max'in sırtında cisimlendi ve onu acımasız bir baş kilidiyle yakaladı. Max'i vücuduna bastırırken onu sertçe boğdu.

"Senin yüzünden adamdan geriye kalanlara bak kardeşim. O Yunan piçlerini buraya sen getirdin ve bunun için senden nefret ediyorum!"

Evet, tamam, bu büyük bir hata olabilirdi. Birkaç bin yılın kardeşinin öfkesini yumuşatacağını ummuştum.

Görünüşe göre Falcyn'ın birkaç bin dolara daha ihtiyacı vardı. "Özür dilerim. Gidecek başka yerim yoktu."

"Ve size söyleyecek başka bir şeyim yok."

Başka çaresi kalmayan Max ona döndü ve ters çevirdi. "Beni dinle! Seninle dövüşmek istemiyorum."

Ama bir dövüştü bu. Falcyn son domuz pırzolasının peşindeki aç bir köpek gibi peşinden geliyordu. Kahretsin, kardeşinin ne kadar sert vurabildiğini unutmuştu. Başka çaresi kalmayınca ejderhaya dönüştü. Hayatta kalmanın tek yolu buydu ve kardeşini gerçekten öldürmek istemiyordu.

Şey...

Teorik olarak. Ancak Falcyn yakında aklını başına toplamazsa Max fikrini değiştirebilirdi. Peşinde olduğu şeyi almak için kardeşinin canlı olmasına ihtiyacı yoktu. Sadece vicdanının nefes alan bir Falcyn'e ihtiyacı vardı.

Aman Tanrım, gerçekten mi? Birden Illarion ejderha bedeniyle aralarına girerek onları birbirinden ayırdı. Kesin şunu! İkiniz de durun!

Falcyn etrafında dönerek kuyruğuyla onu bir kez daha sokmaya çalıştı.

Max pençeleriyle onu yakaladı ve öyle sert ısırıldı ki Falcyn irkildi.

Illarion ona ters ters baktı. Bu gerekli miydi?

Max kuyruğunu serbest bıraktı. "Birazcık."

Falcyn sinirli bir hırıltıyla ona ateş etti.

Illarion güçleriyle onu dondurdu. Falcyn'e ters ters baktı. Evimizin son dördüne kaldık. Lütfen soyumuzu daha fazla kurutmaz mısın?

"O zaman onu gözümün önünden kaldırsan iyi edersin."

Falcyn...

"Ciddiyim, Illy. Hiç havamda değilim." Kapıya doğru hantalca yürüdü.

"Bir ejderha taşına ihtiyacım var Falcyn. Çocuklarım ve kuğum onsuz ölecek."

Falcyn donakaldı. "Bunu benden istemeye cüret mi ediyorsun?" "Bir tek sende var."

Falcyn her birine sert ve haşın bir bakış fırlatmak için döndü. "Ve gerçekten umurumda değil. Evinize gidin. İkiniz de. Sizi bir daha asla görmek istemiyorum."

Bu soğuk sözleri söyledikten sonra kapıların arasında kayboldu.

Şaşkına dönen Max, onun ardından bakakaldı. "Ciddi misin sen?"

Üzgünüm, Max.

Buna inanamayan adam acı acı güldü. "Bencil ve soğuk olduğumu biliyordum Fal, ama bu... Annem ona ne kadar çok benzediğini bilse gurur duyardı. Keşke fırsatım varken seni öldürseydim, seni piç kurusu!"

Dur, Max. Neden böyle hissettiğini biliyorsun.

Evet, tabii. Herkes gibi o da Max'in istemediği şeyler için Max'i suçluyordu. Elinde olmayan şeyler için. Kaçınmak için her şeyi yapmıştı.

Şimdi Sera ve çocukları bunun bedelini ödeyecekti.

Max suçluluk duygusunun ve acısının ağırlığıyla sızladı. Bu doğru değildi. Cezasının yükünü taşımayı umursamıyordu. Buna alışkındı. Ama bunun ailesine yansımalarına katlanamazdı.

Falcyn bile.

Ama yapabileceği hiçbir şey yoktu. Başarısız olduğu için kalbi kırık olan Illarion'u Sığınak'a geri götürdü, böylece tanrılar onu soğuk, ölü bir heykele döndürmeden önce karısıyla kalan zamanını geçirebilecekti.

Medea, kendisini karşılayan alışılmadık sessizlik karşısında içinden kötü bir his geçerken ebeveynlerinin yatak odasının önünde duraksadı. Normalde bu saatte ne zaman buraya gelse duyduğu sesler rahatlatıcı değildi, hiç de değil ama...

"Anne? Baba?"

Kapı kendi isteğiyle açıldı.

Daha da temkinli davranarak ellerini silahlarına götürdü, mum ışığıyla aydınlatılmış geniş odada bekleyen tehdit her neyse ona saldırmaya hazırdı. Örtüleri buruşmuş, dört direkli kral boy yatak boştu. Bir taraftaki perdeler sanki çabucak boşaltılmış gibi çekilmişti.

Sonra banyodan gelen belli belirsiz hastalık sesini duydu.

"Buradayız," diye seslendi babası.

Bunun bir oyun olmadığından hâlâ emin olmayan Medea, hızlı ama temkinli bir şekilde öğürme seslerine doğru ilerledi.

Hafif aralık olan kapıya ulaştığında, kapıyı itti ve tam bir şok içinde dondu kaldı.

Zar zor giyinmiş olan annesi yerde hasta yatarken, babası ona sarılmıştı. Kısa siyah saçları dağılmıştı ve yakışıklı yüzü endişeyle buruşmuştu. Birisi, hiç şüphesiz babası, annesinin uzun sarı saçlarını, hastayken ona engel olmasın diye örmüştü.

İkisinin de rengi solmuş ve titriyorlardı.

Dehşete kapılan Medea koşarak onlara yaklaştı. "Neler oluyor?"

Stryker cevap vermeden önce sertçe yutkundu.

"Bilmiyorum. Öğürerek uyandı. Ve bir saatten fazladır hasta." Annesinin başındaki soğuk bezi düzeltti. Daimon'lar ve onların iblis türü teoride hasta ya da hamile olamayacağına göre, bu iyi bir şey olamazdı. Medea annesinin yanına diz çöktü. "Matera?"

Cildi yeşilimsi bir renk alan Medea'nın yanağına şefkatli bir el koyan annesi gülümsemeye çalıştı. "İyi olacağım, küçüğüm. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

Ama babasının gözlerindeki korkudan bunun cesur annesinin söylediğinden daha kötü olduğunu anlayabiliyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu babası.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Size başka bir şey yüklemekten nefret ediyorum..."

Kaşlarını kaldırdı.

"Kessar oyun alanına geri döndü. Sığınak'taki casusum az önce Zümrüt Tablet'in elinde olduğunu ve İskit Süvarilerini senin için gelmeleri için uyandırdığını söyledi."

Annesi çok acı çektiğini belli eden bir ses çıkardı. "O sürtüklerden nefret ediyorum. Fırsatım varken Nala'nın boğazını parçalamalıydım."

Sadece annesi bu durumda bu kadar nefret ve kin toplayabilirdi. Ama Medea'nın Zephyra'da en çok sevdiği şey de buydu. Sonuna kadar savaşçıydı.

Babası bu tehdide güldü. "Benim için mi geliyor?" Medea başını salladı. "Ve Max'i istiyor."

"Ejderha mı?"

"Evet."

"Neden?" diye sordu babası kaşlarını çatarak.

O daha konuşmadan kapıları bir kez daha çalındı.

Medea ayağa kalktı. "Kim olduğuna bakacağım." Kapıya doğru ışınlandı, orada her kim varsa başından savmak niyetindeydi. Ancak kapıyı açar açmaz yardımcısı ve en iyi arkadaşı Davyn'i görünce bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Cildinde aynı yeşilimsi renk vardı ve yakışıklı, sevimli arkadaşı da annesi kadar hasta görünüyordu. Tıpkı annesi ve babası gibi, Davyn'in olmasına asla izin vermediği sarı saçları dağınıktı.

"Sorun nedir?"

Nefes almakta zorlanırken elini çerçeveye dayadı. "Saflarımızda yayılan bir tür hastalık var." Ayrıntılara girmeye başladığında öksürük krizine girdi. "Sanki bir veba salgınımız var."

Bu sözler üzerine içinden daha da kötü bir his geçti. Ne zaman biri "veba" ve "Daimon" kelimelerinden bahsetse, aklına tek bir isim geliyordu...

Apollo.

Ve o sıçan piç de burada kalıyordu.

Haklı olduğundan dehşete düşmüştü ama haklı olmadığını umarak Davyn'e doğru ilerledi. "Hadi bebeğim, seni yatağına götüreyim."

Ondan uzaklaştı. "Yardıma minnettar olmayacağımdan değil ama bu her ne haltsa sana bulaşmasını istemiyorum. Ayrıca, bunu sana verirsem Stryker bağırsaklarımı deşer. Sen de öyle."

Onun hastalıklı mizah anlayışına homurdandı. "Sadece sen aynı anda hem bu kadar komik hem de bu kadar hasta olabilirsin. Ben seni yine de dövmeden önce sen devam et. Sadece iyi bir önlem için."

Ona zayıf bir gülümseme sunarak gözden kayboldu.

Medea bir an durup anne ve babasını tekrar kontrol etti.

Dev gibi, kaslı babası annesini küçük bir çocuk gibi kucağına almıştı. Zephyra çok küçük ve çelimsiz görünüyordu; Medea'nın normalde ölçüsüz derecede sert ve güçlü bir kadına yakıştırmayacağı iki şey.

Kocaman eliyle annesinin yüzünü kavradı, onu nazikçe salladı ve başını koruyucu bir şekilde çenesinin altında tuttu. Onun bariz sevgisi Medea'yı boğdu ve gözlerini yaşarttı. Babasının tüm hatalarına rağmen annesine tapıyordu.

Ve onu.

Onun varlığını hissederek bakışlarını yakaladı. "Kimdi o?"

"Davyn. Bir şeyi kontrol edeceğim ve sonra seni güncelleyeceğim."

"Sana güveniyorum kızım."

Kadın gitmeye hazırlanırken, adam onu durdurdu. "Medea?"

"Evet, baba?"

"Seni seviyorum."

Tam bir dakika boyunca hareket edemedi. Onun da böyle hissettiğini biliyordu ama normalde bunu dile getirmezdii. Annesi gibi babası da vahşii ve acımasız bir yaratıktı. Acımasız bir Daimon'du, sevginin değil. Bunu söylemek zorunda hissetmesi onu daha da endişelendiriyordu.

"Ben de seni seviyorum." Ve kadın geri çekilirken, onun beklediği son şeyi yaptığını duydu.

Annesinin hastalığının iyileşmesine yardımcı olması için Apollymi'ye bir dua fısıldadı.

Evet, bu korkutucuydu.

Ve ironik bir şekilde, gittiği yer de orasıydı. Bu konuda ipucu verebilecek biri varsa, o da Atlantis'in kadim yıkım tanrıçasının bir şeyler biliyor olabileceğiydi.

Medea evlerinden Apollymi'nin Charonte muhafızlarıyla birlikte ikamet ettiği tepedeki saraya ışınlandı. Saat geç olduğu için tanrıçanın nerede olabileceğinden emin değildi. Kalosis olarak bilinen bu cehennem diyarında gece kadar karanlık olan gündüzleri tanrıça normalde bahçesinde bulunurdu.

Medea, Apollymi'nin uyuyup uyumadığından ya da geceleri ne yaptığından emin değildi. Doğrusu, bunu hiç düşünmemişti. Gerçi şimdi düşündüğüne göre, Apollymi yalnız olmalıydı. Kendini tutuyordu

Ona tapan Daimonlar dışında. Onu koruyan Charonte iblisleri dışında ve burada kablolu TV yoktu. Onu bu âleme hapseden lanet, oğlu Acheron'u ziyaret etmesini ya da buradan ayrılmasını engelliyordu.

Tanrıça ne yaptı?

Kesinlikle tiğ işi yapmak ya da Parcheesi oynamak değildi.

Medea siyah mermer sarayın büyük salonunda duraksadı. "Merhaba?" Tehlikeli tanrıçayı çok fazla kızdırmadan varlığını duyurmanın en güvenli yolu bu gibi görünüyordu.

Yanında uzun boylu bir Charonte dişisi belirdi. Gözleriyle uyumlu uzun yeşil saçları, sarı-turuncu teni, koyu turuncu boynuzları ve kanatları vardı. "Evet?"

"Sorun değil, Sabine. Eminim annesi için tedavi istemeye gelmiştir. Bu gece için iznilisin. Git küçük çocuklarına bak."

Charonte dönerek her zaman zarif olan Atlantisli tanrıçaya hafif bir selam verdi. "Evet, Akra."

Apollymi sessiz bir hayalet gibi gölgelerin arasından süzüldü. Uzun beyaz-sarı saçları kıvrak vücudunun etrafında dalgalanıyordu ve siyah elbisesiyle tam bir tezat oluşturunuyordu. Dönen gümüş gözleri şefkatle doluydu ve Medea'ya yaklaştı. "Babanın yalvarışını duydum. Neler oluyor?"

Medea tereddüt etti. Bu Atlantisli Yok Edici'ydi. Tüm panteonunu ve ailesini katletmiş, acımasız ve yıkıcı bir tanrıça...

Sıcak duyguların kraliçesi değil.

"Neden böyle davranıyorsun..." Medea tanrıçanın önünde bu kelimeyi kullanmaktan ürperdi, onu gücendirip duvarda ya da yerde bir leke olarak kalmasını diye, "nazik mi?"

Apollymi hınzırca güldü. "Düşüncelerin doğru olsa da çocuğum, sana hatırlatmak isterim ki hepsini oğluma zarar verdikleri için öldürdüm." Ayıldı. "Yüzyıllar boyunca yaşadığımız kavgalara rağmen, Stryker benim de oğlum ve onu ben doğurmamış olsam da, benim için daha az değerli değil.

Ben. Ve her anne gibi, bir oğlumun diğetine zarar vermesine izin vermeyeceğim ve veremem ve bu Stryker'ın elini tuttuğum tek andı. Apostolos'a ya da Styxx'e saldırmasına izin vermeyeceğim. Kardeşlerini ve ailelerini huzur içinde bıraktığı sürece onu parçalara ayırmayacağım. Ve ona, çocuklarımdan herhangi birine vereceğimden daha çabuk zarar vermem."

Medea'nın çenesini avucunun içine aldı. "Ve buna sen de dahilsin. Şimdi benden ne istiyorsun, çocuğum?"

Medea yine tereddüt etti. Dürüst olmak gerekirse, annesinden ve bir süreliğine, insanlar onu öldürene kadar kocasından başka kimseden şefkat görmeye alışık değildi.

Babasıyla olan ilişkisi çok yeniydi. Daha önce hiç büyükanne ya da büyükbabası olmamıştı ve Apollymi'nin bu yönü onu oldukça korkutuyordu.

Bu onu kesinlikle rahatsız ediyordu. Ama şimdilik buna katlanacaktı.

"Burada Spathi'ler arasında bir veba salgını var gibi görünüyor. Davyn de annem gibi hasta."

Elini bıraktığında Apollymi'nin dönen gümüş gözleri kırmızıya döndü. Görünmeyen bir rüzgâr odanın içinde eserek saçlarını vücudunun etrafında savurdu.

Tıslayan bir lanetle arkasını döndü ve hızla uzaklaştı. "Akra?"

"Beni takip edin!"

Medea bu ses tonunu sorgulamaması ya da itaatsizlik etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu bir zamanlar Atlantis'in ölüm ve şiddet tanrısı Misos'a ait olan sarayın alt katına götüren tanrıçaya yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Bu kadın görünüşüne bakılırsa, buranın bir zamanlar o kadim tanrının "özel" lanetlenmiş misafirlerini öbür yaşamlarında cezalandırmak için tuttuğu yer olduğunu söyleyebilirdi.

Medea'nın kardeşi Urian'a göre, bu ruhlar Apollymi'nin buraya getirdiği ve Apollo'nun lanetinden kurtardığı ilk Daimon'lar tarafından tüketilen ilk ruhlar arasındaydı. Bu bozulmuş lanetlilerin ruhları onları uzun süre beslemişti.

Ama ne yazık ki her güzel şeyin bir sonu vardı. Ve bir süre sonra Daimon'lar ayrılmak zorunda kaldılar ve beslenmek ve yaşamlarını uzatmak için dünyadaki insanları avladılar.

Apollo ve onun korkunç laneti sayesinde.

Koridorun sonuna geldiklerinde Apollymi güçlerini kullanarak kalın bir demir kapıyı açtı. Yerde çıplak bir yığın halinde zincirlenmiş olan Apollon, hepsini lanetleyen ve Apollymi'nin oğlu Acheron'u insanken vahşice öldüren Yunan tanrısıydı. Tanrıçanın ondan en çok nefret ettiği şey bu ihanetti. Ama Apollo'nun Acheron'un ikiz kardeşi Styxx'e binlerce yıl boyunca yaptığı işkencenin yanında bu nefret sönük kalıyordu.

Apollon'un torunu olarak Medea'nın yaşlı tanrı için üzülmesi gerekirdi. Ama laneti hayatına mal olduğundan ve insan haşarat kocasını ve küçük oğlunu Apollon'un onları sivri dişler çıkarmaları ve sadece geceleri yaşamaları için lanetlemesinden başka bir sebep olmadan katlettiğinde hiçbir şey yapmadığından, onu bağışlamak için kalbinde bir şey bulamadı. Aksine, ondan babasından bile daha fazla nefret ediyordu.

Öfkeyle ona saldırdı.

Apollo gülerek geri çekildi. "Sen olsaydım yapmazdım."

Tereddüt etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden burada olduğunuzu biliyorum ve evet, tüm bunların sebebi benim."

Apollymi elini savurdu ve onu arkasındaki duvara yapıştırdı. "Ne yaptın sen?"

Daha da sert güldü. "Hepiniz benim veba tanrısı olduğumu unuttunuz. Son bir ödeşme için yeterince güç biriktirdim."

Medea donakaldı. "Ne yapacağız, Akra?"

Apollymi'nin yüzündeki ifade en büyük korkusunu doğruladı. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Bir tanrı başka bir tanrının büyüünü ya da lanetini bozamazdı.

Apollymi'nin gözlerinde acımasızlık parladı. "Bir piç dönüşü diğerini hak eder."

Apollo onun sözleri karşısında gerçekten de soldu. Herkes gibi o da bu bakıştan korkmayı öğrenecek kadar uzun süredir buradaydı. "Ne demek istiyorsun?"

Apollymi sinisi bir gülümsemeyle Medea'ya baktı. "Apollo'yu öldüremeyiz. Bu son numarayı geri alamayız... Ama kimse onu Gallu'ya yem edemeyeceğimizi ve Zakar'a yaptıkları gibi onu da kanlı orospularından birine dönüştürmelerine izin veremeyeceğimizi söylemedi. Sen ne düşünüyorsun?"

Medea hınzırca güldü. "Ah benim Leydi Apollymi'm, aklınızın çalışma şekline nasıl da bayılıyorum. Bir müzakere için Kessar'ı çağırayım mı?"

"Evet, küçüğüm. Sanırım yapacaksın."

Apollo çığlık attı. "Bunu yapamazsınız! Dünyaya ne yapacakları hakkında bir fikrin var mı?"

Ona soğuk, boş bir bakış fırlattı. "Unutuyorsun sevgili Apollon, ben Büyük Yok Edici Apollymi'yim. Bu ölümlü aptalları umursadığımı mı sanıyorsun?" Medea'ya gülümsedi. "Çağır onları."

Kürk yığınının altında çıplak olan Max, Sera'yı kollarında tutarak çatı katında yerde yatıyordu. Illarion'u çocuklara göz kulak olması ve onları geri getirmesi için Blaise'e göndermişti, böylece taşa dönmeden önce onu ziyaret edebileceklerdi. Ama vedalaşmak için son birkaç özel an yaşamak istiyordu.

Her kalp atışı vücudunun daha da soğumasına ve sertleşmesine neden oluyor gibiydi. Onun kollarında yavaş yavaş ölüyordu. Onu sıcak ve canlı tutmak için aklına gelen her şeyi deniyordu. Güçleri nasıl bu kadar değersiz olabilirdi?

Dudaklarını parmaklarken ona nazik, hüznü bir gülümseme sundu. "O kadar üzölmeyin, ejderha lordum. O kadar da kötü değil. Gerçekten. Ölü olmak gibi değil... Sadece uzun bir uyku. Orada olduğumu bile bilmiyorum."

Sanki faydası oldu da? Olsa olsa, karanlık ve boş bir halde var olduğunu bilmek durumu daha da kötüleştirmiştir.

Gözleri parlayarak elini adamın perçeminin arasından geçirmek için uzandı. "Keşke saçlarını hatırladığım gibi görebilseydim. Böyle çok uysal görünüyorsun. Çok insani." Burnunu şakacı bir şekilde kırıştırdı.

Göğüslerini hafifçe okşarken güldü. "Köyünüzdeki erkekler gibi saçlarımın kısa ve düzgün olmasını tercih edeceğinizi düşünmüştüm."

"Hayır. Beni her zaman en çok cezbeden şey senin vahşi ejderha yöntemlerin olmuştur. Beni sana çeken ilk şey buydu, diğerlerinin ötesinde."

"O zaman gözlerini kapat."

Saçlarını ilk çiftleştikleri zamanki ilkel, barbar tarzına döndürmek için güçlerini kullandı.

Elini tutarak avucunu öptü ve tüylerle süslü uzun, ince örgülerine götürdü.

Sera gözlerini açıp onu gördüğünde nefesi kesildi. "Bunu nasıl yaptın?"

"Benim drakomas yöntemlerim var."

Gülerek ince bir örgüyü işaret parmağına doladı ve adamın uzun saçlarıyla öyle bir zevkle oynadı ki bu onu yeniden sertleştirdi. Yine de son hararetli karşılaşmalarından sonra nasıl toparlanabildiği onu aşıyordu. Yatağının olmaması iyi bir şeydi, çünkü onu kıracaklarından emindi.

Saç örgüsünü dolgun dudaklarına değdirdi. "İşte buradasın, benim vahşi ejderham."

Max ona doğru eğildi ve onu tekrar kaybetme düşüncesiyle kalbi paramparça olurken onu öptü. Çok fazla gücü vardı. Tanrıların pek çok ıvır zıvırı ve hazinesi. İnsanların tarih boyunca bulmak ve sahip olmak için öldürdüğü zamansız büyülü nesneler. Ama hiçbir şey bunu durduramaz ya da engelleyemezdi.

Hiçbir şey.

Bu yüzden ona o kadar sıkı sarıldı ki sonunda itiraz etti.

"Beni eziyorsun."

"Özür dilerim. Sadece seni sıcak ve güvende tutmak istiyorum." Diliyle kulak memesini okşadı.

Kadın zevkle iç çekti. "Keşke yapabilsen. Seninle kalmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Birisi kapısını çaldı. Max, ziyaretçilerine odasına girmeleri için seslenmeden önce kıyafetlerini tekrar giydirmek için güçlerini kullandı.

Elinde Merlin'in büyülü kürelerinden biriyle Illarion'du. Max ona kaşlarını çattı. "Çocuklar nerede?"

İyiler ve hâlâ Avalon'dalar. Taşa dönüşme sürecinde olmadıkları için Merlin onları orada tuttu. Burada Sera ve kabilesini etkileyen şeyin, bariyeri aşıp kendi tarafındaki onlara ulaşamayacağını düşünüyor. Onları geri gönderirse onların da dönüşmeye başlayacağından korkuyordu.

Sera doğrulduğunda mutluluk dolu bir ses çıkardı. "Tekrar değişmiyorlar mı?"

Illarion kristal küreyi içine bakması için ona doğru tuttu.

Çocukların ikisi de oradaydı, Merlin'in Avalon'daki şatosuna benzeyen bir yerde. Mutlu görünüyorlardı ve en iyisi de sağlıklı ve bütünlükdü. Biraz endişeli ve stresli olmasalar da.

Edena başını küçük bir kuş gibi hareket ettirerek annesinin yüzüne odaklanmaya çalışırken dudağını ısırıldı. "Anne?"

Sera topu eline alırken ona gülümsedi. "Edena? Hadyn? İyi misin?"

Hadyn başını salladı. "Biz iyiyiz. Ya siz?"

"Harika, artık ikinizin de iyi olduğunu biliyorum."

Edena'nın dudakları titredi. "Bu doğru mu? Geri mi dönüyorsun?"

Başını salladı. "İkinizin de babanızı dinlemenizi ve benim için sizinle ilgilenmesine izin vermenizi istiyorum. Bunu yapabilir misiniz?"

İkisi de başını salladı.

"Seni seviyorum anne," dedi Hadyn elini kürenin üzerine koyarak. "Keşke orada olup bunu yüzüne söyleyebilseydim."

"Ben de öyle. Sadece ne olursa olsun yakınımda olacağımı unutma. Ve Edena, benim yokluğumda kardeşine karşı daha nazik olmanı istiyorum. Sürekli kanatlarını kırpmaya çalışmaktan vazgeç. Bırak uçmayı ya da çakılmayı kendi başına öğrensin."

"Deneyeceğim. Senin için."

"İkinizi de seviyorum. Lütfen birbirinize, babanıza ve amcalarınıza benim için iyi bakın."

Edena ağlamaya başlayınca Hadyn onu teselli etmek için kollarına çekti.

Aklına bir fikir gelince Max sertçe yutkundu. "Merlin? Çocuklarla birlikte orada mısınız?"

Beyaz-sarışın güzel büyücü yanlarında durmak için hareket etti. "Ben buradayım. Neye ihtiyacınız var?"

"Seraphina'yı Avalon'da sana getirsem, onun dönüşmesini engelleyebileceğini düşünüyor musun? Çocukları kurtaran şey onu da kurtarabilir mi?"

Merlin tereddüt etti. "Olabilir ama zaten değişim sürecinde olduğu için onu öldürebilir de. Zeus'un onu ne tür

bir büyü altında tuttuğunu bilmiyorum. Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki

Büyünün ne kadar mantıksız olabileceğini ve öngörülemeyen sonuçlarını." Çocuklarına bir bakış attı. "Ayrıca, o senin soyundan değil. Senin yavrularını taşımış ve kanını seninkiyle karıştırmış olsa da, bu drakomai'den doğmakla aynı şey değil. Neler olabileceğini bilemeyiz. Üzgünüm, Max. Bir şey deneyip onu kaybetmek istemiyorum."

Gözyaşları onu boğdu. Merlin haklıydı. Kız taşa dönmüşken, onu geri getirmenin başka bir yolunu bulma şansı her zaman vardı. Tableti Kessar'dan alıp onu tekrar özgür kılmak için kullanabilirdi.

Ama ölümden geri dönüş yoktu. Özellikle de Zeus önce heykelini parçaladıysa.

"Teşekkürler, Merlin."

Kürenin içindeki sis onları yutmadan önce başını ona doğru eğdi.

Sera başını eğerek ona baktı. "Bu bakış da neyin nesi? Ne planlıyorsun?"

Evet, beni de korkutuyorsun.

Ayağa kalktı. "Kessar ve Tablet'in peşinden gidiyorum." "Aklını mı kaçırdın sen?"

Max başını salladı. "Tek yolu bu. Seni kurtarmak için kullandı. O zaman ben de seni burada tutmak için kullanabilirim." Illarion'a baktı. "Öyle değil mi?"

Kardeşi başını salladı. Evet... hayır, bu gerçekten kötü, çok kötü bir fikir. Duş alırken saçını kurutmaya çalışmak ya da sert bir rüzgârda işemek gibi. Aklını mı kaçırdın sen?

"Hayır. Çaresizim."

Aynı şey.

Kardeşine sinirli bir sırıtışla karşılık verdi.

Evet, öyle.

Sera onun yanında ayağa kalktı. "Illarion'a katılıyorum. Bunu yapmayı aklından bile geçirme. Delirdin mi sen? Ölmeni isteyen iblisler ve Amazonlardan oluşan bir koloniye girip baş iblisin en çok istediği Tableti alamazsın. Böyle şeylere kötü tepki verme eğilimindedirler. İnan bana. Ben de gördüm. Ben de gördüm.

Nala'nın böyle bir kibre sahip olan son ejderhanın pençesini taşıdığına inanıyorum."

Illarion Sera'ya onayladığını gösteren bir işaret yaptı.

Daha kaç tane meydan okuma yapmayı planlıyorsun?

Sheez, Max. Ölmek için çok daha az acı verici yollar var.

Aklıma asitte boğulmak geliyor.

Birden yanlarındaki odada bir ışık parladı. Max ona doğru yöneldi ama bir şey onu yerinde tuttu. Kıramadığı güçlü, görünmeyen bir kuvvet.

Öfkeyle, saldırmak için bir ateş patlaması tezahür ettirdi. Ta ki gücün kaynağını fark edene kadar.

Falcyn.

Ama bu sefer ejderha formunda değildi. Eski siyah savaş kıyafetlerini giymiş, peşinden gelme hatasını yapan avcılarının derilerini ve kürklerini ganimet ve eşsiz dövüş yeteneklerinin kanıtı olarak takmıştı. Siyah saçları, boğazına dolanmış ve solgun gözleriyle uyumlu gümüş bir ejderha kolyesiyle süslenmiş uzun bir örgü dışında kısaydı. Loş ışıkta cıva gibi parlıyorlardı.

Ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmadılar.

Illarion onu orada görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağabeyinin doğum sırasını kabul ederek ve saygıdan dolayı başını eğdi.

Illarion'un jestine karşılık veren Falcyn, sadece ona özgü olan o vahşi yırtıcı yürüyüşüyle aralarındaki mesafeyi kapattı.

Tek kelime etmeden Seraphina'nın önünde durdu ve Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Dokunabilir miyim?" Bir drakomanın başka birinin eşine izinsiz dokunması yasaktı. Bunu yapmak kültürlerinde ölümcül bir suçtu.

Max başını salladı.

Sera aralarında bir ileri bir geri gidip gelirken kaşlarını çattı. "Max?"

"Sorun yok, Sera. Bu benim kardeşim Falcyn. Ona güveniyorum... çoğu gün."

Görmezden gelmek onun alay etmek Barb,
Falcyn dokundu onu Buz gibi
alnına, sonra da eline. "Onu kim lanetliyor?"

"Zeus."

Küçümseyerek alay etti. "O zaman umarım bu o piç kurusunu cidden kızdırır. Bunu bana başta söylemeliydin. Sana yardım etmeden önce bu kadar uzun süre vicdan muhasebesi yapmak zorunda kalmazdım."

Falcyn bir pençesiyle bileğine üç damla kan toplayana kadar küçük bir kesik attı. Çantasından yumurtaya benzeyen küçük, dikdörtgen bir top çıkardı ve sonra onu kanıyla kapladı. Yumurtayı kızın ellerine yerleştirdi ve annelerinin dilinde ilahi söylerken ellerini yumurtanın etrafında kavuşturdu. Ellerini yumurtayı döndürmek için kullandı. Birkaç saniye sonra Sera nefesini sertçe içine çekti ama Falcyn onun ellerini yumurtanın etrafında tuttu. Sera tısladı. "Yanıyor."

Max kollarını onun etrafında sıktı. "Her şey yoluna girecek. Zehri senden çekiyor. Ona çalışması için zaman ver."

Ancak o zaman bir dereceye kadar rahatladı.

Falcyn ayini bitirdiğinde daha da solgundu ama nefes alış verışı daha düzenliydi.

Falcyn taşı koluna sildi ve çantasına geri koydu. Beklentiyle çatı katına baktı. "Ejderhalarınız olduğunu mu söylemiştiniz?"

"Bir oğlum ve kızım var. Blaise ile birlikteler. Avalon'dalar."

Falcyn'in sert yüz hatları ilk kez yumuşadı. Blaise onun sevgisinde her zaman özel bir yere sahip olmuştu. "Ben de onların korunup kollandığını göreceğim."

Gitmeye hazırlanırken Max onu durdurdu. "Teşekkür ederim kardeşim. Fikrini neden değiştirdiğini sorabilir miyim?"

Falcyn perdelerin ardından dönüp önce Max'a, sonra da Sera'ya baktı. "Hâlâ senin bir aptal olduğunu düşünüyorum. Hâlâ ciğerlerini dolduran her nefesten nefret ediyor ve sana kin besliyorum. Ama sen benim kardeşimsin ve biz drakomayız. Kalbini senden almak bana düşmez... Eğer ona

yardım etmenin bir yolu varsa, bunu yapmaktan onur duyarım. Yaşadığımız ve öldüğümüz kuralları biliyorsun.

Sana karşı olan hislerim ne olursa olsun, sevdiğin şeyi korumak ve soyumuzu devam ettirmek benim sorumluluğumdur."

"Tekrar teşekkür ederim."

Falcyn buna cevap vermedi. Sanki bir parçası bu minnettarlıktan utanmış gibiydi. Bunun yerine Illarion'a döndü. "Sana verdiğim ejder pençesi hâlâ sende mi?"

Her zaman.

"Evet, ben öyle duymadım." Falcyn onun koluna vurdu. "Onu bir addanc'a ödünç verdiğini duydum. Senin neyin var böyle? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Başını Illarion'a doğru salladı. "Bir addanc mı? Gerçekten mi?"

Falcyn büyük bir tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bütün kardeşlerim moron. Yemin ederim. Şimdi Blaise sahip oldukları azıcık zekâyı da emip onları da eksik bırakmadan önce beni ejderhalara götür."

Illarion gözlerini devirdi.

Onlar gittikten sonra Max güldü. Sera ona kaşlarını çattı. "Ne?"

"Rémi'yi neden bu kadar çok sevdiğimi şimdi anladım. Bana kendi pislik kardeşimi hatırlatıyor."

"Ve sen bunu komik mi buluyorsun?" "Evet."

Sera sanki yeniden üşümeye ve halsizleşmeye başlamayı bekliyormuş gibi kollarını uzatarak onları inceledi. "Bu son olacak mı?"

"Öyle olmalı. Bildiğim kadarıyla Falcyn türümüzün en yaşlısı." Ona doğru burnunu kırıştırdı. "O benden bile yaşlı."

"Vay canına! O zaman neden senden nefret ediyor?"

"Onu ve Hadyn'i hayal kırıklığına uğrattım. Bu yüzden sevdiğim başka hiç kimseyi yüzüstü bırakmayacağım." Bir tutam saçını kaldırıp alt dudağına sürmeden önce elini saçlarının arasından geçirdi.

Bu tek hareket onu ürpertti. Daha da kötüsü, ona duyduğu açlığı korkutucu bir şekilde uyandırdı. Kendini durduramadan yüzünü avuçlarının içine aldı.

ellerini tuttu ve dudaklarını kendi dudaklarına götürdü, böylece ağzını tahrip edebilecek ve onu doyasya içebilecekti.

Max onu kucağına alıp arkasındaki duvara yaslariken güldü. "Kuğum nasıl bu kadar çabuk aç kalabilir?"

Onun bıyıklı çenesini ısırdı, diğer her şeyi unutmak istiyordu.

Keşke yapabilselerdi.

"Nala'yı görmemiz gerek."

Başını salladı. "Tableti geri almam ve Kessar'ın onu kullanmadığından emin olmam gerekiyor." Onu kucağına aldı ve omzuna astı.

Sera bu hareket karşısında nefesini tuttu, özellikle de adam kapıya doğru yöneldiğinde. "Ne yapıyorsun sen?"

Onu taşımaya devam ederken şakacı bir şekilde bacaklarını göğsüne yasladı. "Başını belaya sokmaya devam ediyorsun. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Yürüye biliyorum, biliyorsun."

"Evet, ama ben bir ejderhayım. Güzel kızları kaçırıp inlerimize götürmekle tanınırsın."

Kıkırdama, o teslim oldu için onun tutun. "Ben hep bunu merak etmişimdir. Ejderhalar neden kadınları alır?"

Şakacı bir şekilde kıkırdadı. "Az önce yatağымda yaptığımız gezintiyi düşününce bunu sormana alındım."

"Bu bir yatak değil... Hasırın üzerinde demek istiyorsun."

Merdivenlerin dibine vardıklarında yüzündeki şakacı ifade kayboldu. Çenesi düştü, onu omzundan kaydırđı ve önünde ayağı kaldırdı.

Sera döndüğünde Peltier Evi'nin alt katında yeni bir grubun toplandığını gördü. Onlardan gelen güç yeterince rahatsız ediciydi ama sinirlerini geren ve onu dehşete düşüren, birbirinin aynısı olan ikiz tanrıları.

Bir seti birbiriyle karıştırmak kolaydı. İkisi de uzun boylu, esmer ve inanılmaz derecede seksiydi. Birini diğerinden ayırt etmenin tek yolu soldakinin sağdakinden daha kısa siyah saçlara sahip olmasıydı.

"Sin," dedi Max, elini ona doğru uzatarak. "Zakar."

Sırayla onun elini sıktılar.

Diğer grubu birbirinden ayırmak çok daha kolaydı. Her ikisinin de omuz hizasında benzer tarzda saçları olsa da, birinin siyah saçları ve bir çift dönen gümüş rengi gözleri vardı. Diğerisi ise sarışındı ve gözleri canlı maviydi.

"Styx," diye selamladı Max sarışını. "Acheron." Onu tanıtmak için geri adım attı. "Eşim, Seraphina."

Acheron başını ona doğru eğdi. "Keşke daha iyi şartlar altında tanışsaydık. Özellikle de eşine onu Gallu'ya yem etmemizin sorun olup olmadığını sormaya geldiğim için."

Sin Max'in sırtını sıvazladı ve omzuna sert bir el koydu. "Aslında bu bir rica değil. Kemerini bağla, Buttercup. Seni otobüsün altına atıyoruz."

Max ağzı açık kaldı. "Pardon?"

"Evet," diye onayladı Styx Max'in etrafını sararlarken. "Ve onları tanıyorsam, senin için de geri çekilmeyi planlıyorlardır." Max'e bir sırıtış fırlattı. "Bu arada yeni saçını beğendim. Tanrılara yapmak üzere olduğumuz ejderha kurbanına çok yakışıyor. Güzel zamanlar."

"Ejderha kurbanı mı?" Sera soluk soluğa tekrarladı. "Bu bir şaka. Değil mi?"

"Tabii. Öyle diyelim."

Ağzını açarak Styxx'ten Max'e baktı. "Ondan pek hoşlandığımı sanmıyorum."

Max boğazını temizledi. "Sorun değil. Bazı günler ben de ondan hoşlanmıyorum. Ve sanırım bugün kesinlikle onlardan biri olacak. Şu anda yaklaşık otuz saattir uyumadığımı hepiniz biliyorsunuz, değil mi?"

Acheron güldü. "Benim dünyama hoş geldin, Adelphos. Sanırım uyuduğumu hatırlıyorum... çok eskiden. Ya da belki de bu aşırı uyku depresyonunun getirdiği bir halüsinasyondur. Şu noktada bunu söylemek zor."

Max orta parmağıyla kaşını ovuşturdu. "Demek beni Gallu'ya yem etmeyi planlıyorsun. Ben yokken alınan ve bilmem gereken başka bir oy var mı?"

Zakar şeytani bir kahkaha attı. "Kurban edilmek üzere olan bir ejderha için oldukça sakinsin."

"Evet, ama biz kolay lokma değiliz. Bir ejderhayı yemeye çalışana kadar hazımsızlığın ne olduğunu bilemezsiniz. Geri ısırma meylliyizdir. Hem de sert."

Dev acı içinde haykırdı. "Ve bu senin seks hayatın hakkında hepimizin bilmesi gerekenden daha fazlası."

Max şakacı bir şekilde ona ateş püskürdü.

"Hey! Sakıncası var mı?" Fang aralarına girdi ve ateşi söndürdü. "Barı yakmak yok! Kahretsin çocuklar, söylememem gereken bazı şeyler var ve bu gerçekten de listemin en başında yer alıyor. İçeride ateşle oynamayı bırakın... ahşap barın ve yanıcı alkolün etrafında!"

"Her neyse..." Sin, Fang'in çıkışını görmezden geldi. "Nerede saklandıklarını biliyor musun?"

"Irkalla."

"Oh," dedi Sin okyanusları kurutmak için kullanılabilecek kadar kuru bir ses tonuyla. "Bu harika. Irkalla... Neden?"

Max sanki büyük bir sır veriyormuş gibi başını eğdi. "Şey, ben... oh bekle. Evet, doğru, ben bir uzmanım. O yüzden gidip onu alamayacağın için orada olduğunu varsayacağım ve onu kulaklarından tutup çığlık atarak dışarı sürükleyeceğim. Ya da onu öldür."

"O haklı." Zakar öfkeli bir nefes verdi. "Keşke zamanda geriye gidebilsek ve bu piçlerin üzerimize salınmasında parmağı olan her aile üyemizin kıcına tekmeyi basabilsek."

Sera kaşlarını çatı. "Bekle... Ishtar Irkalla'ya inip geri dönmedi mi? Bu senin de dönebileceğin anlamına gelmiyor mu?"

Keder Sin'in gözlerini kararttı. "Farklı bir zaman ve yer. Ve ne yazık ki ben kızımın olduğu tanrı değilim." Hareket tarzlarını yeniden gözden geçirirken geri adım attı.

"Olmak zorunda olmayabilirsin..."

Kaşlarını kaldırarak Max'e baktılar.

Max kaynaklarını düşünürken başparmağıyla alt dudağını ovuşturdu. "Sera bana bir fikir verdi. Asushunamir'in Ishtar'ı hayata döndürmek için kullandığı şey aslında bende var."

Zakar ona tamamen inanmaz bir ifadeyle baktı. "Sen Kuru-Nin misin?"

"Evet." Max, Fang'in aynı derecede gevşek çeneli bakışlarıyla karşılaştı. "Şimdiye kadar Sığınak'tan hiç ayrılmamamın gerçek nedeni. Ejderboğan işareti umurumda bile değil. Beni öldürmeye çalışmak isteyen varsa, arkadaşlarını ve mezarlarını işaretlemek için küreklerini de getirsin. Beni saklı tutan daha ziyade koruduğum şey. Yanlış ellere geçmesini göze alamam. Ve eğer ben ölürsem... sadece kardeşlerim Falcyn ve Blaise onun idaresini devralabilir. Illarion bile onun gücüyle başa çıkamaz."

Seraphina Sa'l Sangué Realle'nin önemli olduğunu biliyordu ama yüzlerini görene kadar bunu anlamamıştı.

eşinin görevlerini tamamen anlamıştı. Max'in bir bütün olarak evren için ne kadar önemli olduğunu.

Ve ne kadar inanılmaz derecede güçlü ve ölümcül bir nesne olduğunu.

İblislerin onun peşinde olmasına şaşmamalı.

Zakar daraltılmış onun bakışlar üzerinde
Maksimum olarak Eğer çalışıyor
onu anlamak için. "Hiç kullandın mı?"

"Burası benim yerim değil. Beni de cezbetmiyor."

"Bu yüzden o bu işin koruyucusu. Başka biri olsaydı, hepimiz ona büyük ve kötü efendimiz olarak saygı gösterirdik."

Max, Acheron'un kuru ses tonuna homurdandı. "Önümde eğilin Atlantisli pislikler."

"Aynen öyle."

Max diğerleriyle konuşurken parmaklarını Sera'nın saçlarında dolaştırdı. Bu, şimdiye kadar birinin ona gösterdiği en şefkatli ilgi ifadesiydi ve ona itiraf etmek istediğinden çok daha fazla dokundu. "Tüm bunları göz önünde bulundurursak, Tablet'i Kessar ve diğerlerinden geri almamamız için hiçbir neden yok. Irkalla'da bile."

Sin onu tokatladı. "Irkalla'nın kumlarını onların kanıyla tuzlayalım."

"Hayır." Acheron Sin'in teklifi karşısında başını salladı. "Bence bu son derece kötü bir fikir çünkü eğer oraya gidersen ve seni herhangi bir nedenle geri getiremezsek Katra ikimizin de kışına tekmeyi basar. O olmadan oraya gitmene izin vermeyecektir. Onun hayatını riske atmaya hazır mısın?"

"Hayatta olmaz!"

Acheron ona göz kırptı. "İyi cevap."

"Katra kim?" Sera Max'e sordu.

"Sin'in karısı ve Acheron'un kızı. Karısı olarak teknik açıdan Sümer panteonunun bir parçası ve eğer isterse bizimle birlikte Irkalla'ya inebilir ve Ash'in de dediği gibi bunu Sin'i korumak için yapar. Ama o aynı zamanda Artemis'in kızı. Bu soyla ve bu kadar çok rakip panteonla olan bağlarıyla, oraya giderse başına neler gelebileceğini kim bilebilir. Tanrıların çoğunun uyuyor olması gerekirken,

bunun doğru olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz.

hepsinden. Şansımız ve kişisel deneyimlerim kötü bir sürprize hazırlıklı olmamızı söylüyor." Max derin bir iç çekti. "Güvende olmak için bunu dış panteonlardan bağımsız olarak yapmalıyız. Babası Ares olan Illarion hariç, drakomai'ler sorunsuzca gidebilirler."

"Peki ya bir Hellchaser kurdu?"

Max başını Fang'e doğru eğdi. "Rica ederim kardeşim."

"Amazonlar mı?" Sam

sordu. "Sen yarı tanrı mısın?"

Biraz çekingen davrandı. "Ares'in torunu. Bu sayılır mı?"

"Özellikle Dev'in yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakılırsa, şansımızın olduğundan daha yakınız."

"Evet," dedi Dev sinirli bir şekilde. "Katra olayına geri dönelim. Sen git. Ben gidiyorum. Beni bir iblise dönüştürme Sam. Tırtıklı dişlerle kötü görünürüm."

Arkadaşına doğru inledi.

"Bu durumda Chi ve ben de dışarıda kalıyoruz," dedi Acheron. "Bunu da şansa bırakmasak iyi olur."

"Ama ben hala varım."

Sera kaşlarını çatarak Styxx'e baktı. "İkizin içeride değilken sen nasıl içeride olabilirsin?"

Styxx şeytani bir kahkaha attı. "Bu uzun bir hikâye. En kısa versiyonu, panteonunun onu öldürmesini engellemek için annemin rahminde bir fetüs olarak saklanmış olması. Onun annesi bir tanrıça iken, benim annem bir insan kraliçeydi. Yani birbirimize benzesek de - annesinin onu saklamak ve gizlemek için yaptığı bir başka numara - ben bir Chthonian'ım. O ise bir tanrı. Onun katılımını engelleyen kadim panteonlar tarafından yönetilen nether diyarlarında aktif görev almam için beni temizliyor."

Fang tekrar konuşmadan önce telefonunu kontrol etti. "Ve bu benim patronum. Thorn'un tüm dikkatini vermesi gereken önemli bir durum var. Aslında benden yardım istedi ama sonra bunun yerine Cadegan ve Varyk'i çağırıp bu işle beni baş başa bırakmaya karar verdi."

Sera kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yani bir sürüye karşı bir avuç muyuz?"

Styxx'in gözlerinde eğlenceli bir ışık belirdi. "Benim için tipik olasılıklar."

Max çenesini Styxx'e doğru salladı. "Styxx, Stygian Omada'nın komutanıydı."

Tarihteki en başarılı ve ünlü ordulardan birinin adını duyunca ağzının açık kalması sırası ona gelmişti. Akhilleus ve Myrmidon'larıyla aynı sırada yer alıyordu. Greko-Apollon savaşlarında Stygian Omada yenilmez olmuştu. "O sen miydin? Ama sen daha bir bebeksin."

Styxx onun kasıtsız hakaretine güldü. "Büyük İskender de öyleydi. İnsanların motivasyonları yüksek olduğunda ve düşersen cesedinin üzerine üşüşmek üzere olan bir düşman ordusu varken neler yapabilecekleri inanılmaz."

"Çok, çok doğru."

Şimdi çalan Acheron'un telefonuydu. Cevap vermek için uzaklaştı.

"Kanlı ay," dedi Dev, şeytani bir aksan taklidi yaparak. "Uğruna yaşadığımız şey."

Cherif alay etti. "Bununla başa çıkabilirim. Beni korkutan bunun için ölmek."

Fang son planlarını daha ayrıntılı bir şekilde gözden geçirirken başıyla onayladı. Dürüst olmak gerekirse, Seraphina hâlâ bundan memnun değildi. Aklının bir köşesinde bir şey onu rahatsız ediyordu.

Birkaç saniye sonra Acheron geri döndü, yüz hatları solgun ve çizgiliydi. "Arayan Artemis'ti. Gallu Olimpos'a saldırıyor."

"Mia!" Sin hemen ortadan kayboldu.

Sera onun dehşete kapılmış tepkisi karşısında kaşlarını çattı.

"Mia onun kızı," diye açıkladı Max. "Büyükannesiyle birlikte olmalı."

"Oh kahretsin."

Max, Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Bizi içeri götür." "Teşekkür ederim."

Acheron onları Olimpos'a ışınlarken geride durdular. Olimpos Yunan panteonuna ait olduğu için sadece tanrılar ya da onların izin verdiği kişiler oraya girebilirdi. Belli ki hem Acheron'un hem de Sin'in ziyaret izni vardı.

Dağdaki diğer binalar olmasa da en azından Artemis'in tapınağı, çünkü birkaç saniye sonra orada göründüler.

Max ailesiyle birlikte savaşa girmekten hiç hoşlanmamıştı. Sera yanındayken bunu daha da az severdi. Ama onun kim ve ne olduğunu biliyordu.

Vahşi bir Amazon savaşçısı.

Ondan evde oturmasını istemek hakaretlerin en büyüğü olurdu. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Miğferini ve kılıcını tezahür ettirdi ve ona verdi.

Onları alırken kaşlarını çattı ve miğferi başına geçirdi. Vücuduna garip şeyler yapan sevimli bir gülümsemeye kılıcını kınından çıkardı. "Bunu nasıl yaptın?"

"Kılıcı sana veren bendim, unuttun mu?"

Seraphina ilk kez görüyormuş gibi kılıcının kabzasını incelemeden önce bakışlarını şüpheyle ona dikti. "Büyülü, değil mi?"

Yüzündeki kızarıklık ve başını utangaç bir şekilde eğmesi onun sorusunu yanıtladı.

"Bu asla bir düşün hediyesi değildi. Beni savaşta korumanın bir yoluydu."

"Seni incitmek istemedim." Dudağını çok sevimli bir şekilde ısırdı. "Bu Peleus'un Kılıcı. Achilles onu bana göz kulak olmam ve korumam için gönderdi."

Gözyaşları onu boğdu. Maxis'le çiftleştikten sonra savaş becerilerinin geliştiğini fark etmişti. Ve savaşta yaralanmayı bırakmış olmasının tuhaf olduğunu düşünmüştü. Bir çizik bile yoktu. Bunu kendi bütün kalma ihtiyacına ve becerilerindeki gelişmeye bağlamıştı.

Şimdi...

Eşine duyduğu derin minnettarlık onu sararken ve kalbini sıcaklıkla doldururken onu öptü. O tapılacak kadar değerliydi. "Seni seviyorum."

Max bu sözler ona bir darbe gibi çarptığında nefes alamadı. Bunu ona daha önce hiç söylememiştir.

Bir kere bile.

Dürüst olmak gerekirse, onun kendisinden nefret ettiğinden emin olduğu zamanlar olmuştu. O kılıcı alıp onu onunla ezmek istediğine yemin edebileceği zamanlar. Ya da vücudunun oldukça sevdiği bir parçasını kesmek istediğine.

Alaycı bir tavırla elini adamın çenesine koydu, böylece ağzını onun için açabilecekti. "Ben de seni seviyorum Seraphina," dedi sahte bir erkeksi sesle.

Güldü ve onun işaretli avucunu öptü. "Kesinlikle öyle. Sadece verdiğin tepkiyle beni hazırlıksız yakaladın."

Artemis'in hizmetkârları bir kapıyı açıp çığlıklar atarak peşlerinde iblislerle birlikte odalarına koşarken onu kollarına aldı.

Evet, bu beklediklerinden de kötüydü. Gallu'nun buraya nasıl geldiğini hayal bile edemiyordu. Olympus'a erişimleri olmamalıydı.

Yine de buradaydılar.

Acheron bakireleri görmezden gelerek sol taraflarındaki bir odaya koştu. Diğerleri Artemis'in hizmetkârlarına ve diğer tanrılara yardım etmeye giderken Max da Sera'yı peşinden sürükledi.

Seraphina daha önce hiç böyle bir şey görmemiştir. Şimdiye kadar karşılaştığı tüm ejderha saldırılarından daha kötüydü. Tanrılar savaşıyordu ama Gallu çok vahşiydi.

Acheron sağ taraflarındaki kapıyı açar açmaz, Artemis'in Sin'in rengine sahip olan ama küçük Artemis'in tıpatıp aynısı olan torunuyla birlikte yatak odasına kilitlendiğini gördüler. Dikkat çekici bir şekilde, kız büyükannesine tutunurken son derece sakindi. Sanki Artemis'in ona zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyor gibiydi.

Ama en şok edici manzara ikisini de koruyan Malachai iblisiydi. Tam bir iblis ihtişamıyla, siyah savaş zırhını giymiş ve Artemis ya da Mia'dan sonra kapıdan giren herhangi bir şeyle aralarında bir bariyer oluşturmak için kanatlarını sonuna kadar açmıştı. Kırmızı ve siyah teni, yakışıklı yüzü ve mükemmel vücudu üzerinde kıvrılıyordu. Ama şeytani görünüşü ve parlak kırmızı gözleri olmasaydı, enfes biri olabilirdi.

Sin'in girişinde, Artemis'i babasının kollarına bırakan kızını görmek için Sümer tanrısının arkasından koşmasına izin verdi. Sin'in peşinden gittiklerinde iblis kılıcıyla savaşmaya hazır bir şekilde karşılarına çıktı.

Ta ki Acheron'u görene kadar.

Acheron sanki iblisin kendisine saldırmasını bekliyormuş gibi kısa bir süre geri çekildi.

Malachai onun yerine başını eğdi. "Olaylar başladığında Mia'yı dışarı ışınlamaya çalıştık ama her yeri kilitlemişler. Herhangi birinizin içeri girebilmesine şaşırdım."

Acheron asasını gösterdi. "Standart kanalları kullanmıyorum. Kendi erişim noktam var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Artemis ve bebeği dışarı çıkarabilir misin?"

Sin eliyle Mia'nın başını kavradı. "Nick haklı. Onunla birlikte buradan ışınlanamam. İçeride kilitli kaldık."

Malachai gözlerini Max'e dikmeden önce "Harika," diye mırıldandı. "Hey ejderha, kardeşine yardım etmek ister misin? Sanırım birlikte onları buradan çıkarabiliriz."

"Tam arkanda, evlat." Max ejderha formuna dönüştü.

Tereddüt etti. "Bize katılmak mı yoksa kalmak mı istiyorsun?"

Seraphina Max'in sırtında bir eyer olduğunu fark edene kadar bu soru karşısında kaşlarını çattı. Savaş ejderhalarını ve binicilerini duymuştu ama hiç görmemişti. "Emin misin?"

"Olmanı tercih edeceğim başka bir yer yok."

Bir ejderhaya binme düşüncesi onu korkutuyordu. Ama Max'in ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu ve merakı arttı. Nasıl

Bir atı savaşı sürmekten daha farklı ne olabilir ki? Sadece biraz daha büyük bir at, gerçekten.

Tamam, çok daha büyük bir at. Yine de...

Korkusunu yutarak kendini onun kanadına ve eyerine tırmanmaya zorladı.

"Hazır mısın?"

Kendini eyere bağladı ve uçuş için hazırlandı. "Hazır."

Adamın kaldırma kuvveti kadının nefesini kesti. Eyerin sırtının bu kadar yüksek olmasına şaşmamalı. Malachai'nin peşinden savaşın içine doğru ilerlerken rüzgâr onu savuruyordu. Devasa kanatları çok hızlıydı ve devasa boyutuna rağmen ciddi manevralar yapabiliyordu.

Malachai gibi.

Birlikte galluların üzerine ateş yağdırdılar. Buradaki savaş vahşiceydi. Tanrılar ve iblisler arasında. Hayatı boyunca, galluların neden Yunan panteonuna saldırdıklarını anlayamamıştı. Ve onlar savaştıkça, Maxis'in onu neden sırtına aldığını anlamaya başladı.

Buradan hiçbir şeye ulaşamıyordu. Hiçbir şey ve hiç kimse ona yaklaşamazdı. Bir yanı sinirlenmişti. Diğer ise bundan büyülenmişti.

Ta ki sola doğru sert bir şekilde yatana kadar. Buna neyin sebep olduğunu görmek için eyeri kavradı.

Artemis tapınağından çıkmış, yay ve oklarıyla ibislere şiddetli ve hızlı atışlar yapıyordu.

Malachai onun öfkesine güldü. "Sanırım birileri torununu tehdit etmeye cüret ettikleri için biraz kızgın."

Max başını salladı. "Ama bu bana bir fikir verdi."

"Ne?" Sera, Malachai'den uzaklaşıp tepedeki ana tapınağa doğru uçarken sordu.

İblis sürüsünü gözden geçirdi. "Buradaki iblislerin sayısına bakın."

"Onlardan çok var. Ne demek istiyorsun?"

Max savaş çılgınlığının hemen dışında geziniyordu. "Biraz keşif yapmak ister misin?"

"Duruma göre değişir. Eğer dövüşmek zorunda kalırsak, yere dokunmama izin verecek misin?"

Devasa ejderhasının başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı. "Bunu yakaladın, değil mi?"

Yerden bir mil kadar y u k a r ı d a olan bacaklarını kaldırdı. "Kaçırmak zor."

Ona pişmanlık duymayan bir sırtış fırlattı. "Tamam. Kavga çıkarsa seni yere yatırırım."

"ok İyi, sonra. Kurşun ve yol, benim ejderha Lordum.

Açıkçası beni nereye götürürseniz oraya gideceğim."

Maxis savaştan çekildi ve Olympus'u terk etmeye çalıştı. İlk başta yapamadı. Bir şey onu engellemişti. Ancak annesinin mirası, gallu büyüsünü atlamasına ve diğerlerinin içeri girmesini veya çıkmasını engellemek için her ne koymuşlarsa ona rağmen bir arka yol bulmasına izin verdi.

Kardeşinin Tabletine ulaşmaya kararlı bir şekilde onu İrkalla'ya taşıdı. Kessar'ı Olimpos'taki saldırganlar arasında görmemiş olsa da, gallu iblislerinin çoğunun orada olması gerektiğini ve daha önce bulundukları gizli diyarlarında olmadıklarını biliyordu.

Bu da, Gallu Yunan tanrılarına ve diğerlerine karşı savaşırken Tablet'i alma şansına sahip olduğu anlamına geliyordu.

Savaştan çekilmekten nefret ediyordu ama bu çok daha önemliydi. Zümrüt Tablet güvenlikleri için savaştıkları iblisler kadar, hatta onlardan daha fazla tehdit oluşturuyordu. Onu geri almak için en iyi şansları buydu.

Kadim yeraltı leminin girişinde Max durdu ve Sera'nın attan inmesine izin verdi. Kendi zırhını ve silahlarını ortaya çıkardı. Sera'nın kendisini izlerken yüzünde beliren meraklı ifadeyi fark edince durakladı. "Bir ejderhanın bedeninde mağaralarda gizlice dolaşmak zor."

"Doğru. Çok fazla yer kaplıyorsun." Ela gözlerinde inanılmaz derecede baştan çıkarıcı bir ışık vardı. Adam

Onu terk etmenin neden bu kadar zor olduğunu şimdi hatırlıyordu. İlk tanıştıkları gece onu kendi yoluna göndermek yerine neden özel bir odaya taşıdığını.

Hayatındaki kuğular konusunda her zaman çok seçici olmuştu. Asla bir insan sevgili edinmemişti. İnsanlar ona hiçbir şekilde çekici gelmemişti. Sevgilileri konusunda o kadar seçici ve seyrek davranırdı ki, kardeşleri bu yüzden onunla sık sık alay ederdi.

Ama Seraphina'nın kardeş kabile kadınlarıyla birlikte o eski içki salonuna geldiği gece, onun ne olduğu umurunda bile değildi. Cesur dokunuşu onu heyecanlandırmış ve dudakları varlığından bile haberdar olmadığı bir parçasını uyandırmıştı. Sadece bu bile kaderlerinde birlikte olmak olduğu konusunda onu uyarmış olmalıydı.

Kader onu onun olarak belirlemişti.

Şimdi...

Başını miğferinin tepesinin altına eğdi, böylece dolgun dudaklarını yakalayıp onu içine çekebildi. Her zaman olduğu gibi, kız onun tutkusuna öyle bir sıcaklıkla karşılık verdi ki, bu görevi ve zırhı onun yemyeşil bedeninden çıkarıp istediği gibi tadını çıkarması için tek bir dakikaları bile olmadığı gerçeğini lanetlemesine neden oldu.

Ama daha sonra, onu hâlâ ne kadar arzuladığını tam olarak bildiğinden emin olacaktı. Son bir kez daha tatmak için öpücüğünü derinleştirdikten sonra sinirli bir iniltiyle geri çekildi ve kendini en acil meseleyle ilgilenmeye zorladı.

Ne yazık ki şişmiş kasıklarında ağrıyan ihtiyaç bu değildi.

Seraphina onun vücut ısısının yokluğunu fiziksel bir darbe gibi hissetti. Duyguları hâlâ o inanılmaz öpücüğün etkisindeydi ve odaklanamamıştı. Ve onun önünde yürümesini izlerken, onun ne kadar inkar edilemez derecede seksi olduğundan başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyordu. Onunla bir ejderha olarak savaşmak çok daha kolaydı.

Hiçbir erkek bu kadar güzel görünmemeli.

Dudağını ısırarak, acıyı düşüncelerini adamın zırhının kaslarına yapışmasından başka bir şeye odaklamak için kullandı. Ölümcül bir savaşçı gibi hareket ediyordu.

Kesin şunu!

Temizlemek için başını salladı. Nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı? Düşüncelerini ona gönderdi.

Hem evet hem hayır. Tableti takip ediyorum. Ama hayır, buranın düzenini bilmiyorum.

İyi numara yapıyorsun.

Sessizce güldü.

Onun kendisini bu kadar etkilemesine neden izin verdiğini bilmiyordu. Adam tamamen karşı konulmazdı. Ve onun dikkatini görevinden alıkoymamak için yeraltı âleminde gizlice ilerlerken sessiz kaldı. Burası inanılmaz derecede karanlıktı. Ürkütücü bir sessizlik. Sümerlilerin burayı her zaman sıkıcı ve yavan olarak tanımlamalarına şaşmamalı.

Buradaki ölümler de tıpkı mezarlarında olduğu gibi çürüyüp yok oluyordu. Söyleyebileceği tek iyi şey, ölümlerini cezalandırmadıklarıydı. Ama iyi yaşanmış bir hayat için onları ödüllendirmedikleri de. Onlar burada sadece yok olana kadar var oldular.

Ne kadar trajik. Sonsuza dek gönderilmek için ne kadar kasvetli, korkunç bir yer.

Max aniden durakladı.

Sera onun dikkatini neyin çektiğini görmek için omzunun üzerinden bakmaya çalıştı ama adam bunun için fazla uzundu.

Burada bekle.

Tartışmak istedi ama denemekten daha iyisini bildiği için başını salladı ve olduğu yerde kaldı. Muhtemelen en iyisi buydu. Bu şekilde karanlığı izleyerek onlara sinsice yaklaşan birileri olup olmadığına bakabilirdi. Karanlıkta onları görebildiğinden değil.

Ama belki de ağır nefesli olurlar. Onun işini kolaylaştırır.

Birkaç gündür yıkanmamışlar.

Cehennemde sonsuzluk gibi gelen son derece uzun birkaç dakika sonra arkasında bir varlık hissetti. Suçluyu yumruklamak ve kaçmak niyetiyle arkasına döndü.

"Benim," diye fısıldadı Max onun kulağına. "Tablet bende." "Yapma bunu!" Parmaklarını onunkilere hafifçe dokundurdu.

Hayatından yüz küsur yıl çalmasının ne kadar az hoşuna gittiğini anlamasını sağlayacak bir mide.

Konuşmak için ağzını açtı, sonra bir ses karanlığı ürkütücü, derin bir yankıyla yarıp geçerken tamamen hareketsiz kaldı.

"Vay, vay. Sayımızın azaldığını düşünseydin geleceğini biliyordum. Nala da bunu ona söylediğim için aptal olduğumu düşündü."

Biri karanlıkta bir meşale yaktığında Seraphina nefes nefese irkildi. Sonra da yakmamış olmalarını diledi.

Aman Tanrım.

Gallu tarafından kuşatılmışlardı.

Max kör edici meşale ışığında Kessar'ı gördüğünde nefesinin altından küfretti. Lanet olası bir tuzak... ve o da tuzağa düşmüştü. Tableti bulup yakalamanın bu kadar kolay olmayacağını bilmeliydi.

Ne kadar aptalım?

Şu anda bunu düşünmeye bile değmezdi. Daha da kötüsü, iblisin aptal olmadığını biliyordu. Bu konuda tek bir şansı olduğunu ve bunun da o kadar olacağını.

Ve batırdım.

İyi gidiyorsun, ahmak.

Sadece kendini öldürmekle kalmamış, Sera'yı da öldürmüştü. Yine de onun ölümünün bir parçası olmayı reddetti. Öyle ya da böyle, en azından onu bu durumdan kurtaracaktı.

Bir mucize olması için dua ederek Sera'nın etrafında döndü ve onu nazikçe gölgelerin içine itti, peşinde oldukları daha büyük hedef kendisi olduğu için bunun işe yaramasını umuyordu. Sonra koşarak diğerlerini onun bulunduğu yerden uzaklaştırdı. Tamam, şimdiye kadarki en parlak plan değildi ama neyse ki oldukça aptaldılar ve sahip oldukları her şeyle onun peşinden koştular.

Sera'nın da onun peşinden koşmasını beklemiyordu. Ve Sera bir ejderhaya dönüşüp onu alıp peşlerindeki iblislerin üzerine uçurduğunda daha fazla afallamamalıydı.

İlk başta, onun o olduğuna inanmamıştı bile. Ama güzel kırmızı pullarına ve onu tutan pençelerine baktığında, hiç şüphesi kalmamıştı.

Dragonswan'ı onu kurtarmıştı... nefret ettiği ejderha olarak.

Ne yazık ki bu şekilde fazla uzağa gidemezdi. Mağaranın duvarları o kadar daralmıştı ki

ya da kanatlarını kaybetme ya da kırma riskini göze alarak insan olmaya geri döner.

"Etkileyici," dedi şaşkın bir ses tonuyla.

Tekrar "normal" olduğuna kendini ikna edercesine kolunu büktü. "Ve yaptığın şey son derece aptalcaydı. Bu kadar uzun süre hayatta kalmayı nasıl başardın?"

"Gerçek bir fikrim yok." Tablet in hâlâ yanında olduğundan emin olmak için kontrol etti, sonra cam gibi duvarları yokladı, bir çıkışa ya da en azından biraz ışığa doğru bir yol bulmaya çalıştı. Güçleri bile hiçbir şey algılayamıyordu. Bu kadar kör olmak çok sinir bozucuydu.

"Tablet hala sende mi?"

"Evet. Bize bir faydası olacak gibi görünmüyor. Ve eğer Kessar beni yakalar ve kanımı akıtırsa, bu çok daha kötü olur. Herkes için... özellikle de benim için."

Sera bunu düşündü. "Tableti kabilemi uyandırmak için kullandı. Sen de aynısını yapmak için kullanabilir misin?"

Max tereddüt etti. "Nasıl yani?"

"Kabileme yaptığı her şeyi tersine çevirip onları tekrar özgür bırakabilir misin?"

Düşüncelerinin bu şekilde ilerlemesinden hoşlandığından emin değildi. "Evet, ama bunun nasıl yardımcı olabileceğini anlamıyorum." Özellikle de Amazonlar ve Katagaria onun ölmesini iblislerden bile daha çok istedikleri için.

"Onları serbest bırakırsan iblisleri geri püskürtebiliriz ve sanırım Nala buradan çıkmanın bir yolunu biliyordur."

"Yardım etse bile, sana yardım edeceğinden şüpheliyim ve bana yardım etmeyeceğini biliyorum. Ben onun kafasını duvarına asmak istediği ejderhayım."

"Sanırım onu ikna edebilirim."

"Hayatım üzerine bahse girmek istediğimden emin değilim." "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Çıkış yolumuz için savaşalım."

Aklı başında olmasa da neredeyse meşru bir plan olarak gördüğü şeyle alay etti. "Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?"

"Sana mantık mı attım? Hayır. Neden bana böyle kötü davranmak istiyorsun?"

Onun alaycı ses tonuna güldü. "Ben ciddiym, Maxis. Bize yardım etmelerini ve onlarla savaşmalarını sağlayabilirim."

"Ya yanıliyorsan?"

"Sana güzel bir cenaze ateşi yapacağım."

Kısa bir kahkaha attı. "Hiç komik değilsin." "Daha iyi bir seçeneğin var mı?"

"Maalesef hayır. En azından bunu önerdiğim için tokat yemeyeceğim bir şey yok." İblislerin onlara yaklaştığını duyunca uzun bir iç geçirdi. Karar verip hızlı hareket etmeleri gerekiyordu yoksa tekrar yakalanacaklardı. "Pekâlâ. Bunu senin kabilenle senin yönteminle deneyeceğiz. Ama beni yerlerse ya da mızraklayarak öldürürlerse... hiç mutlu olmayacağım."

Bir adım attı, sonra durakladı. "İblislerin kabilemi nereye götürmüş olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Onun sorusu karşısında inledi. "Hiç."

Kadın daha konuşmadan, adam onu arkasına çekti ve iblisleri tekrar ateşle dövmeye başladı. Kaçış planları yaparken onlara bu kadar yaklaşmış olmaları onu dehşete düşürmüştü. Eğer dikkat etmemiş olsaydı, iblisler onları ele geçirmiş olacaktı. Max'in saldırısı karşısında çığlık atarak geri çekildiler ve karanlığa gömüldüler.

Max, başka bir çıkış yolu olmasını dileyerek onu ileriye, hiç de yabancı olmadığı yeraltı dünyasının derinliklerine doğru itti. Daha da kötüsü, nemli mağaranın kokusu ve görüntüsü, şu anda istemediği ya da ihtiyaç duymadığı, uzun süredir gömülü olan anıları canlandırdı.

Aklının bir köşesinde Dagon'u gördü; kadim tanrı kafeslerin arasında yürüyor, insanlık dışı deneylerinde bir sonraki adımda kimi kullanacağına karar vermeye çalışıyordu. Apollit annesine değil de babasına çekmiş olan genç siyah saçlı prens onun peşinden gidiyordu.

"Ben bir ejderha olmak istiyorum! Beni bir ejderha yapmalısın! Söz vermiştin!"

Dagon prene ters ters baktı. "Sızlanmayı kes Linus. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Ne olduğunu gördün. Bir ejderhayla birleştirdiğim son Apollite kanlı parçalara ayrıldı. Bunu gerçekten riske atmak istiyor musun?"

Linus sinirli bir nefes verdi ve huysuz bir çocuk gibi ayağını yere vurdu. "Bu hiç adil değil! Ben bir prensim. Taht için ikinci sıradayım. Birleşmek istediğim hayvanları seçme hakkım olmalı!"

Dagon genç adama sinirli bir bakış fırlattı. "Babanın üvey kız kardeşi bir tanrıça olduğu ve sadık kocası senin için bu pisliği yapmaya razı olduğu için şanslısın. Bu yüzden beni yavan şikâyetlerinle rahatsız etmek yerine, 'Hayatımı kurtarmak için elinden geleni yaptığın ve beni bir sırtlan ya da eşekle birleştirmedığın için teşekkür ederim Dagon Amca' demelisin."

"Buna cüret edemezsin!"

Dagon şeytani bir sırıtışla ona döndü. "Ben kara büyü tanrısıyım ve kötücül bir ironi ve düşmanlık duygusuna sahibim, gerçekten sabrımı zorlamak mı istiyorsun evlat?"

Linus akıllıca geri adım atmış ve Dagon'u kafesinden bir aslanı çekip grotesk deneylerini yaptığı odaya götürmesi için bırakmıştı.

Prens tek başına Max ve Illarion'a doğru sürüklendi. Delilikle renklenmiş bakışlarını onlara dikmişti. "Beni anlayabiliyorsunuz, değil mi? Anlayabileceğinizi biliyorum. Ben de bir ejderha olmak istiyorum. Senin gibi. Senin gücüne ve kuvvetine sahip olmak. Birlikte neler yapabileceğimizi bir düşünsene... Bir ejderhanın gücü ve ilahi bir prensin soyu. Bu dünyaya, tüm krallıklara ve halklara hükmedebilirdik. O zaman babama ve kardeşime gerçek varisin kim olması gerektiğini gösterirdik..."

O uzaklaşırken Illarion Max'e bir göz attı. Tanrı'ya yeğeninin ne düşündüğünü söyleyecek misin?

Hayır. Bırak Dagon onu bizden biriyle birleştirsin. Bu dünya için olabilecek en iyi şey Prens Linus'un patlayıp ölmesi. Tercihen büyük bir acı içinde.

Maxis! Bunu yapamazsınız. İnsan hayatını korumamız gerekiyor.

O insan değil, Illy. O Apollite ve deli. Öyle bile olsa, sanırım Dagon'a söylemeliyiz.

Ve bence bu işe karışmamalıyız. Drakomai'nin tanrıların ya da insanların işlerine karışmasından hiçbir zaman hayır gelmedi. Bizi bu işe onlar sürükledi ve kendimizi olabildiğince çabuk ve temiz bir şekilde kurtarmamız gerekiyor.

Ama en sinir bozucu doğasına sadık kalarak, Illarion onu dinlememişti. Dagon'a prensin şanlı planlarından bahsetmişti. Dagon da yeğenini bu planlardan korumak için yalan söylemiş ve Linus ile babasına, prensi ejderhalarla birleştirme riskini almak istemediğini söylemişti. Bunun yerine, Linus'un ağabeyi Eumon onlarla ve Linus da kurtlarla çaprazlanmıştı.

Daha da tehlikeli bir karışımdı ve Dagon'un hayal ettiği kadar güvenli bir alternatif değildi. Birleşme her iki türün de özünü yükselttiğinden, Apollite prensinin hırsını almış ve onu kurtlara özgü olağanüstü kurnazlık ve kana susamış acımasızlıkla birleştirmişti.

Lycaon oğullarını kurtarmaya çalışarak hepsini lanetlemişti.

Böylece konu aileye geldiğinde ve onlar için ellerinden gelenin en iyisini yapmak istediklerinde tanrıların ve kralların bile aptalca kör olabilecekleri kanıtlanmış oldu. Duygular her zaman sağduyunun önüne geçmiş ve en zeki varlıkları bile kör etmiştir.

Ve bu yüzden, Max ve Sera gallu tarafından yenmek üzereydi.

Max hayal kırıklığı içinde inledi. Tüm hayatı, tanrıların rahat bırakmaları gereken şeylerle uğraşmaları yüzünden mahvolmuştu. Buna annesi ve onun babasına olan hayranlığı da dahildi. Ama azgın bir öğleden sonra, ona hamile bile kalmayacaktı.

Şu anda Max, babası onu pantolonunun içinde tutsa ve bir şeylerle oyalanmasa çok minnettar olurdu.

Onu doğuran kaltak. Annesi ona ne kadar alkol vermişti ki?

Buna sinirlenen Max, Sera'yı yavaşça gittikleri yoldan geri çekti ve onu bir koldan aşağıya çekti. Bu yolun nereye çıktığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama gittikleri yoldan biraz daha güvenli görünüyordu.

Sahip olduğu tüm güçlere rağmen hiçbiri onları bu durumdan kurtaramazdı. O zaman ne işe yarayacaktı?

"Her şey yoluna girecek, Max."

Onun cesaretlendirici tonu karşısında duraksadı. "Hala iyimser olmana sevindim. Benimki bir süre önce duvara çarptı. Sanırım şimdi beyin sarsıntısı geçiriyor."

"Sana güveniyorum." "Ne zamandan beri?"

"Her zaman." Elini onun koluna koydu. "O gece içki masasında neden seni seçtiğimi biliyor musun?"

"Odadaki tek ayık erkek ben miydim?"

Güldü. "Hayır. O savaşçılarla dolu odada en vahşi olarak sen öne çıktın. Onlar koruma ve güvenlik için bir araya toplanırken, sen tek başına durdun. Korkusuz. Meydan okuyan. Gördüğüm en seksi şeydi. Her zaman olmak istediğim ama asla cesaret edemediğim her şeydin."

Max, kızın sözleri kalbinde onu garip bir şekilde savunmasız hissettiren hassas bir yere çarptığında durakladı. Daha önce hiç kimse ona bu kadar nazik bir şey söylememişti. İşin tuhafı, kendini hiçbir zaman kahraman gibi hissetmemişti. Çoğu gün kendini kaybolmuş ve başıboş hissediyordu. Onları zar zor atlatıyordu.

Ama onun için bir kahraman olmak istiyordu.

"Ah Seramia... sen benden çok daha cesursun." "Nasıl anladın?"

"En büyük korkun her zaman aileni öldüren ejderhalar oldu. Sevdiğin şeyi katletmek için geri gelmelerinden. Saklanmak ve kaçmak yerine, kendine onlarla savaşmayı ve yüzleşmeyi öğrettin. Ne zaman savaş çağrısı yapılsa, ilk eyerlenen ve hazır olan sen oldun. Ve kader, hayatını nefret ettiğin şeye bağladığında

Çoğu zaman, ihanetimi beklerken bunu kabul ettiniz ve beni evinize aldınız."

"Bu cesaret değildi. Sana yaptığım şey çok yanlıştı. Diğer ejderhaların yaptıkları için seni suçladım. Seni yaptıklarıyla ve yüreğinle yargılamak yerine, onlarınkiyle ve kendi korkumla yargıladım."

"Sen insandın. Ve bunda yanlış bir şey yok."

Seraphina kendisini boğan gözyaşlarına karşı yutkundu. Onu olduğu gibi nasıl kabul edebildiğini hâlâ bilmiyordu. Belki de içindeki ejderha kalbi buydu. Zaman zaman dünyayı çok farklı görmesini sağlıyordu. Daha net. Daha net.

Onun bu yeteneğini kiskanıyordu. Ona göre herkes ve her şey puslu bir şüphe perdesinin arkasından görölüyordu. Ve o haklıydı. Güven ona hiçbir zaman kolay gelmemiştir. Kabilesinde onu aşağı çekmeye çalışan ve Nala'ya onun hakkında yalan söyleyen çok fazla kadın olmuştu, böylece şampiyon olarak onun yerini alabileceklerdi. Nala bile ikisine de zarar vermek için Max hakkında yalan söylemişti.

Sera kendinden başka kime güveneceğini hiç bilmiyordu. Şimdiye kadar.

Tüm hayatı boyunca, güvenebileceği tek kişi oydu. Ejderhası hiçbir zaman ona ihanet etmeye çalışmamıştı. "Peki bundan nasıl kurtulacağız, Max?"

Max radikal bir fikir aklına gelince durakladı. Gerçekten radikal. Ya onları kurtaracak ya da tüm dünyayı lanetleyecek türden. Ne yazık ki hangisini seçeceğini bilmiyordu ve düşmeye basana kadar da bilemeyecekti.

O zaman çok geç olurdu.

Ama hayat böyleydi. Bazen bir adım atıp dua etmeniz gerekir.

Kayarak durdu ve Sera'yı kendine doğru çekti. En kötüsü olursa diye. Eğer ölmek zorunda kalırsa, bunun onun kollarında olmasını istiyordu. Sadece aptalca hatalarından birinin bedelini ödememesini umuyordu.

"Max?"

Cevap vermedi, bunun yerine güçlerini kullanarak Tablet'e erişti ve annesini son ihaneti için öldürdüğü günden beri kullanmadığı eski bir dili konuştu.

Maxis etrafında sıkı bir koruyucu kas duvarı oluştururken Seraphina zar zor nefes alabiliyordu. Bunu onu güvende tutmak için yaptığını biliyordu ama şu anda sadece özgürce nefes almak istiyordu. Etraflarında garip bir ışık yanmaya başladığında kalp atışları yanağının altında çarpıyordu.

Zeminden ve duvarlardan beyaz dumanlar yükselmeye başlayana kadar onun ne yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Yanardöner ve yarı saydam olan bu duman çok güzeldi ve sanki dans ediyormuş gibi sallanıyordu. Gallu sanki ritmik hareketlerden büyülenmiş gibi kısa bir süre geri çekildi. Sis spiral çizmeye ve daha büyük şekiller oluşturmaya başladı.

Duraklayan Namtar ibislere küfretti. Sonra onları dağılmaya çağırdı. "Kaçın! Bu liliti!"

Ama artık çok geçti. Liliti, onlarca yıldır bir şey yememiş pirana gibi aç bir intikam duygusuyla üzerlerine çullanmıştı.

Max'a doğru geldiklerinde, Max onları geri püskürtecek bir ateş patlaması yaptı. Ters yönde ilerleyerek Sera'yı peşinden çekti.

"Bu korkunçtu!"

"Biliyorum. Umalım da buradan çıkış yolları olmasın. Ama tek düşünebildiğim buydu. Kız kardeşlerini uyandırmakla ilgili söylediklerinden sonra, annemin de burada, Ikalla'da uyuyor olabileceğini hatırladım. Onun oğlu olarak, onları çağırma yeteneğine sahibim."

"Bu daha da korkutucu."

"Annemin oğlu olmanın ve kız kardeşleri tarafından emzirilmenin getirdiği çok az avantajdan biri."

Onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Ama bana süt emmediğini söylediğini sanıyordum."

Ona acı bir gülümseme verdi. "İnsan annelerin yavrularını emzirdiği gibi değil. İnanın bana, bu çok daha

sert ve rahatsız edici."

Söylemesi gereken tek şey buydu. Onun ve halkı hakkında bildikleri göz önüne alındığında, kesinlikle bundan daha fazla bilgi istemiyordu. "Özür dilerim Maxis."

"Ne için?"

"Sana yapılan her şey için. Ve şu anda çok yorgun görüldüğün için. Keşke sana bir süre uyuyabileceğin güvenli bir yer bulabilsem."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Her şey yolunda."

Yine de kendini suçlu hissediyordu. Onları kapısına kadar getirmiş ve doğruca ona götürmüştü. Onu iblislere yem etmek yerine, onun göstereceği aynı kararlılık ve dürüstlikle korumalıydı.

Bir daha asla bu kadar bencil olmayacağım.

Ama annelik ona bunu öğretmişti. Bir başkasını ve onun ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koymayı. Başka bir varlığa kendinden daha fazla değer vermeyi. Hayvan Max'in daha büyük bir bütünün parçası olduğu ve kendi hayatının başkalarının hayatının devamı kadar önemli olmadığı duygusuyla doğmuş olması garipti. Ya da belki de erkek olmasından kaynaklanıyordu. Emin değildi. Tek bildiği, bunu anlaması için çocuklarının doğmasının gerekmiş olduğuydu.

Geçmişlerinde onu şimdi sevebildiği gibi sevebilmeyi ne kadar isterdi.

Çok geç değil.

En azından bunun doğru olduğunu umuyordu.

Yine de karanlık yeraltı dünyasında ilerlerken merak etti.

Birdenbire Max onun önünde öyle hızlı dondu ki, Max onun sırtına çarptı. Max tamamen kaskatı kesilmiş ve hareketsiz kalmıştı.

Gördüğünde ona neyin yanlış olduğunu sormak için ağzını açtı.

Karşısında Nala ve Amazon kabilesinin geri kalanı duruyordu. Sadece onlar taş değildi ya da taşa dönüşme sürecinde değillerdi.

Tamamen normal görünüyorlardı. Sanki hiçbir şey olmamış ya da iblisler onları öldürmek ya da yemek için dışarıda değilmiş gibi.

Kafası karışan Seraphina eşinin etrafından dolanarak yüzünde tuhaf bir hoşgeldin gülümsemesi olan Nala'ya yaklaştı. "Basilinna?"

Nala rahatlamış bir nefes verdi. "İşte buradasın! Seni bulmak için bir devriye göndermemiz gerekecek sanıyorduk."

O garip endişe hissi daha da kötüleşti. Bir şeyler kesinlikle doğru değildi. "Seni kurtarmaya geldik, Max ve ben."

Sanki Sera delirmiş gibi tekrar güldü. "Pazarlık asla bu değildi çocuğum. Pazarlık, Kessar'ın Yunan tanrılarını Olimpos'tan indirip bana teslim etmesiydi ve karşılığında ben de ona senin eşini verecektim. O kendi payına düşeni yaptı. Şimdi ben de benimkini yerine getireceğim."

Max bu sert sözleri duyduğunda nefes alamadı ve anında Sera'nın onu eziyet çekmesi için kabilesine teslim ettiği güne geri döndü. Onu dövmek için dışarı çıkardıklarında Sera'nın yüzündeki soğuk istifayı hâlâ hatırlıyordu.

Orada öylece durması.

Sanki bunu hak etmiş gibi. Sanki ona ne yaptıkları hiç umurunda değilmiş gibi.

O gün bir parçası ölmüştü. En büyüğü de asla tam olarak iyileşmeyen kalbiydi.

Şimdi, bunu ona tekrar yapacaktı. Ama bu sefer Kessar onu öldürecekti. Bunu tüm benliğiyle biliyordu. Hayatta kalma şansı yoktu.

Başından beri planı bu muydu? Kız kardeşleri buradayken onları bulmak için bu kadar çaresiz olmasının nedeni bu muydu?

Tam bir aptalsın. Eşinin yanında asla birinci olamayacağını ne zaman öğreneceksin?

Seraphina Maxis'in yüzündeki ifadeyi gördü. O anda Maxis'in ne düşündüğünü anladı ve bu ona sert bir tokat gibi çarptı. Ondan şüphe ettiğinden değil.

Onun şüphesini hak ettiği gerçeği.

Uzanarak yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sana bir söz verdim bebeğim. Sözümü tutmaya niyetliyim."

Bu sözleri söyledikten sonra, daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Geri adım attı, kraliçesine doğru döndü ve hepsinin üzerine bir ateş patlaması bıraktı.

"Ve ben de benimkini yerine getiriyorum, Nala. Eşimden bir parça isteyen herkes benim aracılığım ile gelmek zorunda. Dövüşmek mi istiyorsunuz? Kollarınızı kaldırırsanız iyi olur, sürtükler." Max'i belinden kavrayıp geldikleri yöne doğru çekmeden önce bir el daha ateş etti.

Koşarlarken tökezledi ve neredeyse düşüyordu. "Az önce kabilenize saldırdınız."

"Hayır. Ben sadece arkadaşımı savundum." "Onlara ateş ettin."

Ona bakmak için durakladı. "Gerçekten bunu yeniden yaşayarak zaman kaybedecek miyiz?"

"Kesinlikle bir şeyler yapıyoruz." Sevimli bir sırıtış attı. "Kollarınızı kaldırın, sürtükler?"

"Beni Fury ile çok uzun süre yalnız bıraktın."

Aynı anda kabilesi de ona doğru yaklaşıyor ve umduğundan daha hızlı ilerliyordu. Oklar yanlarından geçiyordu. "Kollarını kaldır, Strah Draga."

Bu sözlerle birlikte ejderha formuna dönüştü. Eyerine atladı ve ona sıkıca tutundu.

Max arka ayakları üzerinde yükseldi ve kanatlarını kullanarak onları kışlarının üzerine yuvarlayan büyük bir rüzgâr yarattı.

O anda onu daha da çok sevdi. "Benim için onlara merhamet etmene gerek yok. Ejderhayı eğmek istediler. Bırak eğsinler."

"Emin misin?"

Boynuna doğru eğildi ve onu öptü. "Pozitif. Bu savaşta benim için önemli olan tek kişi sensin."

"Bu durumda..." Max başını geriye attı ve Bane-Cry'ını serbest bıraktı.

Bu, hiçbir drakomanın kolay kolay yapmadığı bir şeydi ve sadece hayatları ciddi bir tehdit altında olduğunda ve hiçbir çıkış yolları olmadığında yapılırdı. Yaşadığı onca yüzyıl boyunca hiç ağlamamıştı. Sadece onlara cevap vermişti.

Çoğunlukla bir kavgadan sağ çıkıp çıkmamayı hiç önemsemediği için.

İlk defa yaşamak istedi. Ve sahip olduğu her şeyle Amazonlar ve Gallu ile savaştı. Mızrakları ve pençeleriyle üzerine geldiler, o da ateşini ve büyüsünü onlara saldı, bir yandan da kuyruğuyla onları kamçıladi.

Yere vurarak sarkıtların üzerlerine düşmesine neden oldu. Birkaçı kazığa oturtulurken çığlık attı.

Yine de gelmeye devam ettiler.

Max dışarı ışınlanamadı. Gallu nether kapılarını serbest bırakmadı. Bu da drakomai kardeşlerinin hiçbirinin içeri giremeyeceği anlamına geliyordu.

Ama bu şeytani teyzelerinin yardım etmesini engellemedi. Onu ve Sera'yı korumak için ellerinden geleni yaparak Gallu ve Amazonların etrafında döndüler ve onlara doğru koştular.

Bu karmaşa ve karanlık diyardan bir çıkış yolu bulmaya çalışarak karanlığa doğru ilerlemeye devam etti.

Geri dönerken ayağı kayıp düştü ve bir vadinin kenarından aşağı yuvarlandı.

Sera'nın nefesi kulaklarında yankılandı.

Bir an için kalbi durdu ve onu kaybetmekten korktu. Sonra onun ellerini pullarının üzerinde, eyerinin yanında, vücudunu kavradığını hissetti. "Hâlâ buradayım," diye nefes aldı.

Kendinden emin bir şekilde kanatlarını açtı ve hafif esintiyi yakalayarak görünmeyen karanlığa doğru yol aldı. Pençelerinin ucu duvarların kenarlarına sürtünüyordu ama duvarlar onu taşıyacak kadar büyük görünüyordu. "Bir şey görebiliyor musun?"

"Hayır.

Sen?"

"Hiçbir

şey."

Birden Kessar'ın bağırdığını duydu. "Seni serbest bırakmamı istiyorsan ejderha, Tablet ve Kase'yi bize ver."

Max asla karşılayamayacağını bildiği bu talep karşısında yorgun bir iç çekti. Bu nesnelerin ikisini de Kessar gibi bir yaratığa teslim etmesinin imkânı yoktu. Onlarla çok yıkıcı olurdu.

"Güzel bir tatil evine benziyor. Sen ne düşünüyorsun?"

"Elbette," dedi Sera aynı şakacı tonda. "Biraz koy Perdeler. Biraz renk. Küçülmüş kafalar. Yapabiliriz. Özellikle de Kessar'ın postunu duvara çivilersek. Çok hoş bir dekorasyon olur. Sence de öyle değil mi?"

"Nala'nın kafa derisini de eklersek... evet. Oldukça ev gibi."

Seraphina güldü. İşler bu kadar ciddi ve korkutucuyken sadece ejderhası bu kadar eğlenceli olmayı başarabilirdi.

"Cevabın ne ejderha?" Kessar tekrar sordu. Max hızlandı.

Ve bir ağa çarptı.

Sera'yı ezeceğinden ya da inciteceğinden korkarak hemen form değiştirdi ve onu kendine doğru çekti. Ne yazık ki o bunu yaptığında, Sera ipleri kesmek için bıçağını çoktan çıkarmıştı. Bıçak Sera'nın insan olan midesinin derinliklerine saplanmıştı.

Sera'nın yüz hatları soldu. "Max?"

Beklenmedik acı ve kesiğin derinliği yüzünden nefes alamayınca geriye çekildi ve insan formunu korumak için yapabildiği her büyüyü kullandı. Buna mecburdu. Eğer bir ejderha olsaydı ağda ikisi için yeterli yer olmazdı.

Onu öldürecekti.

Seraphina adamın böğründen akan kanı görünce sarsıldı. "Ne yaptım ben?"

Nefes alıp verirken ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kaçmalısın, Sera." Küçük tableti ona uzattı ve eline verdi. "Seni yakalamalarına izin verme."

"Seni bu şekilde bırakamam."

"Yapmak zorundasın. Çocuklarını düşün. Onların sana ihtiyacı var." Eli titreyerek onu öptü. "Seni seviyorum, Seramia." Ve bununla birlikte pençesiyle ağı kesti. "Ejderha formunu kullan ve uç."

Sera sert kenevir kordonun içinden düştü ve değişti ama fazla uzağa gidemedi. Gidemezdi. Özellikle de geriye dönüp baktığında onun ağın içinde hareketsiz yattığını ve ölmeyi beklediğini gördüğünde.

Tek başına.

Ve hepsi onun yüzünden.

Bu şekilde bitmesine izin vermeyi reddederek onun için geri döndü.

Havada asılı duran ejderha bedenini görür görmez ona ters ters baktı. "Sera! Ne yapıyorsun sen?"

"Bu işe birlikte girdik ve bu şekilde çıkacağız." Elinden geldiğince dikkatli bir şekilde ejderha kollarıyla onu göğsüne bastırdı ve onun kısıtlayıcılığına yepyeni bir takdir kazandı. Ejderha bedenini bir insanınki gibi kullanmayı çok kolaymış gibi gösteriyordu ama öyle değildi. Tamamen farklı türden bir el becerisi ve yetenek gerektiriyordu.

Ve uçarken, bir mucize için dua etti.

Nefes alıp vermesi gittikçe azalırken ve iblisler gittikçe yaklaşırken gelmeyeceğini biliyordu.

"Beni bırakma, Maxis. Lütfen..."

Tam düşmanlarının yanından geçip gidebileceğini düşünürken, önlerinde beliren parlak bir ışık onu kör etti.

Ve daha fazla düşman etraflarını sardı.

Max garip bir mekanik uğultuyla uyandı. Buharlaştırıcı gibi bir şeydi. Hafif zydeco ve kahkaha seslerine karışıyordu. Dışarıdaki caddeden arabalar geçiyordu.

Kalabalık bir bardan ve yan odadan gelen metal müzikten... "Kıpırdama!"

Gözlerini kırpıştırarak açtığında, Sera'yı yerde onun yanında oturmuş, burnunu okşarken buldu. Ama en şok edici kısım, ejderhasının başının Sera'nın kucağında olduğu gerçeği idi.

Ve göğüsleri onun yanağına bastırıyordu. Um, evet...

Bu pozisyondan çıkmak için hiçbir isteği yoktu. Özellikle de başını gömleğinin altını görebileceği bir açıyla tuttuğundan ve sutyen giymediği gerçeğinden beri. Ağzını sulandıran ve kalbini hızlandıran bir şeydi bu.

Acıya rağmen taş gibi sertleşti. Neyse ki yüzüstü yatıyordu da bu rahatsız edici durumdan haberi olan tek kişi kendisiydi. Ve muhtemelen bu durumdan en az onun kadar mutlu olmayan altındaki zemin.

"Ben öldüm mü?"

Kadın kaşlarını çattı. "Bunu neden soruyorsun?"

"Bu gerçek değilmiş gibi geliyor. Benim odam... Sen." Ölü olmak ya da rüya görmek en mantıklı iki sonuç gibi görünüyordu ve eğer bu bir rüya olsaydı, çoktan onunla çıplak olacağını düşünmek isterdi.

"Bu gerçek. Tıpkı yakalandığımızda seni kazara bıçakladığım gibi."

Kahretsin, bu bir rüya değildi. Yan tarafının bu kadar ağrımaya şaşmamalı. En azından artık hafızasının yerinde olduğunu biliyordu.

"Bunun bir kaza olduğuna emin misin?" "Ah, Şimdi kim kötü davranıyor?" "Hala sen."

Ona ters ters baktı. "Evet, bu benim hikayem ve buna sadık kalacağım."

Eğer bu kadar acı  ekmeseydi, onun kahkahalarına katılabilirdi ama yine de bunu kasıtlı olarak yapmadığına ikna olmamıştı.

Uyanık mı?

Max kafasının içinde Illarion'un sesini duyunca irkildi. O daha kıpırdayamadan kardeşi  ne çıkıp görüŐ alanında durdu. Sera'nın yanında diz   km Ő olan Falcyn'in yanında.

Evet, tekrar   l mden korkmaya başlamıştı, özellikle de Falcyn onu kontrol etmek için buradayken. Bunun olabilmesi için cehennemin donm Ő olması ve birkaç felaketin daha yaşanmış olması gerekiyordu.

Falcyn kulağını kaldırdı ve soğuk bir Şekilde gözlerinin üzerine düşürdü. "Kötü bir yara aldın ve yere düŐtün. Kuğunuz olmasaydı asla hayatta kalamazdınız."

Sera gözle görülür bir Şekilde irkildi. "Ben olmasaydım, o yaralanmayacaktı."

"Şey..." Falcyn burnunu kırıştırdı. "Bazılarını kazan. Bazılarını kaybederiz. Ayrıca, hepimiz zaman zaman onu bıçaklamak istedik. Bunu ilk sen yapabildiğin için Şanslısın."

Max güldü, sonra inledi. Bunu kardeşine bırak, pislik herif. Falcyn'i görmezden gelerek Sera'ya baktı. "Ne oldu peki? Oradan nasıl çıktık?"

"Bane- ığlığınıza cevap verdiler. Sadece onları dışarıda tutan ve yardım etmelerini engelleyen kalkanları kırmaları biraz zaman aldı."

"Ya kız kardeŐlerin?"

Soğuk bir acımasızlık gözlerini karartırken çenesini kaldırdı. "Kız kardeşlerim ben küçük bir kızken annemin yanında öldü. Bağlı olduğum Amazon kabilesi kim bilir hangi amaçlarla hâlâ Gallu'ya hizmet ediyor. Bu onların Őeđimi."

"Galluları Olimpos'tan kovduk," dedi Falcyn, kamburunun üzerine oturarak. "Ama Zeus için kötü bir gündü ve

mürettebat. Verilen zarardan memnun değiller."

En azından karısı, işler yoluna girene kadar Artemis'in onlarla kalmasında ısrar ettiği için. Ve Apollo, artık babasına ve eski panteonunun geri kalanına karşı Gallu ile birlikte çalıştığı için tekrar yakalanır.

Max bunun üzerine nefesini sertçe içine çekti. Sin ve Artemis'in birlikte kötü bir geçmişleri vardı. Artemis'in varlığına zar zor tahammül edebilen Sin'in, kayınvalidesinin kumarhanesinde kamp yapmasından son derece mutsuz olduğuna şüphe yoktu. Bir sürü odası olmasına rağmen, onu orada hoş karşılamazdı.

Falcyn dikkatini tekrar ona verdi. "Hadyn'in Tableti bende. Onu senin taşıdıklarından ayırmanın daha güvenli olacağına karar verdik. Ve onları ayrı yerlerde tutmaya karar verdik."

"Teşekkür ederim."

Falcyn başını ona doğru eğdi. "Yine de bu senden hoşlandığım anlamına gelmiyor."

"Senden de nefret ediyorum kardeşim."

Edena ve Hadyn'in içeri girmesi için kapı itilerek açılmadan önce kapı ürkek bir şekilde çalındı. Ellerinde yiyecek ve içeceklerle içeri girdiler ve annelerinin yanına, yere koydular.

Falcyn, Illarion ve Blaise'i odadan çıkarmadan önce, "Size yer vereceğiz," dedi.

Eşi ve çocuklarıyla yalnız kalan Max ne söyleyeceğinden emin değildi. Onların burada, tek başına yaşadığı çatı katında olması son derece gerçeküstü bir durumdu. Daha doğrusu onların çatı katı. Bir aile olarak bundan böyle aynı çatı katını paylaşacaklardı. Evet, bu gerçekten kafasında bir numara yaptı.

Edena annesinin yanına oturdu. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi."

Gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim." Yine de gülümsemesini ve sahte neşeli sözlerini lekeleyen bir tereddüt vardı.

Max bir battaniye tezahür ettirdi, sonra da kendini insana dönüştürdü. "Daha iyi misin?"

Çok kızardı. "Um... benim için fark etmez. Hadyn'in bir ejderha olmasına alışkınım."

"Ne zaman hasta olsam ya da... sıkışıp kalsam benimle ilgilenen Deenie'dir. Hiç bir formda ya da diğerinde sıkışıp kaldığın ve değişemediğin oldu mu? Bu gerçekten berbat bir şey."

Max o günleri hatırlayınca sırttı ve oğlunun samimiyetini memnuniyetle karşıladı. Kız kardeşinin aksine, Hadyn'in biçiminde, ses tonunda ya da tavrında hiçbir çekince yoktu. "Uzun zaman oldu ama evet. Berbat bir şey."

Hadyn daha yavaşça öne çıktı. "Biraz daha dinlenmen gerektiğini biliyoruz. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedik. Üç gündür hiç hareket etmedin. Hepimiz bundan korktuk."

Max ifşaatı karşısında boğuldu. "Üç gün mü? Ciddi misin sen?"

Edena başını salladı. "İblisler çok mutsuz. Zakar, Thorn ve Fang Peltier Evi ve Sığınak'ın her yerine mühürler ve aynalar yerleştirdiler ki bir daha içeri giremesinler. Şimdilik işe yarıyor."

"Peki ya Amazonlar?"

"Denediler," diye cevap verdi Hadyn. "Annem ve Samia, Peltier dişileri ve Chi adında bir Kara-Dişi ile birlikte kışlarına öyle bir tekme vurdular ki bir süre geri döneceklerinden şüpheliyim."

"Güzel."

Edena öne doğru eğilerek onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni rahatsız etmek için daha sonra geri geleceğiz. Biraz daha dinlen." Gitmek için ayağa kalktı.

Hadyn ilerledi. "Annemin seni öldürmediğine gerçekten çok sevindim." Ve böylece ikizler gitmiş oldu.

Max çocuklarına ne yapacağından emin değildi. Biraz tuhaflardı ama onları seviyordu. Ve onu rahatsız eden şeylerden bahsetmişken.

Battaniyeyi yavaşça geriye itti ve yer değiştirdi.

Sera hemen nefesini tuttu. "Ne yapıyorsun?" "Üç gün oldu. Tuvalete gitmem lazım."

Sera'nın yüzü renkten renge girdi. "Ah. Özür dilerim." Ayağa kalkabilmesi için adamın kolunu bıraktı. "Yardım etmemi ister misin?"

Teklifi onu etkiledi. Ama... "Yalnız yapmayı tercih ettiğim bazı şeyler var. Bu da onlardan biri."

"Tamam."

Max onun ihtiyaçlarını karşılamaya giderken Seraphina kollarına yaslandı. Yeni hayatlarına alışmaya çalıştıkları birkaç gün garip geçmişti. Bu dünya bildiklerinden çok farklıydı.

Neyse ki Hadyn ve Edena ona göre daha kolay uyum sağlamış görünüyordu. Elbette Peltier'lerin onları ayı pençeleri altına alan ve onlara deyimleri ve kültürü öğreten kendi yaşlarına yakın çocukları olması da yardımcı olmuştu.

Max'in kardeşleri hâlâ ondan şüpheleniyordu. Fang ve diğerleri de öyle.

Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu yüzden bunu görmezden gelmek ve kendisini rahatsız etmesine izin vermemek için elinden geleni yaptı.

Max kısa bir süre sonra döndüğünde, zayıf kalçalarına siyah bir havlu sarmıştı ve uzun sarı saçları ve tüyleri ıslaktı.

"Duş aldın mı?"

Başını sallayarak yerdeki paletine geri döndü.

Tıraş da olmuştu. Taze, temiz sabun ve dragonswain kokusu başını döndürdü. Ama karnında Carson'ın onu tedavi ettiği yerdeki dikişleri görünce, hormonlarının istediği şeyi yapabilecek durumda olmadığını hatırladı.

Bu çok kötü.

Adam yere uzandığında, onun insan bedenindeki büyüklüğü karşısında şaşkına döndü. Bir ejderha kadar büyük olmasa da, yine de iyi büyüklükte bir yaratıktı. Hâlâ vahşi ve lezzetliydi.

"Bana böyle bakmaya devam edersen gözlerindeki o sessiz sözü yerine getirmek zorunda kalacaksın."

Kaşlarını çattı. "Ne sözü?"

"Üstüme tırmanmak ve Piggly Wiggly'nin dışındaki mekanik ata binmiş, bir çuval dolusu bozuk parası olan sersem bir çocuk gibi bana binmek."

Çenesi düştü. "Bu benzetmenin ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim ama -"

Sözlerini, onu nefessiz bırakan ve başını döndüren yakıcı bir öpücükle kesti. "Sanırım ne demek istediğimi çok iyi anlıyorsun." Ve ne demek istediğini kanıtlamak için elini havlusunun altındaki şişkinliğe bastırdı.

"Seni incitmek istemiyorum."

Gülerek önce dudaklarını, sonra da çenesini ısırıldı. "Acı çekmeye değersin."

"Maxis!"

"Bu doğru." Elini gömleğinin altından geçirerek göğsünü kavradı ve başparmağıyla sertleşmiş meme ucunu okşadı. "Benimle seviş, Sera. Senden uzakta çok uzun süre yaşadım."

"Ve ben, sen." Havlusunu çıkarmak için aralarına uzandı. Onun süslenmemiş güzelliğine bakarken nefesi kesildi. İnanılmaz derecede yakışıklı ve vahşiydi.

Hepsinden iyisi, o onundu.

Ve onu kendi başına bir ön sevişme biçimi olan bir açlıkla izledi. Bir çuval dolusu çeyreklikle tarif ettiği çocuk kadar sersemleyene kadar onu memnun etmek ve kızdırmak istemesine neden olan bir şey.

Ayağa kalkarak, eskiden yaptığı gibi yavaşça onun için soyundu ve onun kıyafetlerini çıkarmasını izlerken dudaklarından kaçan zevk mırıltılarından zevk aldı. Sonunda çıplak kaldığında, ona uzandı ve elleri nazikçe vücudunu okşarken göğüslerini okşayabileceği kadar yakınına çekti.

Onun dokunuşunun tadını çıkarırken ve uzun, sert, kaslı etinde kendi keşiflerini yaparken kalbi çarpıyordu. Ellerini onun sırtının devasa düzlemleri üzerinde gezdirmeyi her zaman sevmişti. Dokusunu ve hareket ettikçe kaslarının esnemesini hissetmeyi.

"Harikasın," diye nefes aldı.

"Ve sen çok güzelsin." Adam, kızın kollarını ürpertinceye kadar kulağını dilledi. Gülererek parmaklarını yavaşça kalçasından yukarı, dokunuşunu en çok arzuladığı yere, vücudunun ortasına doğru kaydırды. O kadar sıcak ve nefessiz kalana kadar nazikçe oynayıp alay ederken dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiğini yüksek sesle inledi ve boşalmanın eşiğine geldi.

Ama bu şekilde bitmesini istemiyordu. Ve kesinlikle bu kadar çabuk değil. Onu geri iterek üzerine çıktı ve kendini nazikçe onun bedenine bıraktı.

Nefes nefese kalan Max onun kalçalarını kavradı ve kendini daha da derine çekerek ona doğru itti.

Adamın kendine zarar vermesinden korkan kadın, tüm kontrolü ona teslim etmek zorunda kalana kadar ağırlığını ayarladı.

Yüzündeki gülümseme kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu. "Ne yaptığını görüyorum. Tamamen seninim, ejderha leydim. Kalbin doyana kadar benimle hınzırca oynaş."

Ellerini onun nemli saçlarına gömdü ve birlikte boşalana kadar yavaşça ona bindi. Ancak o zaman onun üzerinden kaydı ve onun düzensiz nefes alışını dinlerken yanına uzandı.

Max gözlerini kapatarak ona sarıldı ve tanıdık New Orleans ve Sığınak seslerinin onun değerli nefesleriyle karışmasının tadını çıkardı.

Çok tanıdık ve çok yabancı. Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

"Buradan nereye gidiyoruz, Sera?"

"Ne demek istiyorsun?"

Vereceği cevaptan çok korkuyordu ama hiçbir zaman korkak biri olmamıştı ve bilmek zorundaydı. "Geleceğimiz için ne planlıyorsun?"

Seraphina onun duygusuz ses tonu karşısında donakaldı. "Gitmemi mi istiyorsun?"

"Tanrılar hayır. Ben sadece... Bu zaman dilimi hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ejderhalar hakkında..." - "ben" kelimesini zorlukla ısırdı - "ejderhalar. Bu yüzden bunun nereye gittiğini merak ettim."

"Ne istiyorsun?" "Seni."

"Ve?"

Ona bakmak için başını eğdi. "Ben her zaman basit imkanlara sahip bir ejderha oldum. Bunu sen de biliyorsun. Ama sen geldiğinden beri olanlarla arı kovanına çomak soktuk. Bundan kurtulabileceğimizden emin değilim. Gallu bizi takip edebilecek. Ve düşünmemiz gereken sadece biz değiliz. Ben hâlâ Ejderboğan'ım."

Seraphina kaçamayacakları bir şey karşısında sertçe yutkundu. Bu sonsuza dek onlarla birlikte olacaktı. "Onu neden öldürdün Max?"

"Fark eder mi?"

"Hayır. Ne olursa olsun seni seviyorum. Ama bir de senden dinlemek isterim."

Kızın başını çenesinin altına sıkıştırarak saçlarıyla oynadı. "Doğruyu söylesem inanır mısın?"

"Sana güvenmeyi öğrendim. Ne dersen inanacağım."

Yine de cevap vermeden önce tereddüt etti. "Bu bir kazaydı. Ölmesi gereken kişi o değildi. Daha ziyade kardeşiydi."

Ağzını açarak ona bakmak için ayağa kalktı. "Ve bu her şeyi daha iyi mi yapıyor?"

"Kardeşiyle tanışmış olsaydın, evet. Pisliğin tekiydi." "Max!"

Cevap veremeden kapısı bir kez daha çalındı. Kokusundan, gelenin Alain Peltier olduğunu anladı. Ayıların en büyüğü. "Evet?"

Alain kapıyı açmadı, onun yerine kapının içinden konuştu. "Seni rahatsız etmek istemezdim ejderha. Ama kötü bir durumla karşı karşıyayız. Savitar Omegrion'u çağırdı ve sen de çağrıldın. Yasalara göre seni içeri almak zorundayız. Ancak, bir oylama yaptık ve senin yanında dayanışma içinde duruyoruz."

"Hayır!" Sera başını salladı. "Gidemezsin. Onlarla yüzleşmene izin vermeyeceğim. Savitar'ın ne dediği ya da nasıl

birçok kişi senin yanında. Bu bir intihardır!"

Max onun sinirli çıkışına yanıt vermedi. "Ne kadar zamanım var?"

"Hemen gitmemiz gerekiyor."

Hayatının en hızlı düşünu aldıktan sonra Seraphina bir kot pantolon ve bir gömlek giydi ve Max'le birlikte Peltier House'un salonuna yürüdü; burada çocukları ve çatı altındaki tüm yetişkinler onu bekliyordu. Acheron, Sin, Zakar ve Styxx'in yanı sıra New Orleans'taki eski ve mevcut tüm Karanlık Avcılar da oradaydı.

"Bu tam bir saçmalık!" Dev, arkasındaki varlığın farkında olmadan hırladı. "Savitar'a nereye gideceğini söyleyelim derim."

Acheron gülerek Dev'in yanından geçip Max'in bakışlarıyla buluştu. "Sana meydan okuyorum."

Max, Dev'in yanında durdu ve elini omzuna koydu. "Her şey yolunda, ayıcık. Korkmuyorum."

Seraphina parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öyleyim."

Aimee kaşlarını çatarak karnını okşadı. "Bir şey yapamaz mıyız? Max burada bizim korumamız altında. Ayrılmadığı sürece yasalarımızın onu koruduğunu sanıyordum."

Styxx derin bir iç çekti. "Yaptılar. Ama diğer ejderhalar onun kışını istiyor. O saldırdı ve yeni suçu için bir duruşma talep etme hakları var... ve bunun için ortaya çıktığında eskisi."

Vane başını salladı. "Bu yüzden hepimiz gidiyoruz. Kattalakisler olarak bizler karakter tanıklarıyız. Bunu sana karşı ailemiz başlattı ve biz de bunu durdurmak için elimizden geleni yapacağız."

Hadyn'in kaşlarını çatması Aimee'ninkiyle eşleşti. "Peki ya yapamazsan?"

Dev hınzırca sırıttı. "Ejderhayı omzuma atıp kapıya doğru koşacağım. Geri çekilmemi engelleyecek misin, evlat?"

Samia derin bir iç çekerek eldivenli ellerini burnuna bastırdı. "Keşke bu tehditle şaka yapıyor olsaydı. Onun yerine kafamda korkunç bir görüntü ve midemde bir ülser var."

Dev onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Benimle yaşamanın asla sıkıcı olmayacağına dair sana söz vermiştim."

Yorgun bir nefes verdi. "Öyle yaptın. Sen kesinlikle sözünün eri bir ayısın."

Ayrılmaya başladıklarında Illarion onlarla birlikte Omegrion'a gitmek için öne çıktı.

"Hayır!" Max kükreyerek onu kardeşlerine doğru geri itti. "Blaise, onu burada tut."

Max'in hayatı tehlikede olmasaydı Illarion'un yüzündeki şaşkın ifade histerik olurdu. Beni bu işin dışında bırakamazsın.

"Yapabilirim ve yapacağım."

Illarion inkâr edercesine başını salladı. Max'in etrafından dolaşmaya çalıştı ama Max buna izin vermedi.

Max kardeşini yakaladı ve onu tekrar geriye itti. "Ciddiyim. Sen git, ben koşacağım." Önce Falcyn'e, sonra da Blaise'e baktı. "Gitmesine izin yok. Onu burada tutmak zorundasın. Ne olursa olsun."

Seraphina'nın omurgasından aşağı bir ürperti indi. Illarion tüm bunlar hakkında bir şeyler biliyordu. Max'in yüksek sesle konuşulmasını istemediği bir şey. Ve eşi hakkında bildiklerine bakılırsa, bu Illarion'u cinayetle suçlayacak ve Max'i serbest bırakacaktı.

Bu şekilde davranması için başka bir neden yoktu. Bu kadar kızgın ve ısrarcı olması için. Illarion'un duruşmaya katılmasını engellemek için başka bir neden yoktu. Kardeşinin Max'i zarar görmekten korumak için konuşup kendini mahkûm etmesinden korkmuyorsa tabii.

Illarion'un kederli, acı dolu bakışlarıyla karşılaştı ve o anda tam olarak ne olduğunu anladı. "Prensi sen öldürdün, değil mi? Maxis değildi. Sendin."

"Sera," diye homurdandı Max. "Bu işe karışma."

Ama yapamazdı. Eğer bu eşini kurtarmak anlamına geliyorsa yapamazdı. Max'i serbest bırakarak Illarion'a gitti

ve onu

bakışları. "Bana ne olduğunu anlat."

"Önemli değil." Max sertçe yutkundu. "İşareti ben taşıyorum ve Ejderboğan benim, Illarion değil. Onu rahat bırakın." Kardeşlerine ters ters baktı. "Buradan ayrılmasına izin vermeyin."

Ve o başka bir şey söyleyemeden Max ortadan kayboldu.

"Hayır!" Ama artık çok geçti. Sinir bozucu canavar çoktan gitmişti.

Dehşete kapılmış ve titreyerek Illarion'a döndü. "Bana doğruyu söyle. Ne oldu?"

Bu bir kazaydı.

Acheron'un bakışlarıyla karşılaştı. "Diğerlerinin bizi dinlemesini sağlamalıyız. Bir şekilde."

Vane de aynı fikirdeydi. "Merak etme Sera. Konseye henüz başlayamazlar. Üyelerden dördü hâlâ burada."

Sayıya kaşlarını kaldırdı. "Dört mü?"

"Ben, Fury, Alain'in eşi Tanya ve Wren Tigarian arkanızdayız."

Tanya Peltier'le Max'in yarasıyla ilgilenirken tanışmıştı. Sessiz ve utangaç, uzun boylu, siyah saçlı Katagari ayısı, halka açık Sığınak barında değil, Peltier Evi'nin mutfağında aşçılardan biri olarak çalışıyor ve orada yaşayanların bakımını üstleniyordu. Çocukları ve aileleri için menüler hazırlıyordu ve Peltier'in reisi Nicolette'in ölümünden beri Katagaria şubesinin Ursulan Regis'iydi.

Tanya en büyük Peltier ayısıürücüsüyle çiftleşmiş ve ondan üç oğlu olmuş olsa da, Seraphina ne zaman Howlers'ın solisti yanına gelse ayısıürücüsünün yüzünün nasıl aydınlandığını fark etmekten kendini alamıyordu. Tanya, onun yanında olmamak için elinden geleni yapan Angel'a karşı pozitif bir şekilde parlıyordu.

Bu da ilişkileri hakkında çok şey söylüyordu, çünkü Angel son derece arkadaş canlısı ve rahat biriydi.

Bunu düşünmek istemeyen Seraphina arkasını döndüğünde diğer konsey üyesinin kendisini arkadan izlediğini gördü

odanın köşesinde. Grubun bir parçası ama yine de onlardan ayrı.

Tıpkı Max gibi Wren de sizi bir av gibi izlediğini belli eden o rahatsız edici sessiz avcı havasına sahipti. Sizi öldürmek için kullanmak üzere olduğu zayıflığı tespit etmek için her hareketinizi ölçüyordu. En rahatsız edici şey ise ışığın vuruş şekline göre renk değiştiren gözleriydi. Açık griden canlı bir turkuaza dönüşüyorlardı.

Oldukça rahatsız edici.

Ta ki Hadyn'le aynı yaşlarda, çocuksu ve utangaç görünmesine neden olan dostça bir sırıtışla ona bakana kadar. "Özür dilerim. Karım Maggie insanları rahatsız ettiğim için bana hep kızar. Gerçi babasının kokteyl partilerinde bunu yapmamdan hoşlanıyor gibi görünüyor. Bazen beni bile zorluyor ama oyun parkında tam bir kaltak. Kızımın üç oyun arkadaşının dadılarını terapiye gönderdim."

Ne düşüneceğinden emin olamayınca gergin bir kahkaha attı.

Elini ona doğru uzattı. "Wren. Tanıştığımıza memnun oldum."

Elini sıktı ve avucundaki işaretten onun nadir bir kaplan olduğunu anladı. Kokusundan Katagari kar leoparı ve kaplanı olduğunu anladı... Ne tuhaf bir karışım.

"Sera. Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Ellerini ceplerine soktu ve geri çekildi. "Benim için zevkti. Birkaç yıl önce Omegrion'la da benzer bir tatsız deneyim yaşamıştım. Umalım da bu da aynı şekilde sonuçlansın, olur mu?"

Tanya yaklaştı ve Seraphina'nın kollarını rahatlatıcı bir şekilde okşadı. "Merak etme. Max'ini almalarına izin vermeyeceğiz, Wren'e zarar vermelerine izin verdiğimiz gibi. Biz her zaman kendi yavrularımıza göz kulak oluruz."

Ancak Savitar'ın evi olan gizemli Neratiti adasındaki Omegrion konsey odasına vardıklarında, Sera umudunun hızla azaldığını hissetti. Büyük dairesel oda bordo ve altın renginde dekore edilmişti. Açık pencerelerden

Siyah mermer zeminden yaldızlı tavana kadar uzanan odanın her tarafında okyanusu görebiliyor ve duyabiliyordu. Garip bir şekilde, tüm oda ona eski bir sultanın çadırını hatırlatıyordu. Cömertçe dekore edilmiş odanın ortasında, sarayın geri kalanının neye benzediğini merak etmesine neden olan devasa bir yuvarlak masa vardı. Ama Savitar'ın yakışıklı yüzündeki kızgın ifadeye bir kez bakınca, ondan bir tur istemeyeceğini anladı.

Hâlâ siyah bir dalgıç kıyafeti giymişti, saçları nemliydi ve kollarını kavuşturmuş, odanın yan tarafına yerleştirilmiş tahtında oturuyordu, böylece konsey üyelerini izleyebiliyordu - çoğu zaten oradaydı ve o kadar sessizdi ki duvarlarda kuruyan ahşapları duyabiliyordunuz.

Bu da Savitar'ın kasvetli ruh hali hakkında her şeyi anlatıyordu.

Her bir Were-Hunter ırkından ve Arcadian ve Katagaria kollarından birer temsilciden oluşan, ırklarını yönetecek yasaları yapan Omegrion konseyinin yirmi dört üyesi olmalıydı.

Ancak masadaki bir sandalye sonsuza dek boş kaldı. Ürkütücü bir uyarı ve hatırlatma.

Eskiden, Arcadian Balios ya da jaguar patria'sına aitti. Efsaneye göre, yüzyıllar önce bu grubun Regis'i Savitar'ın öfkesine o kadar kapılmıştı ki, türlerinin tüm üyelerini tek başına yok etmişti.

Tamamen yok olma.

Bu da eşini yargılayan hoşnutsuz Chthonian'ın gücü ve mizacı hakkında her şeyi anlatıyordu.

Uzun siyah saçları yüzünden geriye doğru taranmış olan Savitar, onunla birlikte gelen gruba ters ters baktı. "Bize katılmanız ne güzel. Sizi çağırdıktan sonra hepinizin iyi bir uyku çektiğine inanıyorum."

Acheron gülme cüretini gösterdi. "Müthiş bir dalgayı mı kaçırdın Koca Kahuna?"

"Başlama, Grom. Havamda değilim." Savitar tahtına geri oturup kalabalığa dik dik baktı. Ama Arcadian ve Katagaria ejderhalarından oluşan topluluk ve

Arcadian Kattalakis'in sağ tarafındaki kurtlar çenesini karıncalandırdı.

Savitar uzun, bıkkın bir nefes verdi. "Duydum, duydum... ah, siktir et. Bugün buraya saçmalık için geldik ve bunu hepimiz biliyoruz. O yüzden her zamanki formaliteleri bir kenara bırakalım ve sabrım taşmadan önce şu cadı avına başlayalım." Başparmağını keçi sakalında gezdirdi. "Öyleyse, Dare Kattalakis, davanı ve taleplerini konseye bildir. Ve bunu mümkün olduğunca az kelimeyle, hızlıca yap."

Fang ve Vane'e çarpıcı bir benzerlik gösteren bir kurt öne çıktı. Sera onun aynı batından doğup doğmadığından emin değildi ama görünüşe bakılırsa yakın bir akrabalık bağı olduğunu söyleyebilirdi.

Boğazını temizleyerek davasını savunmak üzere yuvarlak masanın ortasına doğru ilerledi. "Öncelikle, ailemin koltuğunun -" tarafından işgal edilmesinin ne kadar büyük bir talihsizlik olduğunu belirtmek istiyorum.

"Vay, vay, vay... meme başında ağlamayı bırak," diye hırladı Savitar. "Kardeşin Vane Arkadyalıların başı ve Fury de Katagaria'nın lideri. Umurunda olan bir terapist ara ya da ikisine de pozisyonları için meydan okumak istiyorsan, biraz eğlence işimize yarayabilir. Kahretsin, gösteri için patlamış mısır yapacağım. Aksi takdirde, sürtük, devam et."

Vay canına, çok kötü bir ruh hali içindeydi. Sera onun kendisine kızgın olmamasına çok sevindi.

Dare çenesini kaldırdı ama bakışlarını akıllıca huysuz ihtiyardan uzak tuttu. "Peki. Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz. Maxis Drago, Ejderboğan olarak, Arcadialılar ve Katagaria arasındaki savaşın sebebidir. Sırf onun yaptıkları yüzünden hepimiz ailelerimizi kaybettik, yara aldık ve sürekli bir savaşın içinde lanetlendik. Şimdi de Gallu ve Apollo'yu üzerimize saldı! O -"

"Bu doğru değil!" Sözcükler Seraphina onları durduramadan ağzından çıkmıştı.

Odadaki bütün gözler ona çevrilmişti. Bu yeterince kötü olabilirdi ama Savitar'ın lavanta rengi bakışlarının acımasız incelemesi altına girdiğinde kaçmak istedi

kapıya doğru ılık atıyordu. Illarion ve kardeşlerinin ortaya çıkıp Max'in daha da sert bakışlarını üzerlerine çekmek için o anı seçmeleri de işe yaramadı.

Ama en azından Savitar'ın yüz hatları sonunda her iki olayı da onaylamış gibi yumuşadı. "Dragonswan konuşuyor."

"O onun fahişesi!"

Savitar elini uzattı ve kendisine hakaret eden Kattalakis ejderhasını görünmeyen bir güçle yakalayarak havaya kaldırdı ve açık pencerelerden ikisinin arasındaki duvara sabitledi. "Bu odada sadece benim aşığılayıcı bir pislik olmama izin var. Anlaşıldı mı?"

Ejderha başını salladı.

Savitar onu doğruca yere bıraktı; adam acı dolu bir iniltiyle ve kabaca yere yığıldı, sonra kadim dikkatini Sera'ya verdi. Konuştuğunda, nazik ve babacan bir tonda konuşuyordu. "Ne diyordun canım?"

Evet, onun iyiliği kötülüğünden bile daha korkutucuydu. Ve bu onu dehşete düşürdü. Topluluk önünde konuşmaktan hiç hoşlanmamıştı ve bu... bu, bağırsaklarıyla ziyafet çekmek isteyen kızgın ejderha sürüsüyle karşılaşmaktan daha kötüydü.

"Sorun değil Sera," dedi Max nazikçe. "Benim adıma konuşmak zorunda değilsin."

Bu sözler ona ihtiyacı olan cesareti verdi. "Hayır, ama biri biliyor. Gallu'yu kimin serbest bıraktığını bilmiyorum -"

"Bu biz oluyoruz," dedi Zakar elini kaldırarak. "Oops. Bunun için zgnm."

Savitar gözlerini devirdi. "O serseri kıını oturt ve çeneni kapa. Seninle sonra konuşacağız."

Zakar iyi huylu bir şekilde güldü. "Umarım nce Abilify'ını alırsın, ihtiyar."

Savitar parmağını Zakar'a doğru sallamaya başladı, sonra vazgeçti ve el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Kapa eneni." Dikkatini tekrar Sera'ya verdi. "Ne diyordun?"

"Sadece dostum masum. Gallu önce onun peşine düştü. Ve ikimizin de Apollo hakkında en ufak bir fikri yok. Bilmiyoruz."

Neden bahsettiğini bile bilmiyorsun." İşaretli elini Max'in elinin içine soktu.

Parmaklarını onunkilerle birleştirmeden önce yüzünü buruşturdu ve elini sıkıca kavradı.

Savitar bu tek hareketi birkaç kalp atışı boyunca yorum yapmadan dikkatle izledi.

"Suçlarının bedelini ödemesini talep ediyorum!" Ermon Kattalakis - Arkadyalı ejderhalardan biri - talep etti. "Döktüğü kan benim büyükbabamın kanıydı!"

Ayağa kalkmadan önce Savitar ve Acheron, sonra da o ve Styxx arasında garip bir bakış geçti.

Savitar tek kelime etmeden Max'le arasındaki mesafeyi kapattı. "Bana öyle geliyor ki Maxis, tarihçimiz Nicolette Peltier'in ölümüyle birlikte burada bu konseyin tarihini bilen kimse kalmadı. Kökenlerini tek kızına aktaramadan öldü." Tanya'ya doğru döndü. "Sanırım onun işinin bu kısmını da senin devralman gerekiyor, değil mi?"

Tanya da en az Sera kadar bu şiddetli incelemenin altında kalmaktan korkmuş görünüyordu. "Bunu kaydetmek benim için bir onurdur lordum."

Başparmağıyla keçi sakalını okşamaya devam ederken Savitar'ın dudaklarının kenarlarında tuhaf bir yarım gülümseme oynadı. Tekrar Max'e baktı. "Ne diyorsun, drakomas? Anlaşmamızı bozmak için iznin var mı?"

Tartışırken Max'in altın rengi gözlerindeki kararsızlığı gördü. Ondan Illarion'a, sonra da çocuklarına baktı.

Vakit geldi. Illarion başını ona doğru eğdi. Gerçeği söyle kardeşim. Bırak kendileri karar versinler.

Max sesli bir yutkunmayla başını salladı. "Yine de ikinize de hatırlatmak isterim ki geçen sefer gerçek söylendiğinde bunun bir faydası olmadı. Kimse umursamadı."

Bunu görmezden gelen Savitar, masanın etrafında bir daire çizebilmek için geri adım attı. "Bazılarınız yüzyıllardır buraya geliyor. Size miras kalan koltukları işgal ediyorsunuz.

ya da savaşarak kazandınız. Hepiniz burada oturmanın ve bağımsız türlerinizi temsil etmenin ne büyük bir onur olduğunu biliyorsunuz. Hem insan-Apollite kalplere sahip olanlar hem de hayvan kalplerle doğanlar. Tek bir bütünün iki yarısı. Her ikisi de bilinçli ve tanrılar tarafından sonsuza dek birbirlerine karşı savaşmaya mahkum edilmişler, tanrıların pislik oldukları gerçeğı dışında gerçek bir sebep yok. Herkes hikayenin bu kısmını biliyor. Hiçbiriniz neden bana hesap verdiğinizi bilmiyorsunuz. Neden bu konseye hesap verdiğiniz..."

Savitar Max'i işaret etti. "Aynı türün iki kolunu ayıran savaş için Ejderboğan'ı suçluyorsun ama bunu sana o yapmadı. Bu, başlangıçta ırkınızı lanetleyen üç kaltağı aitt. Zeus ve Apollo'ya ve onların çocukça öfke nöbetlerine, bir şeyler yapmaları için Kader'e ağlamalarına neden oldu çünkü hepinizin yirmi yedi yaşında, hiçbir parçanız olmayan bir olay yüzünden korkunç bir şekilde ölmenizi gerektirecek Apollite lanetinden kurtulduğunuz için aldatıldığınızı hissettiler. Ancak tüm tarihte olduğu gibi, bu da size anlatılanların sadece küçük bir kısmıdır ve görüşlerinizi etkilemek ve gerçek bir neden olmaksızın nefret etmenizi sağlamak isteyenler tarafından renklendirilmiştir. Bir bütün olmanız ve ortak gerçek trajedilere odaklanmanız gerekirken, sizi önemsiz farklılıklarınızla bölünmüş halde tutmak için. Sizi tek, duyarlı bir tür olarak birleştiren trajedilere. Beni takip edin çocuklar ve size hiç görmediğiniz ama bilmeniz gereken şeyleri göstermeme izin verin."

Ve bununla birlikte ellerini dışarı fırlattı. Kapılar çarparak kapandı ve odaya öyle bir karanlık çöktü ki, Sera bir an için yeniden Irkalla'da olduklarını hissetti.

Ani, beklenmedik hiçlik baskıcı ve korkutucuydu. Max'in elini sıkması ve yanında olması olmasaydı, bir kapıya doğru koşacaktı.

Tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda bir ışık yandı ve Max ile Illarion'un çok daha genç hallerini gösterdi. Hadyn'in babasını ne kadar çok sevdiğini bildiğı halde

Yüz, şekil ve tavır olarak ne kadar çok ortak yönleri olduğunu ancak şimdi fark etmişti.

Ama onu en çok etkileyen şey Illarion ve Max'in açlıktan ölmek üzere oldukları, yırtık pırtık ve pis bir halde bırakılmış olmalarıydı. İkisi de insan formundaydı, tasmaları tarafından orada tutuluyorlardı ve başka bir adamın onları izlediği bir kafesin içine kilitlenmişlerdi. Bu adam kusursuz bir şekilde kraliyet prensi kıyafetleri giymişti.

Sera'nın çenesi, beklediği son şeyi gördüğünde gevşedi. Maxis Yunan prensi değildi.

Illarion öyleydi.

Bu sırada Max kafeslerinin parmaklıkları arasından prene, şık kıyafetlerine ve yanındaki siyah saçlı kadına bakıyordu. Onları buraya getirdiklerinden beri prensi defalarca görmüştü ama kadın, kasvetli ve pis evlerine yeni katılmıştı.

"Eumon?" diye sızlandı, prensi kolundan tutup çekmeye çalışıyordu. "Beni neden buraya getirdin? Sürekli onlara bakmaktan bıkmadın mı? Bu çok ürkütücü!"

Odadaki tek gerçek tuhaflık, yirmi yedinci doğum günlerinden sonra da yaşamaya devam edebilmek için onun türüne ihtiyaç duyanlarken Max'e ürkütücü denmesi hoşuna gitmiyordu. Ejderha olmanın ürkütücü bir yanı yoktu.

İnsan-Apollit cesetleri mi?

Bu kabusların malzemesiydi. Kokuyorlardı ve acı çekmemeyi tercih ettiği her türlü tuhaflığa sahiplerdi.

Prens güzel, minyon karısına gülümsedi ama bakışları kafesin içindeki ikiliden hiç ayrılmadı. "Şunlara bak Helena. Konuşmadığı için onun ben olmadığımı asla anlayamazsın. Diğerleri ise... Pherus'un tıpatıp aynısı. Sanki hâlâ kardeşimin gözlerinin içine bakıyor gibiyim."

Hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırdı. "Pherus asla senin kardeşin olmadı. O bir kölenin oğluydu."

"Köle ya da değil, o babamdan dolayı benim kardeşimdi. Ve ben onu öyle sevdim." Eumon dudaklarını yaladı. "Sence bizi anlayabilirler mi?"

"Hayır. Onlar hayvan ve amcanın sana yaptığı birleştirme işleminden kurtulduğun için şanslısın. Şimdi gidebilir miyiz? Burayı sevmedim. Kokuyor." Ne demek istediğini anlatmak için narin elini burnuna bastırdı.

Eumon gitmek yerine diz çöktü ve elini Illarion'a uzattı. "İşte, evlat... bana gel."

Illarion dudağını kıvrarak Max'e yaklaştı.

Eumon elini indirdi ve iç geçirdi. "Görünüşe göre onları eğitebilmeliyiz. Öyle değil mi?"

Max bir alayını geri çekti. Sanki.

"Belki halıları ya da yataklarını ıslatmamak için, ama bundan daha fazlası için umutlu olmazdım. Dediğim gibi, onlar aptal hayvanlar, düşünce ya da medeniyetten yoksunlar."

Evet, bu denklemdeki sorun onlardı... "Berbatsın Helena!" diye alay etti.

Birdenbire çok sayıda muhafız zindana daldı. Max onları görünce gerildi. Bu, kafeslerde tutulanlar için asla iyi bir şey değildi. Ne zaman bu kadar çok kişi içeri girse...

Mahkumlardan biri ciddi şekilde yaralandı. Ya da ciddi şekilde öldü.

Prens Eumon taş suratlı askerlerle yüzleşmek için ayağa fırladı. "Bunun anlamı nedir?"

"Kralın emirleri, Majesteleri. Tanrıları yatıştırmak için tüm deneyleri yok etmeliyiz."

Max'in midesi küçülürken prensin yüzü bembeyaz kesildi. "Ne?"

Muhafız başını salladı. "Emir bu öğleden sonra baş rahipten geldi. Tanrılar tüm iğrençliklerin ortadan kaldırılmasını istiyor. Aksi takdirde babanı, seni ve kardeşini öldürecekler."

Illarion, Max ile panik içinde bakıştı.

Asla korkma kardeşim. Seni almalarına izin vermeyeceğim, diye söz verdi Max, bu sözleri söylerken yalan söylemediğini umuyordu.

Ama Illarion'un gözlerinde şüpheden başka bir şey yoktu. Max'in iliklerine kadar işleyen bir şey. Kardeşi nasıl olur da

Ona zarar vermelerine izin vereceğini bir an bile düşündün mü?

Asla. Hayatı pahasına da olsa Illarion'u onlardan koruyacak ve onu bu beladan kurtaracaktı.

Max güçlü bir kükremeye parmaklıklara doğru koştu.

Prens şiddetli bir solukla geri çekildi ve karısını da beraberinde sürükledi.

Çığlık atarak yere düştü. "Sana söylemiştim! O bir hayvan! Öldürün onu! Hemen öldürün onu!"

Öfke Max'in içini öyle bir parçaladı ki, kontrol etmek için tasma takılı olsa bile büyüsünün kontrolünü tamamen kaybetti. Tek bildiği bu şekilde ölmeyi reddettiği idi. Kardeşini öldürmelerini izlemeyi reddetti.

Askerler emirlerini yerine getirmeye koyulurken diğerlerinin ulumaları ve çığlıkları kulaklarını doldurdu.

Bu tam bir saçmalıktı! Max kendini tekrar tekrar parmaklıklara attı. Bu da yeterli olmayınca, yapabildiği tüm büyüleri topladı ve konsantrasyonunu korudu. Sonra bunu etraflarındaki havaya gönderdi.

Termal bir şok gibi, içinden yuvarlandı ve havada titreşen bir dalga gönderdi. Kafesi paramparça eden ve muhafızları, prensi ve prensesi yuvarlayan bir dalga.

Zayıf ama kararlı Max, Illarion'u yakaladı. "Diğerlerini serbest bırak. O sürtükler bunun için canlarını alacaklarsa lanet olsun!"

Burası bizim yerimiz değil!

"Ben Yunan tanrılarına hesap vermem. Pullu kıcımlı öpebilirler." Max kendisine en yakın olan muhafızdan anahtarları aldı. Dişlerini göstererek adamın kılıcını aldı, sonra da Arcadialıları ve Katagaria'yı serbest bırakmak için harekete geçti. Kardeşi hâlâ orada duruyordu. "Illarion! Kimilda! Kurtarabildiğin herkesi kurtar!"

Sonunda Illarion işbirliği yapmaya başladı.

Kapıları açıp çıkmaya başladıklarında muhafızlar onları durdurmak için harekete geçti.

"Önce kralla konuşmalıyız. Kimse buradan ayrılamaz."

Eumon onu tamamen şaşırtarak öne çıktı. "Bırakın geçsinler."

"Ekselansları

-" "Yap

şunu!"

Muhafız isteksizce kenara çekildi ve adamlarına geri çekilmelerini emretti.

Savaşmadan ve kan dökülmeden ayrılmalarına izin veren prene minnettar olan Max başını ona doğru eğdi. "Bize çıkış yolunu gösterebilir misin?"

Prens ona şeytani bir bakış fırlattı. "Konuşabildiğini biliyordum! Bunu babama göstermeni istiyorum."

"Ve baban bunu öğrenip bizi öldürmeden önce bir rehber ihtiyacımız var... Lütfen. Kardeşim ve ben ne zaman kaçmaya çalışsak hep yakalandık. Ormana giden bir yol olduğunu biliyorum ama yerini tespit edemedik."

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Beni takip edin."

"Eumon!" diye nefes aldı karısı. "Bunu yapamazsın. Eğer tanrılar konuştuysa -"

"Onlar duyarlı, Helena. Şunlara bir bak." Max ve Illarion'u işaret etti. "Yarısı Apollite. Onları ölüme mahkûm edemem, özellikle de yaptığımız onca şeyden sonra bir kafeste idam edilerek ölüme mahkûm edemem. Bu yanlış olur. Ben onların prensiyim. Onları korumak benim görevim."

"Peki ya taşıdığım oğlun? Tanrılar seni bu kibir yüzünden öldürdüğünde onu kim koruyacak?"

Onu alnından hafifçe öptü. "Rahatla, değerli karıcığım. Kimse beni öldürmeyecek." Geri çekilerek Illarion ve diğerlerini karanlık mağaraya doğru götürdü. "Beni takip edin, sizi özgürlüğünüze kavuşturayım."

Onlar zindandan çıkmaya başlarken Max'e ters ters baktı. "Bu konuda içimde kötü bir his var."

Max onu ve kötü bir his olduğunu düşündüğü hazımsızlığı görmezden gelerek diğerlerini olabildiğince çabuk dışarı çıkarmaya çalıştı. Prensın emrine rağmen muhafızların onlara saldırmayacağına güvenmiyordu.

Son Apollite hayvanı da yanlarından geçip giderken biraz daha rahat nefes almaya başladı. Neredeyse buradan çıkmışlardı.

Sözüne sadık kalan Eumon, ormandaki küçük bir kamp alanına taşınmalarına yardım etti; Max ve Illarion burada herkesin uyuyacak bir yeri ve yiyecek bir şeyleri olduğundan emin oldu.

Max kardeşiyle ilgilenmeye gitmeden önce prene "Teşekkür ederim," dedi.

Eumon onu durdurdu. "Bunca haftadır hiçbir şey söylemedin. Dilsizmiş gibi davrandın. Neden?"

"Söyleyecek bir şey yoktu. Amcan senin için bizi evlerimizden ve hayatlarımızdan kopardı. Hem Apollite hem de hayvan. Ne düşündüğümüzü ya da ne istediğimizi umursamadan. Sonra da buna mı dönüştürüldük?" Öfkeyle insan bedenini işaret etti. "İçinizdeki ejderhayı arzulamış olabilirsiniz Majesteleri ama yemin ederim ne Illarion ne de ben bunu istedik. Diğerleri de istemedi. Artık kalbinizde kardeşimin genetiğinin bir kısmını taşıdığınıza göre, bizim nasıl düşündüğümüzü tam olarak biliyor olmalısınız."

"Şiddetli bir onur ve akrabalık kurallarınız var. Bu da oradan mı geliyor?"

Max başını eğdi. "Ve şimdi bana tanrılarınızın yaptıklarınız için ölümümüze karar verdiğini söylüyorsunuz. Sence bu beni nasıl hissettiriyor?"

"Babamla konuşacağım. O mantıklı bir adamdır." Max onun yalanına kaşlarını kaldırdı.

"O bizi seviyor."

Bu doğrudu ama... "Bu onu son derece mantıksız yapıyor."

Prens başını salladı. "Sen ve kardeşin benimle gelerseniz... Babam mantıklı düşünebildiğinizi ve konuşabildiğinizi görsün. Bu her şeyi değiştirecektir. Söz veriyorum. Gelin ve bunu düzeltmek için bana yardım edin."

Yine de Max şüpheciydi. Prensın söylediği kadar kolay değildi. Bunu o da biliyordu. Yine de ıssız, korku dolu yüzlere bakarken denemesi gerektiğini biliyordu.

Onlar için.

Illarion diğerlerinin arasından geçerek Max'e yaklaştı. Eminim yalanlarına inanmıyordur.

"Denemek zorundayız."

Illarion başını sallayarak buna katılmak istemedi ama kardeşini aptallığını tek başına yapmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordu.

Böylece birlikte, Eumon'un önderliğinde saraya doğru yola koyuldular.

İlk kez zindandan çıktılar ve kraliyet ailesinin yaşadığı yere giden saray arazisine girdiler.

Bahçelere henüz varmışlardı ki, Vane'e ürkütücü derecede benzeyen bir adam yanlarına yaklaştı.

"Bu da ne?"

"Babamı görmeye gidiyoruz."

Yeni gelen adam kaşlarını çattı ve sert bir şekilde onaylamadı. "Ne yaptın sen?"

Prens yorgun bir iç geçirdi. "Linus, lütfen. Onunla konuşmam gerek ve zamanım yok."

"Rahibin babama ne dediğini duydun. Tanrıları kızdırdık. Eğer onları hemen idam için geri göndermezseniz, bizim de kellelerimizi isteyecekler! Ölmek mi istiyorsunuz?"

"Diğerleri gittikten sonra onları bunu yapmaktan alıkoyacak ne var ki? Tanrılar kaprislidir. Bunu sen de biliyorsun. Onlara güvenmiyorum."

Linus önce Max'i sonra da Illarion'u işaret etti. "Ama bir hayvana güvenir misin?"

"Onlar sadece hayvan değil. Konuşabiliyorlar."

Linus alay etti. "İşte şimdi saçmalamaya başladın. Bir ihtimal kötü bir lotus partisi mi yedin?"

"Haksız değil."

Linus'un bakışları Max'in sesini duyunca genişledi. "Düşünebiliyor ve konuşabiliyor musun?"

"Tabii ki."

Max'le yüzleşmek için hareket ederken gözleri tehlikeli bir şekilde karardı. "Dagon'un bana bunu yapmasının sebebi sen misin?"

"Ne yaptın?"

Linus, kardeşinin sorusuna yanıt olarak Eumon'a döndü.
"Yoksa sen mi yaptın?"

"Ne yapmak?" Eumon tekrarladı.

Linus ona sert bir bakış fırlattı. "Sen her zaman babamın gözde oğluydun. Hayatın tehdit altında olmasaydı, eminim annemize yaptığı gibi benim de ölmeme izin verirdi."

Eumon yorgun bir iç geçirdi. "Senin güvensizliğin için zamanım yok. Kenara çekil."

"Doğru ya. Hiç vaktin olmuyor, değil mi?" Linus Helena'yla alay etti. "Benim için olan gelini aldın ve şimdi de benim gerçek hayvan formumu aldın. Ejderha ben olmalıydım. Sen değil!"

"Hangi çılgınlıktan
bahsediyorsun?" "Helena
benim gelinimdi!"

Meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Seninle tanıştıktan sonra elini reddettim. İçinde beni korkutan bir zalimlik var Linus. Anlaşma olsun ya da olmasın, Eumon'la tanışmasaydım ve senin aksine onun bir ruhu olduğunu kendi gözlerimle görmeseydim asla bu aileyle evlenmezdim."

Öfkeyle çığlık atarak ona doğru hamle yaptı ama Max onu yakaladı ve geri çekilmeye zorladı. "Kes şunu. Burada halletmemiz gereken ciddi bir iş var."

Linus'un çenesi gevşedi. "Yani, bu doğru. Konuşuyorsun. Dagon'u bana istediğim şekli vermesi için ikna edebilirdin ama bunun yerine sessiz kalmayı mı seçtin? Benim de senin gibi olmamı engellemek için kendi türünü mü öldürdün? Öldürdün, değil mi?"

"Ne?"

Linus Max'i itti. "Hepiniz beni iğrendiriyorsunuz. İstedığimi almama asla izin vermiyorsunuz."

O deli, kardeşim. Gitmeliyiz.

Max daha fazla katılamazdı. Prensese koru.

Illarion itaat etmek için harekete geçtiğinde, Linus bir bıçak çıkardı ve saldırdı. "Bana sırtını dönme, Eumon! Göz ardı edilmeyeceğim!"

Illarion'a doğru hamle yaparken Eumon onu kenara itti. "Aptal mısın sen? O bir hayvan, seni moron! Ben de prensim. Bizi nasıl ayırt edemezsin?"

Bu sözler Max'e sert bir tokat gibi çarpmıştı. Özellikle de onları birbirinden ayırmanın tek yolu birinin giydiği şık kıyafetler ve kardeşinin üzerindeki pislik olduğu için. Ona göre, Linus'un aralarındaki kıyafet farkını fark etmemiş olması onun için daha anlamlıydı.

Linus elini ve silahını kardeşinden kurtardı. "Varis ben olmalıydım! Ben çok daha değerliyim!"

Eumon onun yüzüne gülmüştü. "Asla buna layık değildin." Bununla birlikte, onu silahsızlandırdı ve geri tekmeledi.

Dehşete kapılan Max, Illarion'un ayağa kalkmasına yardım etti. Sonra da onu korumak için vücudunu Illarion ile prenslerin arasına yerleştirdi.

Eumon gözlerini devirerek bıçağı yere attı. "Aldırma ona." Önce Max'in koluna, sonra da Illarion'a vurdu. "Beni takip edin ve bu işi halledelim."

Uzaklaşmaya başladıklarında Max göz ucuyla bir hareket yakaladı. Linus'u etkisiz hale getirmek için döndü ama Linus hâlâ insan bedeninde ustalaşmamıştı. Durdurmak için bir şey yapamadan Linus onu bıçakladı, sonra da diğerlerine saldırdı.

Öfkelenen Illarion saldırdı.

"Durun!" Eumon hırlayarak aralarına girmeye çalıştı.

Max, onu çatışmadan uzaklaştırmazsa prensin incineceğini biliyordu. "Majesteleri?" Illarion ve Linus birlikte sendeleyip bıçağın kontrolü için savaşıırken Max onu geri çekti.

Max ve Eumon'a sertçe çarparak dengelerini bozdular ve savrulmalarına neden oldular.

Büyük bir yığın halinde dördü birden yere düştü.

Max ayağa kalktığı anda, olması gerekenden çok daha fazla kanla kaplı olduklarını fark etti. Sersemlemiş bir halde, düşerken atardamarı kesilen kişinin Eumon olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı.

Nefes nefese Max'in bakışlarıyla karşılaştı. "Karımı koru."

Gözleri dehşetle dolan Linus kendini ayağa kaldırdı ve sendeleyerek geri çekildi. Bıçağı bırakarak kanla ıslanmış elini dudaklarına götürdü.

"Majesteleri?"

Acı içinde çığlık atan Helena, kocasının yanında ağlamak için öne atılmıştı. "Beni bırakma, Eumon! Benimle kal!" Yarasına baskı uyguladı ama artık çok geçti.

Son hamlesi olarak Eumon uzandı ve Max'in tasmaını çıkardı, böylece Max özgürce şekil değiştirebilecekti. "Hepsini koru." Ve bununla birlikte son nefesini verdi.

Helena başını geriye atmış ve bir yaban arısı gibi çığlık atmıştı. "Seni canavar! Kocamı öldürdün!"

"Hayır..." Linus dehşet içinde geri çekildi. "Kendin de gördün. Bu bir kazaydı."

Başını sallayarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Max, onları aynı derecede dehşete düşmüş bir bakışla izleyen Illarion'a baktı. Ne yapacacağız?

Hiçbir fikri yoktu. Linus deliydi ve asla gerçeği söyleyip kendini bu işe bulaştırmayacaktı. Kardeşinin ölümünden sorumlu tutulma korkusu buna izin vermezdi. Tanrılar hepsinin ölmesine karar vermişti...

Ama Illarion'un yüzüne bir kez baktı ve asla geri çekilip bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyordu.

Onları güvenli bir yere götürmeliyim.

Tanrıların erişiminden uzakta, güvende olabileceğini düşündüğü tek bir yer vardı. Kralın Illarion'un kellesini isteyemeyeceği bir yer. Kardeşini ve ağlayan prensesi toplayarak ejderha formuna geçti ve onlarla birlikte uçmaya başladı.

Ona hakaret edip kurtulmaya çalışırken dehşet dolu çığlıkları kulaklarını doldurdu. Illarion onun tutuşuna karşı savaştı. Tasmamı çıkar ki ben de uçabileyim!

Henüz değil. Varış noktasına ulaştıklarında nasıl karşılanacaklarından emin değildi. Hoş karşılanabilirlerdi.

Tecrübeler öyle olmadığını söylüyor.

Yine de Max gözlerini kapadı ve bunun işe yaraması için dua etti. Sonunda güney sahiline ulaştığında, kardeşini ve prensesi beyaz kumların üzerine yatırdı, sonra da yere indi. Midesi düğümlendi, mükemmel dalgalara baktı ve yüzyıllardır yapmadığı bir şeyi yaptı.

İblis Chthonian'ı çağırdı. Türleri üzerinde koruma ve yetki sahibi olan tek varlık.

Kabul etmek gerekir ki, piçi yüzyıllardır kimse görmemişti ve her türlü spekülasyon ortalıkta dolaşıyordu. Bazıları onun büyük Chthonian savaşı sırasında aldığı yaralar yüzünden sonunda öldüğünü söylüyordu. Diğerleri ise Yunan tanrısı Mache'nin, bağlanıp hapsedilmesine misilleme olarak onu lanetlediğini söylüyordu.

Bir başkası ise tanrıça Apollymi'nin Atlantis'i batırırken onu boğduğunu söylüyordu. Artemis'in onu yakaladığı ve Olimpos'ta evcil hayvanı olarak tuttuğuna dair bir söylenti bile vardı.

Max bunların doğru olup olmadığını bilmiyordu.

Tek bildiği bir mucizeye ihtiyacı olduğuydu ve onlara yardım edebilecek tek yaratık da bir zamanlar Max'in annesinin halkını özgürlüğe kavuşturan Chthonian'dı.

Başını geriye atarak canavarı çağıran bir çığlık attı.

Dalgalar sahile girip çıkarken prenses ondan uzaklaştı.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu, ellerini kulaklarına götürerek sesleri susturmaya çalıştı.

Max, Savitar'ı çağırmaya devam ederken onu görmezden geldi.

Zaman yavaş ilerlerken ve çağrısına kimse yanıt vermezken, Chthonian'ın ölmüş olması gerektiğini fark etti.

Ya da umursamadığını.

Kalbi sıkışarak kumsaldan uzaklaşıp kardeşine doğru döndü. Uzun boylu, kaslı adamın onlara yaklaştığını görünce çenesi düştü.

Savitar.

Illarion'un yanında durduğunda lavanta rengi gözleri parlıyordu ve bakışlarını kanla ıslanmış elbisenin üzerinde gezdirdi.

ağlayan prenses. "Görünüşe göre etkileyici bir partiyi kaçırmışım. Beni aydınlatmak ister misin ejderha?"

Max ona hemen kendilerine yapılanları ve Eumon ile Illarion'a ne olduğunu anlattı. "Yardıma ihtiyacım var, Chthonian."

Savitar alay etmişti. "Başkalarına yardım etmekten bıktım. Bunu en son yaptığımda... herkes için kötü sonuçlandı. Özellikle de benim için ve ben çoğu zaman kendimi severim."

"Bizi öldürecekler."

"Herkes bir gün ölür."

"Bu kadar mı yani? Bizden gerçekten elini eteğini çekiyor musun?"

Savitar omuz silkti. "Yeni bir hayatın var. Bunun tadını çıkarmalısın."

"Kader bizi öldürene kadar, demek istiyorsun." Savitar olduğu yerde kalmıştı.

"Yine mi geldin?"

"Yunan Kaderleri mi? Apollo ve Zeus yüzünden hepimizin öldürülmesini emrettiler."

"Bunu sen söylemeliydin, küçük kardeşim."

"Ne demek istiyorsun?"

Savitar gülümsedi. "Yani o üç sürtüğü acı içinde bağışlamak için yapmayacağım şey yok. Beni kampınıza götürün."

Geri döndüklerinde Apollit-hayvan melezlerinin çoğu ölmüştü. Max yokken, muhafızlar kamplarını bulmuş ve onları sürmeden önce bir avuç kadarını katletmişlerdi.

Bu acımasız dehşetten tiksinen Max, diğer yeni şekil değiştirenlerin etrafında dolaşarak elinden geldiğince onlara güvence verdi.

"Ne yapmamız

gerekiyor?" Savitar'ın

bakışlarıyla karşılaştı.

Sonunda kalbinde yaşayan kıvılcımı gördü.

Savitar öne çıktı. "Yeni bir tür olarak size korumamı sunuyorum. Chthonianlar'ın

ve hiç kimsenin, özellikle de tanrıların, karşılık görmeden sizi avlayamayacağını farkında olmalısınız."

Savitar yeni türlerle uğraşırken, Max sonunda Illarion'un tasmaşını çıkarmıştı.

Zamanı gelmişti.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Neden bekledin?

"Yakalanmamız durumunda, prens olarak geçebilir ve kaçabilirdin. İnsan bedeninde kaldığın sürece."

Illarion diğerlerini tararken başını salladı. Biz bir iğrenciz. Hayatta kalmamız gerektiğine emin misin? Belki de bizi ölüme mahkûm etmek daha nazik bir davranış olurdu.

"Belki de. Ama hayat nazik değil. Bunu atlatmak için sahip olduğumuz tek şey birbirimiz. Öylece durup onların ölümünü izleyemezdim."

Illarion yorgun bir iç geçirdi. Arel kanın bazen seni ciddi mahvediyor. Doğuştan gelen bu koruma ihtiyacı da neyin nesi?

"Bilmiyorum ama buna sahip olduğuma sevinmelisin. Akli başında bir ejderha seni geride bıraktı."

Onları topladıkları sırada, Lycaon ve ordusu katliamı bitirmek için atlarını sürdüler.

Ta ki kral Savitar'ı görene kadar. "Bunun anlamı nedir?"

Savitar kralla korkusuzca yüzleşti. "Onları yaşamaları için kendi topraklarına götürmeye geldim."

"Bunu yapamazsın."

Savitar kaşlarını kaldırdı. "Bana karşı mı gelmek istiyorsun?" "Tanrılar karar verdi -"

"Ve ben, ölümlülerin yaşamını tanrılardan korumaya yemin etmiş bir Chthonian olarak, bu kararı bozuyorum."

Lycaon başını salladı. "Bunu yapamazsınız! Misilleme olarak çocuklarımızı öldürecekler."

"Tamamdır."

Onlar tartışırken Helena Max'in kolunu tuttu.

"Yapamazsın. izin ver Bendönüş için ve Saray.

Değil sonra ne

oldu."

Kafası karışan adam kaşlarını çatarak ona baktı. "Bizimle, yani hayvanlarla mı seyahat etmek istiyorsun?"

"Lütfen. Linus'un bana ve çocuklarıma yapacaklarından korkuyorum. Beni hayatta tutabilir ve kendisinin olduğunu iddia edebilir ama çocuklarımin yaşamasına asla izin vermez. Babalarının tahtının varisleri oldukları sürece. Onu gördün. Hırsları acımasız ve hiçbir şeyden vazgeçmeyecek. Daha da kötüsü, Eumon'u onun öldürdüğünü biliyoruz. İçimizden biri hayatta olduğu sürece bizi bir tehdit olarak görecektir ve ortadan kaldırmamızı isteyecektir. Anlaşıldı mı?"

Illarion başını salladı. Max... Yüzündeki o bakışı biliyorum. Bana her zaman olaylardan uzak durmamı söyleyen sendin.

Max prensesi Illarion'a doğru yaklaştırdı. "Bir dakikalığına ona göz kulak ol."

Ne yaptığından tam olarak emin olmadan, Savitar ile kral arasındaki mesafeyi kapattı. Linus onu gördüğü anda, tam da baldızının tahmin ettiği gibi yaptı.

Max'in kardeşini öldürmek suçundan tutuklanmasını emretti ve Helena'nın geri verilmesini talep etti.

Haklıydı. Linus onun yaşamasına ve o çocukları doğurmasına asla izin vermezdi. Onları öldürür ve veraset çizgisinden çıkarırdı.

"O ve kardeşi benimkini katletti ve bunun için kellelerini istiyorum!"

"Illarion masum. Ben, tek başıma, sorumluyum."

Savitar sert bir bakışla onunla yüzleşti. "Ne yaptığını anlıyor musun?"

Tabii ki hayır. Ama tek seçenek bu gibi görünüyordu.

Savitar'ın öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Sadece yapmazsam ne olacağını anlıyorum."

Savitar tiksintiyle iç çekerek, sanki beyinde bir tümör oluşuyormuş gibi parmaklarını burnunun kenarına bastırdı. Muhafızlar Max'i geri almaya geldiklerinde, Savitar onları durdurdu.

"Hayır! Yarattığınız Arkadyalılar ayrı bir ırk ve insan kanunlarına tabi olmamalıdır." Savitar

Linus ve babasına ters ters baktı. "Onlar hissedebilen bir grup ve kendilerini yönetmek için kendi kanunlarını yapmalılar. Eğer Maxis yargılanacaksa, bu yargılama kendi melez akranlarından oluşan bir jüri tarafından yapılacak, entrikacı bir kardeş ve kederli bir baba tarafından değil. Eğer bir travma yaşanacaksa, bu tarafsız olmalıdır."

"Çünkü bu her şeyi çok daha iyi yapıyor," diye mırıldandı Max.

Savitar ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Bana dudak bükme ejderha, yoksa seni onlara teslim ederim."

"Peki ya bu jüri?" Lycaon sordu. "Kim denetleyecek?"

"Bunu şahsen garanti ederim. Size söz veriyorum."

Kralın gözlerinde öfke ve bu işin bitmediğine dair bir söz parlıyordu. "Tamam. Seni buna zorlayacağım. Ama yaptıklarından dolayı o ejderhanın kafasının duvarıma asılmasını istiyorum! Bu iş bittiğinde onu bana getirmeni bekliyorum. Aksi takdirde, bu yeni türe savaş ilan edeceğim." Ve kral bu sözlerle ordusunu uzaklaştırdı.

Illarion sonunda onlara yaklaştı. Bunun hallolduğuna sevindim.

Azıcık bile değil.

Savitar acı acı güldü. "Haklısın. Hiçbir şey bitmedi. Bu sadece başlangıç. Zeus ve Apollo bunu duyana kadar bekle." Etrafındaki yüzlere ve hayvanlara baktı.

Apollitler, aslanlar, kartallar, şahinler, atmacalar, kaplanlar, kurtlar, ayılar, panterler, çakallar, leoparlar, kar leoparları, jaguarlar, çitalar ve ejderhalar.

"Dagon ne halt düşünüyordu?"

Max kendi yorgun nefesini dışarı verdi. "Karısının kardeşi için yas tuttuğunu ve bunu daha iyi hale getirecek büyüye sahip olduğunu."

"Bunu daha iyi mi buluyorsunuz?"

Max, Savitar'ın sorusu karşısında omuz silkti. "Ölümden daha mı iyi?

Evet. Zar zor."

"Ve sen, ejderha, bir aptalsın."

"Bana daha kötülerini de söylendi." Illarion'a baktı. "Ve bu sadece birkaç saat önceydi."

Savitar prensesin bakışlarıyla karşılaştığında başını salladı. "Taşdıklarınız türünün ilk örneği, bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Yüzü solgunlaşmıştı. "Ne oldu?"

"Kocanız döndükten sonra onlara hamile kaldınız. İyi haber şu ki, Eumon'un soyundan gelen Apollite laneti yüzünden ölmeyecekler. Kötü haber ise, tanrılar prensin söz konusu laneti engellediği için mutlu olmayacaklar." Savitar kızgınlıkla homurdandı. "Yapabileceğim çok fazla hafifletici şey var. Tanrıları ve özellikle de o sürtükleri tanıdığım için, bu işin bitmediğini söyleyebilirim. Hepimiz için yeni bir şeyler hazırlayacaklar. Ve bu merhametli olmayacak."

Ve haklıydı da. Kanıtlara ve Helena'nın olanlarla ilgili ifadesine rağmen, Max ilk Omegrion toplantısında suçlu bulunmuştu. Illarion ifade vermeye gittiğinde, Max kendisini de bu işe bulaştırmamasın ve ateş altında kalmasın diye onu bu işin dışında tutmuştu.

İkisinin birden işaretlenmesindense birinin işaretlenmesi daha iyiydi. Illarion'a Helena'yı güvende tutmanın ve Eumon'a verdikleri sözü yerine getirmenin gerekliliğini vurgulamıştı. İkisi de avlanırken yapamayacakları bir şeydi bu.

Böylece Illarion, insan bir anneden doğan ilk Arkadyalı prensler için Katagari muhafızı olarak bırakılırken o da işaretlenmişti.

Ama Max ve Illarion olmasaydı, kılıçtan kurtulmuş hiçbir Varlık Avcısı olmayacaktı.

Sadece Linus ve Eumon.

Lycaon, iki oğlunu Olimpos tanrılarının gazabından kurtarmak için geri kalanları seve seve katlederdi.

Bir kurt ve bir ejderha.

Seraphina eşine hayranlıkla baktı. Onun halkı için yaptığı fedakârlıklar hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kimse yapmadı. Arel doğumu ve kanına sadık kalan Max, görevlerini sessizce yerine getirmişti. Onlara karşı çıktığı tek zaman kardeşleri tehdit edildiğinde olmuştu.

O ve çocukları ateş altındayken.

En kötü ironi ise ne kendisinin ne de kardeşinin, onlar sayesinde başlatılan konseyde bir sandalyeye bile sahip olmamasıydı. Bunun yerine Helena ve bir Apollite kölesi ile ejderha arasında daha önce yapılan bir deneyden doğan bir başka Drakos ilk Regis pozisyonlarını almışlardı. Helena, en büyük oğlu Pharell bu görevi devralacak yaşa gelene kadar Arkadyalı Regis olarak görev yapmış, Cromus ise reşit olduğunda yerini Helena'nın Katagari oğlu Portheus'a devretmişti.

Linus, Vane, Fang ve Fury'ye yol açan aynı kurt soyunu bulmaya terk edilmişti. Kurt statüsüne zorlandığı için her zaman acı çekmiş, Katagaria ve diğer türlere karşı kan davalarını memnuniyetle yürütmüştü. Max'i mahkum ettiren de onun güçlü tanıklığı ve liderliği olmuştu.

Savitar'ı limanis'i yaratmaya zorlayan, diğerlerini alt etme ve onlara hükmetme konusundaki acımasız ihtiyacıydı; böylece Were-Hunter'lar tanrılardan ve onları gereksiz yere katletmek isteyen diğerlerinden korunabileceklerdi.

Şimdi Savitar geri çekildi ve odayı aydınlattı. Konsey masasında oturanların bakışlarıyla teker teker karşılaştı. "İşte gördünüz. Evet, Max teknik olarak ilk Arı-Avcı kanını akıttı ama bunu hepinizi korumak için yaptı. Bunu bile bile ilk konsey olarak onu tekrar mahkûm edecek misiniz?"

Eumon ve Helena'nın soyundan gelen ve şu anda Arcadian Drakos koltuğunda oturan Damos Kattalakis ayağa kalktı. Görünüşü Sera'ya büyük ölçüde Vane'i hatırlatıyordu ve daha önce tanıştığı kardeşi Sebastian'a da çok benziyordu.

Yavaşça, temkinli bir şekilde Max ve Illarion'a yaklaştı.

Yüzü okunamaz haldeyken, Sentinel işaretlerini örten tüylü maskeyi çıkardı. Elini pulların ve narin işçiliğin üzerinde gezdirerek konuşmadan önce maskeyi inceledi. "Öldürdüğümüz Katagaria'nın kalıntılarından bunları yapmak atalarımın geleneğidir. Bu bize onların hayvan olduğunu ama bizim olmadığımızı hatırlatmak için yapılır.

Medeni olduğumuzu ve prenslerin soyundan geldiğimizi. Özellikle de Eumon Kattalakis'in."

Maskeyi yere bıraktı ve önce Max'in sonra da Illarion'un bakışlarıyla karşılaştı. "Büyük büyükannemin neden bize sizden bahsetmediğini bilmiyorum ama söz veriyorum, eğer bir gün ejderhalarım olacak kadar şanslı olursam, gerçeği ve Katagaria'lı kuzenlerimize ne borçlu olduğumuzu bilecekler." Yumruğunu omzuna vurarak Max'i selamladı. "Ailemi kurtardığınız için teşekkür ederim. Kattalakis Drakos'un başı olarak, senin, eşlerinin ya da çocuklarının Bane-Cry'ını duyarsak, patria'mızın her üyesinin cevap vereceğine yemin ederim. Şerefimiz üzerine."

Max başını eğdi ve onu selamladı. "Teşekkür ederim."

Damos gülümseyerek önce onu, sonra da Illarion'u kucaklamak için kendine çekti. "Babam mezarında yuvarlanıyor." Savitar'a döndü ve kaşlarını çatı. "Bu yüzden mi benden hep nefret ettin?"

Savitar başını salladı. "Babanın günahları, kardeşim. Babanın günahları. Ama bugün doğru adımı attın. Ve ben bunu gördüm."

Homurdanan Damos, Dare Kattalakis'e doğru dönerken pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Senden ne haber kuzen?"

"Tüylü kışımı öpebilirler. Hâlâ savaştayız."

"Kurtları yemeliydin, küçük kardeşim."

Odadaki herkes Falcyn'in kuru, duygusuz ve çok duygusuz sözlerine bakmak için döndü.

Hiç pişmanlık duymadan ona baktı. "Sadece söylüyorum. Kızarcınca çıtır çıtır oluyolar. Yağsız et. Az kılçıklı. Herkesi şimdi onlarla uğraşma migreninden kurtarırdı."

Fury boğuldu. "Kurtlardan biri olarak konuşuyorum, bundan son derece rahatsız oldum."

Falcyn ses tonunda en ufak bir pişmanlık ya da özür belirtisi olmadan, "Güzel," dedi. "Hem kurtları hem de Varlık-Avcılarını gücendirdim. Şimdi tek yapmam gereken sevimli bir bebekle beslenmek ve o günkü işimi tamamlamak."

Blaise Falcyn'in göğsüne bir şaplak attı. "Merak etme, o yarı Charonte. Ona biraz barbekü sosu verirsen mutlu olur."

Falcyn Blaise'e öyle sinirli bir kaş çattı ki, kör olmasına rağmen Blaise bunu hissetti ve geri çekildi - korkudan değil, sağduyudan.

"O Charonte değil," dedi Max sert bir sesle. "Bu onun için çok kolay bir bahane olurdu ve gerçekten de öyle bir bahanesi yok. O sadece asabi bir piç... Tıpkı Savitar gibi."

Savitar kaşlarını kaldırdı. "Ben senin kıcını kurtarıyorum ve sen bana saldırıyorsun öyle mi? Gerçekten mi?"

"Özür dilerdim ama samimiyetsizlikten hakaretten daha çok nefret ediyorsunuz."

"Evet, biliyorum." Savitar konsey üyelerine baktı. "Ejderhaların nerede durduğunu ve kurtların resmen nerede olduğunu biliyoruz..." Duruşlarını onaylaması için Vane'e baktı.

Vane, yavru arkadaşı Dare'e sert bir bakış fırlattı. "Resmi olarak, Kattalakis Lykos, hem Arcadian hem de Katagaria, Max'i bir kardeş olarak görüyor. Onunla hiçbir sorunumuz yok ve oyumuz işaretin silinmesi yönünde."

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı Fury. "Ve umarım onu yerken boğulursun, Dare. O ve benim tüylü kığım."

Dare ileri doğru bir adım attı ama kız kardeşi onu yakaladı ve son derece aptalca bir şey yapmasını engelledi. Omegrion ve Savitar'ın önünde kardeşlerine saldırmak gibi.

Savitar dikkatini Dare ve Star'la birlikte duran diğer Kattalakis Drakos'a çevirdi. Uzun boylu ve esmer olan Katagari Regis, Fang'i diğerlerinden daha çok tercih ediyordu.

Vereceği cevabı düşünürken abanoz gözleri parladı. Birkaç saniye sonra boynundaki gümüş ejderha kolyesini çıkardı ve avucunun içinde duran kolyeye baktı. "Ejderboğan ve onun ilk Arkadyalı'yı nasıl soğuk ve vahşi bir kanla öldürüp türler savaşımızı başlattığına dair hikâyelerle büyüdüm. Babam bana asla böyle hayvanlar olmamamız gerektiğini aşıladı. Gömülmüş ve kaybolmuş gibi görünse bile içimizdeki insanı bulmak için çabalamamız gerektiğini." Dare ve Star'a baktı. "Babamın yanıldığını düşünüyorum. Drakos'u o sözde insanlıktan daha fazla kucaklamalıydık."

Darion kolyesini Illarion'un eline koymak için öne çıktı. "İşaretin kaldırılması yönünde oy kullanıyorum ve konseydeki yerimi gerçek varise devrediyorum. Prens Eumon'un kanından gelen sensin, benim ailem değil. Halkımız için kanunları senin koyman en doğrusu."

Illarion başını salladı. Bunu kaldıramam.

Darion ellerini kaldırdı ve geri çekildi. "Sen Regis'sin, Stra Drago. Koltuğumu reddediyorum. Buna hakkım yok."

Savitar diğer Omegrion üyelerine göz gezdirdi. "Kısalık adına, geri kalanınızın da aynı fikirde olduğunu varsayıyorum. İtirazı olan var mı?"

Katagaria panteri Regis Dante Pontis elini kaldırdı. At kuyruğu yaptığı uzun siyah saçlarıyla

hoşnutsuz bir avcının timsali. "İtiraz etmiyorum ama bir sorum var." Maxis'e doğru döndü. "Başlangıçta neden işaretlenmiştin?"

Max gerçekten hissetmediği bir soğukkanlılıkla omuz silkti. "Ben bir pisliğim."

Dante sırtıttı. "Ben de bir pislik olarak buna saygı duyabilirim, ama biraz daha detaylandırmak ister misin?"

"Konseyin o zamanki ruh hali çok daha farklıydı. Kafeste tutuldukları ve üzerlerinde deneyler yapıldığı için hâlâ ham ve öfkeliydiler. Onlara Kader'in lanetinden, eşlerimizi seçemeyeceğimizden daha yeni bahsedilmişti. Biz istesek de istemesek de onlar bize atanacaktı ve Kader türlerimiz arasında ebedi savaşa hükmetmişti."

Ve insan mantığı hayvanlar için yeniydi, diye ekledi Illarion. Öfkeliydiler ve herkese saldırıyorlardı, özellikle de kardeşime ve bana.

Max başını salladı. "Bana saldırmaya başladıklarında, her drakomanın yapacağı gibi tepki verdim. Onlara kendilerini becermelerini söyledim ve geri saldırdım."

Savitar küçümseyerek homurdandı. "Domuza ruj sürmekten bahsediyorsun... Kötü tepki verdiğini söylemeye hakkın var."

"Pekala, kötü tepki verdim."

Savitar nefesinin altından, "Evet, bu biraz abartılı," dedi.

Max kızmış gibi yaptı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. En son bir konuda abartı yapmayalı milyonlarca yıl oldu."

Savitar gözlerini devirdi.

"Her neyse," diye devam etti Max. "Onların suçlamaları karşısında kendimi kaybettim ve..." Tavanı işaret etti. "Çatışmanın çıktığı ve neredeyse binayı yaktığımız yerdeki bazı izleri hala görebilirsiniz."

"İşte orada kötü tepki verdim." Savitar sahte bir gülümseme takındı. "Sonuç olarak, Max mahkûm edildi ve ben de

oybirliğıyle aldıkları kararı çürütmek ya da aklamak için. Hepimiz çok kötü bir gün geçirdik."

"Ve birkaç tane daha içtim," diye fısıldadı Max yüksek sesle.

"Evet. Bunun için üzgünüm." Savitar kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Vay canına," dedi Dante alaycı bir ses tonuyla. "Kardeşimin postunu kulübümün duvarına monte ettiğim zamanki ruh halime benziyor."

Savitar başını salladı. "Temel olarak... Yani hepimiz aynı fikirde miyiz?" "Evet." Fury şeytani bir sırıtışla parladı.

"Dare bir pislik ve kimse onu sevmiyor, hem de hiç." Dare onun için başladı.

Fury dişlerini gösterdi. "Getir onu, seni küçük serseri piç! Gidelim! Hadi, sen ve ben. Burada ve şimdi! Tüylerini dişlerimden sökmeye hazırım! Hadi!"

Vane Fury'yi yakaladı ve Max'e doğru geri itti. "Yanında tasma getirmiş olma ihtimalin var mı? Ya da ağızlık?"

"Hayır, ama sanırım yapmalıydım."

Dare, hâlâ kendisiyle alay eden ve soyunu sorgulayan Fury'ye doğru koşmak için kendini bıraktığı anda, odayı aydınlatan parlak bir ışık Dare'in kısa kalmasına neden oldu. Cadegan ve Thorn Savitar'ın yanında belirince tüm hareketler durdu. İkisi de kanlar içindeydi ve fiziksel olarak kötü durumdaydılar. Zar zor hayatta kalabilmişlerdi ve Savitar'ın ayaklarının dibinde karmakarışık bir yığın halinde yatıyorlardı.

Thorn kollarını Cadegan'a dolamıştı, sanki parçalanmadan hemen önce onları kötü bir durumdan zar zor kurtarmıştı. Morarmış yüz hatlarının solgunluğu da bu varsayımı destekliyordu.

Sersemlemiş olan Max kıpırdamadı. Güçlü bir iblisin oğulları olarak ikisi de tecrübeli savaşçılardı ve bir zamanlar ortaçağ şövalyesiydiler. Thorn aslında bundan daha da yaşlıydı ve eski bir savaş lordu olarak doğmuştu ve lanetlilere ve zalimlere karşı binlerce yıllık ağır savaş deneyimine sahipti.

Bu ikisinin nasıl yapılacağını bildiği tek şey.

Dövuş. Özellikle de dişli, pençeli, kanatlı ve doğaüstü her şeyle.

Nefes nefese kalan Thorn, garip bir şefkatle Cadegan'ın yüzünü kavradı. "Hâlâ benimle misin, küçük kardeşim?"

"Ah, evet, oğlum, ama sadece Jo eve ölü dönersem kıcıma tekmeyi basacağı için."

Kar leoparlarının Arcadian Regis'i ve bir doktor olan Analise Romano, Cadegan'ı kontrol etmek için oturduğu yerden ona doğru koştu.

Thorn ayağa kalkıp dudaklarındaki kanı silmeden önce kardeşinin bakımını dikkatle ona devretti. Önce Fang'e, sonra da Savitar'a baktı. "Bahsettiğim şu durumu hatırlıyor musun?"

"Biraz havaya mı uçtun?" Savitar alaycı bir tavırla sordu.

"Dolunay partisi sırasında Olimpos'taki öfkeniz gibi. Söylemeye gerek yok, büyük bir sorunumuz var. Ve isimlerimiz o eğlence elmasının her yerine kazınmış durumda." Thorn bir kolunu Styxx'in omzuna, diğerini de Acheron'un omzuna dolamak için hareket etti. "Son zamanlarda annemi kontrol ettin mi?"

Acheron gözle görülür bir şekilde irkildi. "Ah Tanrım, şimdi ne yaptı?" "Şey," Thorn kolunu ikisinin de boynuna doladı,

"Sadece bilmek istiyorum... Apollo'nun velayetini ona teslim etmek kimin parlak fikriydi?"

Styxx, Acheron'un bir an önce takındığı yüz ifadesinin aynısını takındı. "O aptal ben oluyorum. Neden? Ben ne yaptım ki?"

Thorn, Styxx'in yüzüne şakacı bir tokat atmak ve yanaklarını birbirine yapıştırmak için Acheron'u serbest bıraktı. "Anne Apollymi ona yeni bir oyun arkadaşı buldu," dedi insanların küçük çocuklarla konuşurken kullandığı aynı falsetto ile. "Onun kıcını Kessar'a yedirdi ve yeni bir arkadaşı olduğu için mutlu değil miyiz, çocuklar?"

"Aman Tanrım." Zakar Acheron'un sözlerini tekrarladı ve tökezleyerek geri çekildi. "Lütfen bana onun yapmadığını söyle."

Alaycı, histerik bir kahkaha atan Thorn, Styxx'i serbest bıraktı, geri adım attı ve ellerini birbirine vurdu. "Hayır,

durun! Çok daha iyi olacak! Daha iyi kısmını duymadın bile

Henüz. Hayır, hayır! Evet... Apollo'yu senin gibi kanlı bir orospuya dönüştürmenin harika bir fikir olacağına karar verdi, Z. Evet... evet, öyle yaptı."

Zakar inleyerek yüzünü kapattı.

Thorn başıyla onayladı ve Sümer tanrısının sırtını sıvazladı. "En azından tren enkazının geldiğini görüyorsun."

Acheron ona ters ters baktı. "Bilmeyenlerimizi aydınlat."

Thorn devam etmek için uzaklaştı. "Uzun lafın kısası, Kessar tanrıdan beslendi ve eğlenceyi seven doğalarını ve nazik ruhlarını birleştirmek için bir anlaşma yaptılar. Sonuç olarak, Apollo

Olympus'a saldırdı."

"Hayır." Acheron başını salladı. "Ben oradaydım. Olympus'a saldıran Kessar'dı."

"Hayır, punkin.' O iblisleri yöneten Apollo'ydu. Bu şekilde içeri girdiler. Ne istediğini üç kişi tahmin edebilir. Ve dünya barışı kesinlikle bunlardan biri değil."

"İntikam."

Thorn başını Dante'ye doğru salladı ve alaycı bir zil sesi çıkardı. "Çok kolay, ve verili. Tekrar tahmin et."

Midesi bulanık Max, Illarion'la panik içinde bakıştı.

Thorn alkışladı. "Bakın, sanırım ejderhalar anladı. Neden anlamasınlar ki? Illarion, Ares'in oğlu olduğu için ne istediğini çok iyi biliyor olmalı."

Spartoi'nin peşinde.

"Evet. Evet, öyle."

Fury kaşlarını çatı. "Spartoi nedir? Bu 300 karakterin plastik modeli gibi bir şey mi? Tanrılar, lütfen biri bana bunun bir aksiyon figürü olduğunu ve korktuğum şey olmadığını söylesin..."

Seraphina yüzünü buruşturdu. "Hayır. Eminim bu senin korkun. Onlar Ares'in ordusunun oldukça kötü ve yenilmez bir kolu. Ares'in bir Drakone'u onları toprağa ektiğinde, onları eken kişinin emriyle savaşmaya ve yok etmeye hazır bir şekilde filizlendikleri söylenir."

"Bilin bakalım şu anda o küçük yavruların velayeti kimde?" Thorn, Illarion'u işaret etti. "Bunu nereden mi biliyorum? Senin

Babam Shawn Mendes'i gören on üç yaşındaki bir kız çocuğu gibi çığlık attı."

Cadegan kaburgalarını tutarak titrek bacakları üzerinde yükselirken, "Evet, gerçekten de öyle," diye onayladı. "Bir savaş tanrısına göre Ares biraz otuzbirci. Bir Aeron olmadığı kesin."

"Ve en sevdiğimiz Kelt savaş tanrısından bahsetmişken, hala onlarla savaşıyor ve onlar onu bir gallu yapmadan ve hepimiz alaycı Aeron ateşi topunun içinde yok olmadan önce geri dönüp yardım etmem gerekiyor. Onu dönüştürürlerse ben yokum. Bu savaşın bir parçası olmak istemiyorum. Asla." Thorn Savitar'a baktı. "Evet, ben o kadar büyük bir korkağım, çünkü Aeron denen şeytanla savaştım, kıcıma elma püresi ve garnitürlerle birlikte bir tepside sunuldu ve evet... hayır, teşekkürler. Hiçbir şey bu kadar şiddetli bir kış tekmelemeye değmez."

Max öne çıktı. "Bunu seninle halledeceğiz." "Biz mi?"

"Drakomai."

Sera başını salladı. "Ve Drakolar."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve öfkeden deliye dönmüştü Max. Kadın ona alaycı bir gülümsemeyle baktı. "Bana öyle bakmayın Lord Dragon. Ben de senin dövüşmeni istemiyorum."

Edena ve Hadyn onlara katılmak için ilerlediler.

"Olamaz!" Max tersledi. "Sera'nın ne yapacağı konusunda benim söz hakkım olmayabilir ama siz ikinizin var!"

Onlar itiraz etmeye başlayınca Seraphina başını salladı. "Babanız haklı. İkiniz de buna hazır değilsiniz. Ve eğer bana gözlerini devirirsen, genç bayan, seni güneş patlayana kadar cezalandırırım ve kardeşini de, sırf küçükken sana bunu yapmayı öğrettiği için."

Edena oflayıp pufladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Konuşmadıkları ya da anlaşılmadıkları zamanları daha çok seviyordum."

Hadyn başıyla onayladı ama akıllıca bir hareketle sessiz kaldı.

Thorn gitmek için geri çekildiğinde, dört Varlık-Avcısı sebepsiz yere yere düştü.

Öldü.

Herkes bunun ne anlama geldiğini tam olarak bildiğinden sessizlik yankılandı. Bunlar eşleri başka bir yerde öldürülmüş olan bağlı eşlerdi. Üç konsey üyesi ve Star ve Dare ile birlikte gelen Arkadyalı kurtlardan biri. Bunların aynı anda gerçekleşmesi için tek bir neden vardı.

Savaş.

"Ne oluyor lan?" Dante nefes aldı.

Thorn ve Savitar'ın beti benzi attı.

Acheron'un yaptığı gibi. "Savunmamızı zayıflatmak ve moralimizi bozmak için ailelerimizi bölüp saldırıyorlar."

"İşe yarıyor," dedi Fury paniklemiş bir ses tonuyla.

Savitar Zakar, Sin ve Styxx'i işaret etti. "Apollymi'yi Kalosis'te göreceğiz ve güvende olduğundan emin olacağız."

Thorn çenesini Peltier'lere ve Kattalakis kardeşlere doğru salladı. "Biz Sığınak'ı alacağız. Sera, sen de bize katılsan iyi olur. Nala onlarla birlikte. Bunu hissedebiliyorum."

Cadegan ve Blaise birbirlerine kararlı bir şekilde baktılar. "Yavrularınızı korumak için burada kalacağız. Sizin için korkulacak bir şey yok."

Acheron drakomai'ye baktı. "Olimpos'a döneceğiz ve bu işi bitireceğiz. Bir kez ve herkes için."

Illarion ve Max başlarıyla onayladılar.

Seraphina tereddüt etti. Garipti, savaşa yalnız girmeyi hiç umursamamıştı.

Artık biliyordu. İsteddiği son şey Max'in yanında olmamasıydı. Ama bunu birbirleri ve insanları için yapmak zorundaydılar.

"Unutma Maxis," diye hatırlattı Sera ona. "Ekipte ben diye bir şey yoktur."

Ona göz kırptı. "Doğru, ama 'kazanmak', 'savaşmak' ve 'ölmek' de var."

Ona hırladı, onu dövüp boyun eğdirmek istiyordu. "Ve ikincisini yapmasan iyi edersin."

"Ya da sen. Seni geri almak için beni Hades'e gidip o piçi dövmek zorunda bırakma." Onu öperken, kokusunun ve vücudunun hissinin tadını çıkarmak için bir an durdu.

onunkine bastırarak. "Seni seviyorum, Seramia. Kalbimi kırma."

Elini adamın uzun saçlarının arasına daldırdı ve yumruğunu sıktı. "Sadece senin için nefes alıyorum."

Max bu sözler karşısında dişlerini sıktı. Halkı için bu sözler aşkın en derin ifadesiydi ve onu terk etmeyi neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Ama başka seçeneği yoktu. Son bir öpücükle onun yanından geçip çocuklarına baktı. "Kılıcını unutma, ejderha leydim."

Ona göz kırptı. "Asla."

Başını eğerek döndü ve Acheron ile kardeşlerine katıldı. Falcyn ve Illarion'la gerçek bir savaşa girmeyeli yüzyıllar olmuştu. Yine de şekil değiştirip düzene girmeleri hiç zaman almamış gibi görünüyordu.

En büyükleri olarak Falcyn liderliği ele aldı. Katagaria Drakoları onlarla birlikte Olimpos'ta savaşmaya gelirken, Arkadyalılar Sera ve diğerleriyle birlikte Sığınak'ı korumaya gitti.

Oraya vardıklarında durum öncekinden çok daha farklıydı. Apollo ve Kessar neredeyse tüm binaları ateşe vermiş ve tanrıların çoğu çatışmadan çekilmişti. Sadece bir avuç cesur insan kalmıştı ve kurtarabildiklerini kurtarmaya çalışıyorlardı. Demon ve ikizi Phobos. Arik ve Delphine'in yanı sıra Lydia, Solin ve Xypher da dahil olmak üzere Rüya Avcılarının çoğu, çatışma başladığında diğerleri tarafından çağırılmış olmalıydı.

Sadece Apollo'nun tapınağı tamamen sağlam bir şekilde ayakta kalmıştır.

Ama hedefleri ya da varış noktaları bu değildi.

Dikkatlerini çeken şey Ares'in tapınağıydı. Demir yapının ön kapıları yırtılarak açılmıştı. Genellikle Insidia ve Nefas tarafından kullanılan tünekler boş duruyordu. İblislerin cesetleri merdivenlerde yanyordu.

Malakay'ın hâlâ iblislere ve Apollon'a karşı amansız bir mücadelenin içinde olduğu yeri bulmak kolaydı.

Max bu manzara karşısında gülümsedi. Nick bir kavgada her zaman inatçı olmuştu. O çocuk ne zaman pes edeceğini ya da

Teslimiyet. Çocukta en sevdiği şeylerden biri buydu ve Nick'in şeytana dönüşmesini engelleyen de buydu.

Şimdiye kadar.

Nick lanetli olarak doğmuş ve sonunda dünyayı yok eden yaratıklardan biri olmaya yazgılı olsa da, her gün öbür tarafa geçip babasının olduğu şeye dönüşmemek için içsel bir savaş veriyordu.

Cherise Gautier oğluyla gurur duyardı. Özellikle de onu umursamayan bir panteonu savunmak için Cajun kıçının tekmelendiğini görmek için. Ama Nick'in önemseddiği kişiler Olimpos'a bağlıydı ve onları kurtarmak için ezici ihtimallere karşı savaşımaya devam etti.

Evet, hala iyi bir çocuktü.

Daireler çizerlerken Max Illarion'u gördü ve kardeşinin gözlerindeki kederi fark etti. Onun ve Falcyn'in aksine, Illarion bir takım olarak savaşmak için doğmuş ve eğitilmişti. Kardeşi ne zaman Edilyn'i olmadan savaşa gitse, onun kaybını tüm benliğiyle hissediyordu.

Illarion'un Sera'yı savunmak için ata binmesi Max için her şeyi ifade ediyordu. En çok değer verdiği şey kardeşinin fedakârlığıydı.

Her bahçede öyle mükemmel bir gül yetişir ki, don onu aldığıında bir daha orada başka hiçbir gül yetişemez. Gülüm benim Edilyn'imdir ve hep öyle kalacaktır. Ve onun yasını tutmaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Illarion'un ölen karısı için koluna bir gülle birlikte dövme yaptırdığı kelimeler bunlardı.

Ne zaman yalnız kalsa, Illarion sanki karısına dokunuyormuş gibi kelimeleri boş boş okşardı. Karısı, Max'in bir daha asla bütün olamayacağından emin olduğu bir parçasını paramparça bırakmıştı.

Tek bir dileğim olsaydı, o da acını dindirmek olurdu, kardeşim.

Ama Kader ejderhalara karşı hiç nazik olmamıştı.

"Geliyor!"

Max kardeşlerini korumak için önce kanatlı iblislere saldırmak üzere harekete geçti. Illarion ve Falcyn onun arkasında kalıp yanlarını korudular.

Sin haklıydı. Gallu'lar yetenekleri konusunda acımasızdı.

"Seni tırmalamalarına izin verme!" Acheron uyardı, farkında olmadan

bağışlıkları olduğu gerçeğinin farkındaydılar.

Max ateş püskürterek yeri süpürdü ve olabildiğince büyük bir kısmını yerle bir etti. O ve kardeşleri, bir grup iblisi Tanrılar Salonu'ndan çıkarmaya çalışırken Zarek ve Jericho'nun yanına düştüler. Biraz zaman aldı ama sonunda onları tepeden Apollo'nun tapınağına doğru kaçarken yakaladılar.

Kanatlanan Jericho ejderhaların arasından fırladı. "Yardıma için teşekkürler."

Falcyn başını ona doğru eğdi. "Neyin peşindeler?"

"Apollo ortaya çıktı ve Zeus'a tahttan çekilmesini söyledi. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bugünlerde sadece bir kukla olsa da, Zeus ona birkaç şimşek fırlattı ve her şey başladı."

Zarek onu ısırma çalışana bir iblisi yakaladı ve öyle sert fırlattı ki iblis havalandı ve neredeyse Max'e çarpıyordu.

"Hey!"

"Eğil," dedi Zarek, biraz geç kalarak. Max asık suratlı tanrıyı tersledi.

Zarek bir kez olsun hakareti duymazdan gelerek başka bir grubun peşinden gitti. En azından birileri dövüşmekten zevk alıyordu.

Max dönmeye başladığında garip bir parıltı dikkatini dağıttı. Omzunun üzerinden bakınca Illarion'un irtifa kaybettiğini gördü. Bir şeylerin ters gittiğinden ya da Illarion'un yaralandığından korkarak kardeşinin peşinden gitti.

Illarion tek kelime etmeden kanatlarını çırttı ve babasının tapınağının yanına indi.

"Bir sorun mu var?"

Bunu duyuyor musunuz?

"Neyi duymak?" Kulaklarını sadece savaşın sesleri dolduruyordu.

Bu ve hızla çarpan kalbinin şiddetli atışı.

Illarion başını eğdi. Bu Cercamon.

"Kim?"

On ikinci yüzyıldan bir ozan. Edilyn sürekli onu izlemeye götürmemi isterdi.

Max o zaman duydu. Hafif ve ince. Zar zor duyuluyordu ama yine de belirgindi.

Bel m'es quant ilh m'enfolhetis
E•m fai badar e•n vau
muzan! De leis m'es bel si
m'escarnis O•m gaba dereir'o
denan, Qu'apres lo mal me
venra bes Be leu, s'a lieys
ven a plazer.

Bu da ne böyle? Neden arka planda bu çalıyor? Bir Yunan savaş tanrısı için garip bir seçim gibi görünüyordu.

Metallica, Pantera... Bu mantıklı olurdu. Death metal, kesinlikle. Ama ortaçağ aşk şiiri?

Hayır, sadece uymadı.

Illarion insan kılığına girerek gizlice içeri bakmaya çalıştı. Max da onu takip etti ancak savaşın ortasında çalıp şarkı söyleyenin Ares olmadığını gördü.

Apollo'ydu. Apollon müzik ve şiir tanrısı olduğu ve oldukça pasif davrandığı için bunun mantıklı olduğunu düşündü. Tabii, neden olmasın? O ve Nero. Roma ya da bu durumda Olympus yanarken oynıyorlardı.

Tanrı muhtemelen yaşlı gözleriyle okumak için ateşin ışığına ihtiyaç duyuyordu.

Apollo sanki onların varlığını hissetmiş gibi oynamayı bıraktı ve bakışlarını öfkeyle onları gizleyen gölgelere dikti. "Küçük ejderhalar, hepsi arka arkaya. Büyük Yunan tanrısına söyleyin, kederinizin akışı ne kadar derin?"

Max'in omurgasından aşığı bir ürperti indi. Illarion'un kolunu tuttu ve onu geri çekmeye çalıştı ama kardeşı itaat etmedi. Sanki görünmeyen, mistik bir güç tarafından ileri doğru çekiliyordu. Sanki müzik onu iradesi dışında cezbediyordu.

Apollon ayağı kalktı, bir yandan da lirini çalmaya devam ediyordu. "Orada olduğunu biliyorum, Ares'in oğlu. Seni hissedebiliyorum. Gel ve amcana bir sarıl... benimle şarkı söyle."

Illarion gerçekten de bir adım öne çıktı.

Max pençelerini kardeşinin koluna geçirdi, başka hiçbir şey işe yaramadığı için acının ona geçmesini umuyordu ve başını hayır anlamında salladı. Bu bir numara!

Dudaklarını birbirine bastıran Illarion sonunda tereddüt etti.

"Ahh," dedi Apollo huysuz bir ses tonuyla. Ekşi bir nota çaldı. "Bana güvenmiyor musun? Dagon'un yüzyıllar önce deneyleri için seni seçmesinin nedeninin bu olduğunu biliyorsun, değil mi? Yeğenim olduğun için, Apollitler'i benim lanetimden kurtarmak için seni kullanmayı düşündü. Amcan olarak sana olan sevgimin merhametimi etkileyeceğini biliyordu. Bu yüzden Zeus'a ve Kader'e seni katliamdan kurtarmaları için yalvardım."

Apollo dudak büktü. "Kıskanç üvey kardeşin Max sana bunu söylemedi, değil mi? Sana asla zarar gelmesini istemediğimi. Sen ve Lycaon'un oğulları arınmanın dışında tutulacaksınız. Kardeşin sana yalan söyledi Illarion, kendi kışını kurtarmak ve seni kendi davasına kazanmak için. En başından beri yaptığı şey buydu. Neden seni yüzyıllar boyunca Le Terre Derrière le Voile'de kapana kısılmış halde bıraktı sanıyorsun?"

Max bu suçlama karşısında öfkeyle ağzı açık kaldı. Bu ne cüret! Saçmalık! Sen daha iyi bilirsin, Illy. Sen de oradaydın. Sen de benim gibi onları duydun. Bu şekilde olmadı! Ve tuzağı düştüğünü hiç bilmiyordum. Bilseydim senin için gelirdim.

Illarion'un gözlerindeki ani şüphe onu derinden yaraladı. Apollo'ya bir an için bile olsa nasıl inanabilirdi? Özellikle de birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra.

"Sen Arel kanından doğmadın, küçük yeğenim.
Panteonumuz dışında kimseye sadakatin yok. Bize katıl ve
ben de sana

en çok istediğın şey."

"Illarion," diye yüksek sesle konuştu Max, tanrının liriyle ve kelimeleriyle ördüğü büyüñün içinden kardeşine ulaşmaya çalışarak. "Onu dinleme. Yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorsun!"

Kardeşi bir adım geri çekildi ve kendini dengelemek için Max'in koluna tutundu.

Kardeşinin akıllıca bir seçim yaptığına inanmanın ötesinde rahatlayan Max, kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. Illarion'un ona karşı titrediğini hissedebiliyordu.

Ta ki hafif, müzikal bir ses mükemmel bir meleğın ritmiyle seslenene kadar.

"Illarion?"

Nefes nefese kalan Illarion geri çekildi ve iri gözlerle yukarı baktı. Edilyn mi?

"Buradayım, kıymetli sevgilim. Seni çok özledim!"

Apollo güldü. "Tek yapman gereken bana katılmak yeğenim. Çalınan şeyi geri almama yardım et ve seni Edilyn'inle yeniden bir araya getireyim."

Max başını salladı ve Illarion'un koluna sıkıca tutundu. "Bunu yapamazsın! Illarion! Bu bir numara!"

Illarion onun bakışlarını asla unutamayacağı bir özlem deliliğıyle karşıladı. Peki ya Seraphina olsaydı? Nasıl bir seçim yapardın, kardeşim?

Lanet olsun! Bu ifadenin gerçekliğı karnında ateş gibi yanıyordu. Nasıl bir seçim yapacağını biliyordu.

Kardeşi onu itip Apollo'ya koşarken Illarion da aynısını yaptı.

O anda Max burada kalamayacağını anladı. Eğer kalırsa, bu gezegende zarar verebileceğı son yaratıkla savaşmak zorunda kalacaktı.

Bir ömür boyu koruduğı kardeşi.

Daha da kötüsü, bunun Edilyn olmadığını biliyordu. O olamazdı. Bu bir tür illüzyondu. Ama Illarion o kadar çaresizdi ki

onu geri almak umurunda değildi. Mantık dinlemeyi geçmişti.

Dikkati dağılan Max, kardeşinin karısının derisini giyen iblis ya da yaratık her neyse onu kucaklarken Illarion'u kontrol etmek için tapınağa geri baktı. Düşünceleri ve duyguları o kadar dağınık ve hamdı ki bir an için hâlâ bir insan bedeninde olduğunu unuttu.

Bir savaşın ve muharebenin ortasında olduğunu unutmuş.

Ancak bir iblisin önünde cisimlenip kılıcını kalbine saplaması ve onu tekmeleyerek yere düşürüp orada ölüme terk etmesiyle hemen hatırladı.

Savitar Kalosis'e bir savaş alanı beklentisiyle gitti. Ancak Apollymi'nin karanlık sarayının mutlak sessizliği daha da ürkütücüydü. Hiçbir şey olağandışı görünmüyordu.

Hiçbir şey.

O kadar sessizdi ki sadece kendi kalp atışlarının sesi kulaklarını dolduruyordu. Karanlık baskıcı ve sterildi. Rahatsız edici. Kendi içinde düpedüz dehşet vericiydi. Evet, burası bir Yaratık Filmi'nin tüm özelliklerini taşıyordu ve Büyük Yok Edici olarak adlandırılan bir kadın için tam da beklediğiniz türden bir evdi.

Savitar arkasını dönüp burada olması gereken ceset sayısını ararken, Zakar kaşlarını çatarak ona baktı. "Buranın böyle boş olması mı gerekiyordu?"

Styxx başını salladı. "Sanmıyorum," dedi yavaşça, kelimeleri uzatarak. "Bu biraz fazla..."

"Normal mi?" Zakar sordu. "Evet."

Savitar daha fazla aynı fikirde olamazdı. "Daha fazlası olacağına yemin edebilirdim..."

"Kan mı?" Bu kez söz alan Sin oldu. Yok Edici'nin torununun torunu olarak, onun daha hırçın ruh hali değişimleri ve kan banyosu partileri konusunda oldukça bilgiliydi.

Zakar başını salladı. "Ve şiddet. Kesinlikle duvarlarda kan ve şiddet bekliyordum."

"şiddet mi? Davet edilmeden evime girmeye nasıl cüret edersin? Oh, sana kesinlikle şiddet uygulayabilirim, Sümer köpeği."

Döndüklerinde Apollymi'yi sarayının merdivenlerinde tüm ihtişamıyla durmuş, onlara bakarken buldular. Siyah elbisesi ruhani figürünün etrafına yayılmıştı ve bembeyaz saçlarıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Dönen gümüş gözleri buz gibi parlıyordu. "Neden buradasın? Evime girmeye nasıl cüret edersin?" Bir fısıltıdan daha fazlası olmayan bu sözler, herhangi bir bağırıştan daha fazla tehdit taşıyordu.

Savitar boğazını temizledi. "İblislerin size saldıracağını düşündük."

"Yani... ne? Beyaz sörf tahtanla gelip çaresiz küçük beni düşmanlarımdan büyük kötü iblis sürüsünden mi kurtaracaktın? Ne kadar kaba bir kahramansın Savitar. Ama açıkça gördüğün gibi, kurtarılmaya ihtiyacım yok. Burada her şey yolunda ve normal."

"Saldırıya uğramadınız mı?"

Apollymi güldü. "Ah evet. Saldırıya uğradım ve buna cüret eden haşaratın üzerine gelgitli ve korkunç gazabımı saldırdım." Nihai zevkin sancıları içindeymiş gibi titredi. "Heyecan vericiydi. Kesinlikle ilahi ve keyifli. Eğer yüzeyde sizi rahatsız eden başka şeytani sorunlarınız varsa, lütfen, lütfen onları benim zevkim için buraya gönderin. Öldürmenin heyecanını çok özledim. Kanın tadını ve son nefeslerini vermeden hemen önce attıkları orgazm çılgınlıklarını, hayata tutunmaya çalıştıkları ama sonunda ölüme teslim olmak zorunda kaldıkları o son nefesi. Ne tatlı, ne değerli bir uyum." Üstün bir memnuniyetle nefesini dışarı verdi ve tam bir coşku içinde gülümsedi. "İşte ben bunun için yaşıyorum."

Zakar kardeşine baktı ve homurdandı. "Sanırım biraz özel zamana ihtiyacı var."

Savitar onun göğsüne bir tokat attı. Sertçe. "Kibar ol. Kibar ol. Yoksa onu senin üzerine salarım." Merdivenleri tırmanmak için yanlarından ayrıldı; kız, buz gibi mükemmelliğin timsali olarak onun üzerinde duruyordu. "İyi olduğuna emin misin?"

Ona alaycı bir bakış fırlattı. "Sana cesetleri gösterirdim ama Charonte'lerim onlarla ziyafet çekiyor. Acele ederseniz, kalan birkaç parçayı bulabilirsiniz. Belki henüz tüketmedikleri bir tırnak ya da diş." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten endişeli miydin?"

"Elbette. Acheron da öyleydi."

Yüz hatları yumuşadı. Merdivenlerin dibinde Styxx'i görmek için onun yanından geçti. Onun için sıcak bir şekilde gülümsedi. "Benim güzel çocuklarım. Beni tehdit etmek için Sümerli lağım farelerinden çok daha fazlasının gerekeceğinden emin olabilirsiniz. Ancak, endişelenmemiz gereken bir konu var."

Dikkatini Savitar'a geri verdi. "Görünüşe göre Apollo buradaki Apollitler arasında kötü bir hastalık salmış. Şimdiden birçoğunu bu hastalık yüzünden kaybettik. Daha pek çoğu hasta. Bağışık görünen tek kişiler Medea ve Stryker, şüphesiz onun çocukları oldukları için. Zephyra bile hasta. Bir tedavi sunmak için bildiğim her şeyi denedim ama ben bir şifa tanrıçası değilim."

"Bu bir lanet mi yoksa veba mı?"

"Yunanlı piç buna veba dedi. Sanırım bir hastalık. Onlara yardım edebilir misiniz? Lütfen."

Bu sözleri söylediğinde asla görmezden gelemezdi. Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. "Kesinlikle. Elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bakışlarını adamın giysileri üzerinde gezdirdi ve sinirle iç çekti. Başını sallayarak, adamın fermuarını açtığı dalgıç giysisinin kenarını kavradı ve çekerek kapattı. "İnsan gibi giyinmeyi hiç öğrenemeyecek misin?"

Kadının küçümseyici ses tonuna homurdandı. "Gardırobum için başımın etini yemeyi bırakacak mısın?"

"Hayır... ve sen deniz ve güneş ışığı kokuyorsun. İğrenç bir kombinasyon." Titredi ve dudağını büktü. "Mutluluk ve güzel zamanlar kokuyor. İğrenç şeyler bunlar." Onu hafifçe, zarifçe itti.

Sırf bu yüzden bile, onun iddia ettiği kadar rahatsız edici olmadığını biliyordu. Eğer öyle olsaydı, onu merdivenlerden aşağı atar ya da duvarlara fırlatırdı.

Çenesini Sümer tanrılarına doğru salladı. "Şimdi işinize bakın. Daimon'larımı iyileştirmeye bakın. Sana ihtiyaçları var."

Ayrılmaya başladıklarında Styxx'i yanına çağırdı.

Styxx merdivenleri tırmanıp onun önünde dururken utangaçtı. "Beni aşağı atmayı düşünüyorsun değil mi?"

değil mi?"

Bu düşüncenin ya da belki de onun şakacı arsızlığının tadını çıkarmış gibi gülümseyerek saçlarını karıştırdı. "Savitar kadar kötü giyiniyorsun. Yemin ederim, sen ve kardeşin. Hep beni kızdırmaya çalışıyorsunuz." Bir an için onun kıyafetlerini düzeltti. "Bethany'nin ve bebeklerin yakında beni ziyaret etmesini bekliyorum. Yokluğumda kardeşin, Tory ve oğullarına bakacağın konusunda sana güveniyorum."

"İstediğimi biliyorsun."

Sıcak bir şekilde başını salladı. "Seviyorum. Bu yüzden yaşıyorsun." Yanağından öptü ve ona sarıldı. Ama ona sarılma şeklinden, sarılmayı hayal ettiği kişinin Styxx olmadığı belliydi.

Acheron'du.

Apollymi onu serbest bırakmadan önce başını avucunun içine aldı. Bakışları Savitar'a gitti ve mutlak granite döndü. "Hepsini güvende tut, Chthonian. Sevdiğim başka bir çocuğun ölümü için seni affetmeyeceğim."

"Seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım."

Bu sefer, dönüp ortadan kaybolmadan önce onu duvara fırlattı.

Seraphina mutfak kapısındaki hattı tuttu. Aldıkları talimatlar Nala ve savaşçıları kulüpte tutmak ve çatışmanın insanların onları görebileceği sokağa ya da insan ya da hayvan olsun çocukların zarar görebileceği Peltier Evi'ne taşmasına izin vermemekti.

Nala onu duvara doğru tekmeledi. "Kendine Arkadyalı deyip Katagaria'nın tarafını tutmaya nasıl cüret edersin? O hayvanı eve getirdiğin gün bir gün bize sırtını döneceğini biliyordum, Katagari orospusu!"

"Bir iblisin orospusu olmaktansa Katagari orospusu olmak daha iyidir. Yaşamana izin vermesi için onun nektarını bütün olarak yutmuş olmalısın."

Nala öfkeyle çığlık atarak onun kafasına vurdu.

Seraphina kılıcını darbeyi savuşturmak için kullandı ve ona sertçe diz çöktü.

Nala acı dolu bir iniltiyle geriye doğru tökezledi. Sera ona hiç merhamet etmedi. Ona doğru ilerledi, olabildiğince hızlı ve kontrollü darbeler yağdırdı. Bu sadece onunla ilgili değildi. Ailesini ve en çok sevdiği şeyi korumakla ilgiliydi.

"Eğer emirlerine uymazsak Apollo bizi taş a çevirecek. İstedğin bu mu?"

Sera ona doğru atıldı. "Hayatımı korkarak yaşamayacağım. Bu bizim Amazon kurallarımızın bir parçası değil ve kesinlikle Drakonyalılara göre de değil." Öfkeyle Nala'nın ayaklarını altından çekip onu etkisiz hale getirdi. "Ve kesinlikle bir basilinna'ya yakışmıyor! Hem bana asla," dedi onur kurallarını tekrarlayarak. Kılıcını Nala'nın boğazına doğrulttu. "Şimdi tacını bırak ya da kelleni kaybet."

Etraflarındakiler Nala'nın artık savaşın içinde olmadığını farkına varınca çatışma aniden yavaşladı ve durdu. Sırt üstü yatmış, Seraphina'nın kılıcından sürünerek uzaklaşıyordu.

Nala herkesin kendisine baktığını fark eder etmez hareket etmeyi bıraktı. Ancak o zaman kendini ayağa kaldırdı ve eski mağrur bakışlarıyla ayağa kalktı.

Sera onun geri çekilmesini engelledi. "Kabileyi bırak, yoksa oylama yapacağım." Bu acınası derecede zayıf gösteriden sonra Nala kaybedecekti.

Ve bu daha da aşağılayıcı olurdu.

"Tamam. Basilinna pozisyonumu bırakacağım ama bir Katagari fahişesine değil."

Sera hırlayarak ona doğru ilerledi ama Samia onu yakaladı ve soğukkanlılıkla sürtüğün kafasını koparmasına engel oldu.

"O senin onuruna değmez, Seraphina. Ayrıca, hepimiz gerçeği biliyoruz. O, Max'in onurunu almaya çalışırken kendi onurundan vazgeçti ve basit bir Katagari olan o da sana olan yeminini tuttu."

Sam Nala'nın vücuduna sert bir bakış fırlattı. "Bu odadaki tek utanç ona ait. Bırak bunu bilerek yaşasın. Her gece uyumaya çalıştığında peşini bırakmasın ve gerçek onu çılgına çevirene kadar Fury'lerin sesiyle birlikte kafasında yankılsın." Etrafına şöyle bir baktı

Sera'nın kabilesinin geri kalanı. "Thurian Süvarileri'nin basilinna'sı olarak İskitlileri oylamaya çağırıyorum. Ulusunuza kimin liderlik etmesini istersiniz? Bir korkak mı, yoksa layık birini mi seçersiniz?"

Tisiphone öne çıktı ve kılıcını kınına soktu. "Dürüstçe mi? Biz sadece bildiğimiz eve dönmek istiyoruz. İskitlerin tanrıların siyasetiyle işi bitti. Bize sefaletten başka bir şey getirmedi. Artık tek dileğimiz bir sonraki ayda kendi zaman dilimimize dönmek. Hiçbirimiz burada mutlu değiliz. Seraphina'nın liderimiz olmasından onur duyacak olsak da, onun eşi ve çocuklarıyla burada kalmak istemesine saygı duyuyoruz. Huzuru fazlasıyla hak etti. Hiçbirimiz bunun için onu asla yargılamayacağız."

Sera kılıcını Nala'dan indirdi. "Hepiniz gerçekten böyle mi hissediyorsunuz?"

Teker teker başlarıyla onayladılar.

"O halde kız kardeşlerimi kaybetmekten büyük üzüntü duyuyorum. Ama seni durdurmayacağım. Mutlu olmak için ihtiyacın olan şeylerden yoksun yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve bunu kimsenin yaşamasını istemem."

Seraphina gözlerini Nala'ya dikti. "Sen bile." Ama bu sözlere rağmen içinde acı bir nefret yükseldi ve bilmesi gereken bir şey vardı. "Sana inandım. Sana kendi eşimden bile daha çok güvendim. Neden bana onun hakkında yalan söyledin?"

"Çünkü senden nefret ediyorum!" Deri eldivenini çıkarıp Seraphina'ya avucunu gösterirken Nera'nın gözlerinde yaşlar parlıyordu. Avucunda bir Katagari çiftleşme işareti vardı. "Ben de senin gibi bir Katagari piçine verilmişim. Ama ejderha avcısı yeminimi kutsal tuttum ve çiftleşmeyi mühürlemeyi reddettim." Kabilesinin geri kalanına ters ters baktı. "Bize yalan söylediler. İşaret asla kaybolmaz. Sonuza dek kısır olduğumu ve bana bunu yapan piçin hâlâ yaşadığını hatırlatan bir şey olarak kalacak. Tek tesellim onun iktidarsız olması." Seraphina'nın vücudunu acımasız bir alaycılıkla taradı. "Senin Katagari eşine sahip olman ve benim, kız kardeşimin basilinna'sına sahip olmam hiç adil değil."

kabile, onun rahatlığından yoksun olmalı. Çocuksuz kalmalı."

Sera kraliçesi için üzülse de, bu onun onlara yaptığı zulmü haklı çıkarmaz. "Korkaklığınız için beni ya da Maxis'i suçlamaya hakkınız yoktu. Seni çiftleşmekten alıkoyan yeminin değildi. Kendi korkunuzdu."

Nala çığlık atıp ona doğru koştu ama Dev onu yakalayıp geri çekilmeye zorladı. "Senin bir molaya ihtiyacın var, kadın." Sam'e baktı. "Bunu buza koyuyorum. Siz hanımları diğerleriyle ilgilenmeniz için yalnız bırakayım."

Sam bakışlarıyla onları süzdü. "Her şey size bağlı, kız kardeşlerim. Uslu durursanız bir sonraki aya kadar burada özgür olmanıza izin veriz. Pislik yapmaya başlarsanız Nala'yla birlikte bir kafeste oturup beklersiniz."

Amazonlar kılıçlarını kınına soktular ve geri çekildiler.

Fang rahatlayarak iç çekti. "Güzel. Şimdi hepiniz yaptığınız pisliği temizlememize yardım edebilirsiniz."

Seraphina her şeyin bittiğine şükrederek ona yardım etmek için ilerlemişti ki biri omzuna dokundu. Başka bir saldırı olduğunu düşünerek nefesi kesildi, sonra arkasında Falcyn'i görünce rahatladı. Falcyn'in yanından geçip eşini aradı. "Max nerede?"

Yüzündeki ifade midesinin sıkışmasına neden oldu.

"Ne?" diye soluk soluğa kaldı.

Adam hemen cevap vermeyince, sanki yumruk yemiş gibi ciğerlerindeki tüm havanın çekildiğini hissetti.

"Hayır... o geliyor." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. Max burada olacaktı. Söz vermişti ve asla sözünden dönmezdi.

Falcyn'in elini nazikçe tutup onu bardan Carson ve tanımadığı kızıl saçlı bir kadınla birlikte tavan arasına ışınlarken gözlerinde yaşlar parlıyordu.

Ejderha formunda ve yan yatmış olan Max, etrafında kan birikmiş halde yerde yatıyordu. Carson ve kadın kanamayı durdurmaya çalışıyordu ama hiçbir şey kanamayı yavaşlatmıyordu. Kan her yere akıyor ve Max'in güzel pullarını kaplıyordu.

Carson onu görünce yüzünü buru turdu. " zg n m Sera. Yapabileceğimiz bir şey yok. Doğrudan kalbine bir yara aldı. Gerçekten mi? Nasıl hayatta kaldığını ve hâlâ nefes aldığını bilmiyorum."

"Hayır... hayır!" Max'in iri kafasına doğru ko tu ve kendini onun boynuna attı. Soluk soluğa aldığı nefesler göğsünde ve boğazında uğursuzca  ınılıyordu. "Maxis? Beni duyabiliyor musun?"

Seni anlıyorum, Seramia.

Konu amayacak kadar g cs zdz . Ve kafasının içindeki ses bile en zayıf fısıltılardan başka bir şey değıldi.

Ona sarılırken gözyaşları gözlerini k r etti. "Beni bırakamazsın! Şimdi olmaz. Kalbimi kırmayacağına söz vermi tin."

Özür dilerim. Kanlı, pençeli pençelerinden birini ona doğru kaydırđı, böylece kalçasına dokunabildi.

Hıçkırarak ağılayan Sera, geçmişte ejderhaları katlettiğı ve bundan büyük gurur duyduğı zamanları düşündü. Aptalca onların derilerini ve pullarını ganimet olarak ta ımi tı. Bu, o zalimliğin intikamı mıydı?

Elini onun pullu kulağına ve kafatasının arkasındaki dikenli çıkıntılara sürttü. "Lütfen beni bırakma, Max. Sensiz yaşamak istemiyorum. Seni seviyorum... Sadece seni sevdim, ejderha lordum."

Ve sonra hissetti. Kollarında ölürken son nefesini veri ini. Tüm vücudu gev edi.

Başını arkaya atarak acı içinde  ı lık attı. Bu adil değıldi. Doğru değıldi.

Lanet olsun sana, Fates!

"Sera?"

Falcyn'i görmezden gelerek Max'in başını kucakladı ve onun güzel pullarına sarılıp ağılamaya devam etti, onunla bir gün daha geçirebilmeyi diledi. Keşke onun gitmesine hiç izin vermeseydi. Neden kabilesini onun yerine se mi tı ki?

İstediginde neden onunla birlikte gitmemi tı? Hepsi onun su uydu. Birlikte mutlu olabilirlerdi.

Ben tam bir aptalım!

"Seraphina? Bana bak."

Kesik kesik bir nefes almak ve Falcyn'in bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırmak için kendini zorladı. Carson ve kadının onları tavan arasında yalnız bıraktıklarını fark etti.

Ve Falcyn elinde bir şey tutuyordu. "Eğer onu seviyorsan, onu gerçekten seviyorsak, onu geri getirebiliriz." "Ne?"

Tekrar konuşmadan önce sertçe yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Yapmak üzere olduğum şey yasak. Büyünün en karanlığı. Ama söylediklerinde ciddiyse yapabilirim. Çünkü eğer yapmazsan... hem kardeşimi hem de beni olmak istemediğim bir yere ve kaderlerin en acımasızına mahkûm edeceksin."

Gözleri dalgalandı. "Lütfen onu bana geri getir. Ne pahasına olursa olsun. Bunun bir bedeli varsa, öderim."

"O zaman gözlerini kapat. En güzel anını düşün. Kardeşim ve değerli tut. Ne yaparsan yap, ben söyleyene kadar bakma. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Gözlerini sıkıca yumdu ve ilk tanıştıkları geceyi düşünürken Max'e tutundu. Max'in onu vahşi bir çılgınlıkla öpüp okşarken kıyafetlerini vücudundan sıyrışını gördü.

Onun kıyafetlerini çekiştirerek inanılmaz etini daha fazla ortaya çıkarmasına attığı derin, bulaşıcı kahkahayı hâlâ kulağında duyabiliyordu.

"Heveslisin, değil mi?" diye sordu sırtarak.

"Dilini kelimelerle harcama. Ben onu çok daha iyi kullanırım."

Tekrar gülerek, onu nefessiz ve güçsüz bırakan yakıcı bir öpücükle ona karşılık verdi. Adam onun içine girmeden önce pantolonunu zorlukla gevşetmiş, onu kapasitesine kadar doldurmuş ve onu kapalı kapıya doğru tutarken kalçalarına doğru itmişti.

Bacaklarını adamın zayıf beline dolamış, hırıldayarak ve onu teşvik ederek okşamasına okşayarak karşılık vermişti. Ellerini saçlarında gezdiriyor, içindeki acıyı dindirirken parmaklarının arasında kayan saçların verdiği şehvetli hissin tadını çıkarıyordu. Sonra ellerini onun güçlü, geniş omuzlarında ve sırtında gezdirdi, böylece onu daha da memnun ederken dalgalanan kaslarının hissinin tadını çıkarabildi.

Boşalması hiç zaman almamıştı, zevk vücudunu parçaladıkça çığlık atıyordu.

Sonra, en nazik hareketle, Max onun yanağını avuçlamış ve kendisi de boşalana kadar vuruşlarını yavaşlatırken onu öpmüştü. Hâlâ onun içindeyken, ayak bileklerinde birikmiş olan pantolonundan sıyrılıp yatağa ulaşana kadar yerde ayaklarını sürüyerek ilerlemiş ve sonra gülerek yatağın üzerine düşmüştü.

Yavaşça, dikkatlice göğüslerini avuçlarının arasına alıp dudaklarını yalarken altın rengi gözleri kararmıştı. Adamın tekrar içinde sertleştiğini hissettiğinde gözleri büyümüştü.

"Hala aç mısın?"

Derin, seksi bir iç çekti. "Senin için mi? Açlıktan ölüyorum. Tanrım, kadın, göğüslerin şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınları utandıracak kadar geniş ve esnek."

"O zaman arkanıza yaslanın lordum. Bu gece iyice doyduğunuzdan emin olmak niyetindeyim."

Yıllardır onu, raydan çıkmış tek şövalye olarak görüyordu. Şimdi...

"Gözlerini aç, Sera."

Bir mucize olmasını umarak ve bunun için dua ederek Falcyn'e itaat etti.

Max hâlâ hareket etmiyordu. Ve şimdi pullarında grimsi bir renk vardı.

Daha mı kötüydü? Falcyn şimdi Blaise kadar solgundu. Saçları bembeyaz olmuştu.

Endişeyle bakışlarını adamın yüzünden, elinde tuttuğu ve içinde kan olan küçük kâseye çevirdi. "Acaba

İyi misin?"

Alnında ve üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. "Söyle bana, kardeşimin en çok nesini seviyorsun?"

"Bana hissettirdikleri." "Ve bu?"

Sertçe yutkundu. "Sanki uçabiliyormuşum gibi. Kanatları olmayan bu bedendeyken bile bana bulutların üzerindeymişim, dünyaya tepeden bakıyormuşum gibi hissettiriyor."

"O zaman ona nefes ver. Nefesin onun nefesi olsun." "Anlamıyorum."

"Ejderhayı kucakla, Seraphina. Ona nefes ver."

Max'in burnunu kavrayarak Falcyn'in dediğini yaptı. Sonra bekledi...

Ve bekledim.

Max hareketsiz ve solgun dururken kalbi sıkıca sıkıştı. "Hiçbir şey olmuyor."

Saçları koyulaşan Falcyn, Max'in bedenine dokundu ve dokunduğu anda hücrelerine derin, koyu kırmızı bir ışık vurdu ve onları en karanlık gecede deriden geçen bir el feneri gibi aydınlattı. Yarı saydam ve parlak.

O hareket edemedi Max derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

Sera'nın nefesi kesildi. "Max?"

Yavaşça gözlerini kırptırdı. "Ne oldu?" "Bir şey hatırlıyor musun?"

İnleyerek başını arkaya yasladı ve sonra küfretti. "Falcyn..." Hemen insan bedenine geçerek kardeşine baktı. "Yeminini bozdun."

Bakışları Max'ten Sera'ya kaydı. "Bazen buna değer. Ne de olsa biz kardeşiz."

Ve böylece Max, Falcyn'in sonunda onu affettiğini anladı. "Teşekkür ederim."

Falcyn başını ona doğru eğdi. "Bugün senin hayatın için ödediğim bedeli unutma. Bunu asla boşa harcama ve beni pişman etme."

Max elini ona doğru uzattı. "Asla."

Falcyn elini onunkinin içine soktu ve bir erkek gibi değil, bir drakomas gibi sıktı. Sonra Seraphina'nın yanağını avucunun içine aldı ve alnından öptü. "Huzur ve mutluluk sadece seninle olsun."

Adam geri çekilirken, kadın onun kolunu yakaladı. "Bundan sonra gitmiyorsun, değil mi?"

"Drakomai yalnızlığın yaratıklarıdır."

Falcyn'e dönmeden önce Max'e baktı ve gülümsedi. "Ama başka bir şekilde de öğrenebilirler. Ve ben de kayınbiraderimi tanımak istiyorum."

Max'in bakışlarını kaşlarını kaldırarak karşıladı.

"Yuvamda her zaman hoş karşılanırsınız. Özellikle de Illarion'u kaybettiğimizden beri."

"Ne?" Sera'nın nefesi kesildi.

Falcyn yorgun bir şekilde içini çekti. "Tamamen kaybolmadım. Geçici olarak akıntıya kapıldım." Başını Max'e doğru eğdi. "Kalacağım ama sadece Illarion'un aklını başına getirmene yardım etmek için. O piçlerin onu almasına izin vermeyeceğim. Hepimizden çaldıkları onca şeyden sonra olmaz. Şimdi dinlen. Daha çok dövüşeceğiz ve senin de yatıştırman gereken güzel bir kuğun var."

Ve böylece gitmiş oldu.

Sera tekrar Max'e döndü. Onun tekrar hayatta olduğuna hâlâ inanamıyordu. Gülerek kendini ona doğru attı ve yanaklarını, dudaklarını, boynunu ve alnını öptü.

O da güldü. "Dikkatli ol, aşkım. Yoksa beni özlediğini düşüneceğim."

"Bir daha sakın ölme!" "Bu sefer öyle olsun istemedim."

Eğlencesi azaldıktan sonra işaretli avuç içini onunkine bastırarak üzerine oturdu. "İyileşir iyileşmez, birbirimize bağlanmamızı istiyorum."

"Sera -"

"Tartışmaya gerek yok. Ejderhalarımız büyüdü. Yakında kendi eşlerini bulacaklar. Ama bugün öğrendiğim tek şey, ejderha banının gerçekte ne anlama geldiğidir."

"Ve bu?"

"Senin kalbin olmadan yaşamak, ve benim kalbim sensin, Lord Dragon."

"O zaman gel, Strah Draga. Benimle bağ kur. Çünkü sensiz yaşayamayacağımı biliyorum. Sadece hayatta kalıyorum ve bu da hayatımın en kasvetli ve en uzun kışı."

EPİLOG

Max, Falcyn'i Colt ve Rémi'nin bilardo oynamayı öğrettiği bilardo masasının üzerine eğilmiş, aç gözlerle Tisiphone'un poposuna bakarken yakalayınca homurdandı. "Sanırım beni kalmak için bir bahane olarak kullandın, kardeşim."

Falcyn ona alaycı bir bakış fırlattı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Max başını sallayarak ona bir içki uzattı, sonra da gazozlukları kırmaya başladı. Fang barı az önce insanlara kapatmıştı. Sera'nın hayatına geri döndüğü o meşum geceden bu yana neredeyse üç hafta geçmişti.

Ve her dakikasına değer veriyordu.

Çoğunlukla savaşın burada olduğunu ve bir savaşın yaklaştığını bildiği için. Blaise ve Merlin bir Daimon tedavisi üzerinde çalışıyorlardı ama şu ana kadar hiçbir şey onlara yardımcı olmamıştı. Apollo hâlâ tüm Olimposluların ve Arı-Avcıların peşindeydi.

Kessar'ın liderliğinde.

Dolunayın eşiğindeydiler ve bununla birlikte Max'in içinden atamadığı kötü bir his vardı. Eşi ve çocukları yukarıda Aimee'nin yanında güvende olsa da, Illarion'un dışarıda Apollo'yla birlikte onlara karşı çalıştığını biliyordu.

Geri sayım başlamıştı.

Ve Kader hepsinden nefret etti.

Max bir beze uzandı ve bunu yaparken yanlışlıkla tezgahtan bir bardak düşürdü. Küfrederek bardağı almak için hamle yaptı. Bunu yaptığı anda kafasının yanından bir ok fırladı.

Tam o sırada hareket etmemiş olsaydı ona çarpacaktı.

Öfkeyle, o ve etrafındakiler bunun kaynağını aradılar.

Ama bir anda ortaya çıkıverdi.

Falcyn, Fang'in öfkeli bakışlarıyla karşılaştı. "Acheron ve Thorn'un buradaki kalkanları sıkılaştırması gerekiyor."

Cebinden telefonu çıkardı. "Çoktan hallettim."

Fang telefon ederken Max oku tahtadan çekip çıkardı ve sapına sarılı notu gördü. Eski Sümer yazısını açıp okudu ve notu yüzünü buruşturan Fang'e uzattı.

"Hiyeroglifler mi?"

"Çivi yazısı." Max onu Falcyn'e uzattı. "Ne yazıyor?" Fang sordu.

Falcyn Max adına cevap verdi. "Bu tam anlamıyla bir savaş ilanı. Bizim için geliyorlar ve postlarımızı duvara monte etmek niyetindeler."

YAZARIN NOTU

Bel m'es quant ilh m'enfolhetisO beni memnun ediyor
beni çıldırtıyor
E•m fai badar e•n vau muzan! Ne zaman o
yapar Ben
stand ağzı açık ve
bakıyor!
De leis m'es bel si m'escarnis Arkamdan ya da yüzüme
O•m gaba dereir'o denan, karşı bana gülmesi ve
benimle dalga geçmesi
beni memnun ediyor,
Qu'apres lo mal me venra bes Çünkü kötülükten sonra
Be leu, s'a lieys ven a plazer. iyilik çok çabuk
gelecektir, eğer onun
hoşuna giderse.
~Cercamon

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.